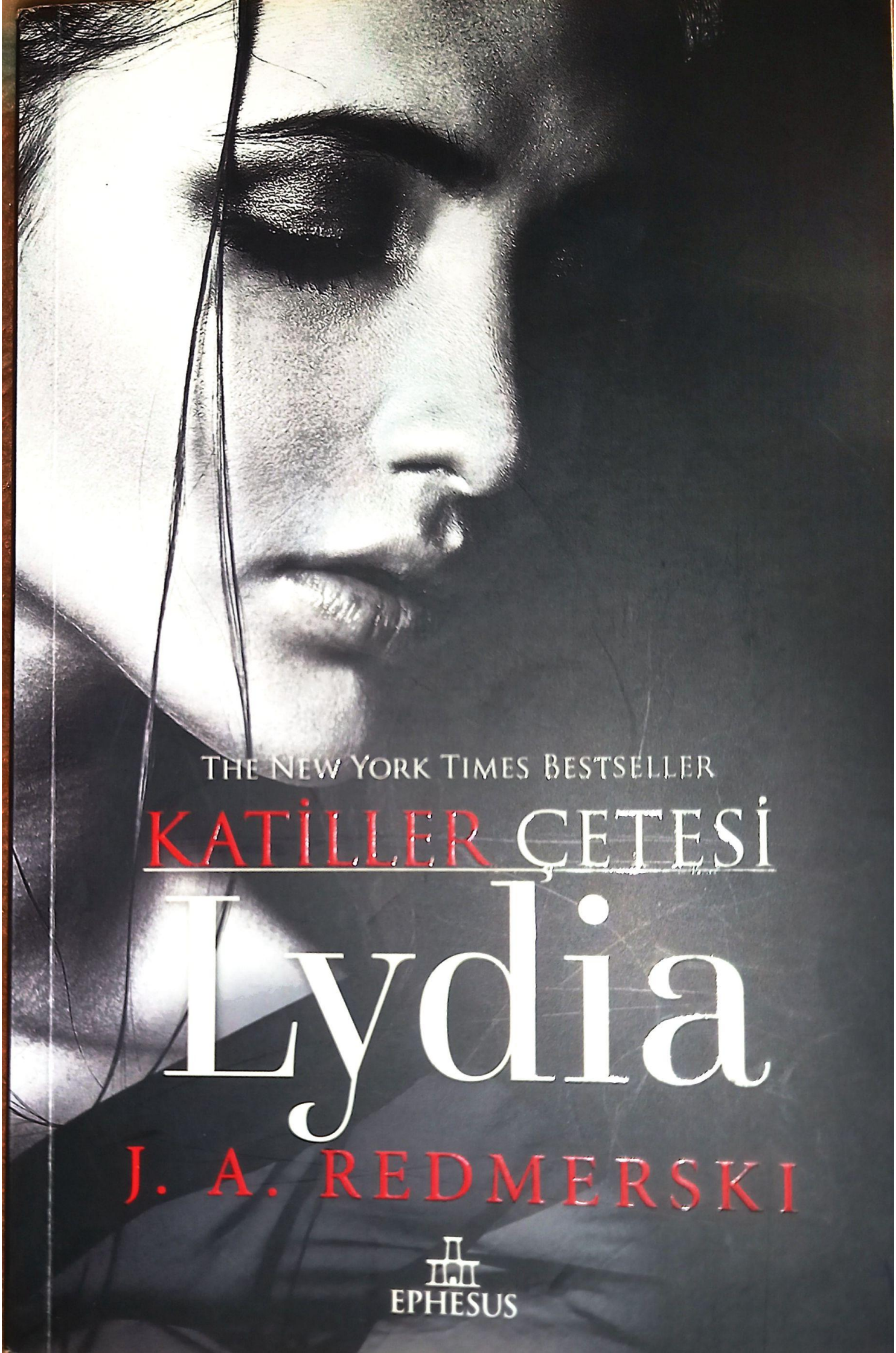

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KATİLLER ÇETESİ

Lydia

J. A. REDMERSKI

EPHESUS

KATİLLER ÇETESİ

Lydia

Katiller Çetesi'nin tüm dünyada merakla beklenen devam kitabı *Lydia*'da sular durulmuyor. Her ne kadar Izabel ve Naeva, yepyeni kimlikleriyle planlarını gerçekleştirmeye çalışsalar da, ikili türlü badireler yüzünden ayrı düşer ve Naeva'nın hayatı tehlikeye girer. Naeva'yı kurtarabilecek tek kişi Izabel'dir ama özgürlük için ödenmesi gereken bedel fazlasıyla ağırdır ve Izabel'in Birlik'ten gizlediği korkunç sırrın açığa çıkması, tüm dengelerin değişmesine neden olacaktır.

"OKURA HER ŞEY YENİ BAŞLIYOR DEDİRTECEK, ŞOKE EDİCİ BİR DEVAM KİTABI."
-USA TODAY

"REDMERSKI SERİNİN YENİ KİTABINDA YİNE EN BAŞARILI OLDUĞU ŞEYİ YAPIYOR: TERS KÖŞE!"
-THE NEW YORK TIMES

"*LYDIA* TÜM EZBERLERİ BOZUYOR. AĞZINIZIN AÇIK KALACAĞINI ŞİMDİDEN BİLİN!"
-KIRKUS REVIEW

www.ephesusyayinlari.com

9 786052 064603

1

Izabel

Gözümün önünde yıldızlar uçuşuyordu; gecenin siyahı, kayalık dağların kenarlarındaki mavi ve mor tonların üzerine yayılmıştı ve her şey ayırt edilmesi zor bir uyumla birbirine karışıyordu. Etrafta metalin bükülmesinden, taşların ezilmesinden doğan, rahatsız edici sesler olmalıydı ama sanırım geçici bir sağırlık yaşıyordum. Naeva'nın ay ışığında parlayan, açık kahverengi saçları kara bir ağ gibi yüzümü kaplamıştı ama ansızın kamyonetin bir ucundan ötekine savrulunca bu ağdan kurtuldum. Ağır çekim bir kâbus gibiydi her şey ama ona yardım edemezdim.

Başım sert bir şeylere çarptı ve gözlerimde kör edici, beyaz ışıklar uçuştu. Harika, şimdi hem sağır hem de kör oldum diye geçirdim içimden. Üstelik lanet kollarımı da hareket ettiremiyordum. Ve bacaklarımı da. Hayattaydım ama bu ne kadar sürecekti bilmiyordum. Çünkü bize ateş eden adamlar birazdan tepemize bineceklerdi.

Gözlerim parlak, beyaz bir ışığa yavaşça açıldı ama bunu öteki dünya gibi saçma bir şey olarak yorumlamadım. Kamyonetin ışıklarından biriydi çünkü ve nasıl oldu da yüzüme doğru yansıdığını anlamaya çalıştım.

Önce zor da olsa bir kolumu, sonra diğerini, ardından da bir bacağımı kurtardım ama sol bacağım kamyonetin ön tarafına sıkışmıştı. Onu çıkarmaya hazırlanırken dişlerimi var gücümle sıktım. Neyse ki ne canım yandı ne de bacağım kırıldı. Kafama aldığım darbe dışında bir şey de hissetmiyordum.

Bir, iki, üç...

Bacağımı bükülmüş metalin altından çektim. Bu sefer acımıştı işte. *"Ahh!"* Acı geçene kadar haykırdım.

Naeva'nın yakınlarda bir yerlerden bana "Sarai," diye seslendiğini duydum. "Neredesin? Yürüyebilir misin?"

En azından o da hayattaydı ama beni bulmak yerine böyle sorular sormasının tek bir anlamı vardı: Yanıma gelemiyordu.

Kamyonetin kapısına doğru güçlükle birkaç adım attım ve bir zamanlar pencerenin olduğu yere tutunarak kendimi çekmeye çalıştım. Başımı kapının üstünden uzattığımdaysa ezilmiş, kanlı bir yüzün şoför koltuğundan bana baktığını gördüm. Ray'in saçlarından aşağı kan damlıyordu, gözleri açıktı. Belli ki özel çakalımın sonu gelmişti ve bizi bu cehennemden kurtarması için başka birine ihtiyacım olacaktı.

"Naeva, neredesin?" diye seslendim, görünmemek için enkazın etrafında sürünerek ilerlerken.

"Bu tarafta."

Kamyonetin arkasına geçtiğimde Naeva'yı oraya sıkışmış, nefes nefese bir halde buldum. Önce en kötüsünü düşünerek panikledim ama kamyonetin onu bir kafes gibi sardığını ve düşündüğüm kadar sıkışmadığını anlayıp rahatladım.

Dizlerimin üstüne çöküp camsız pencereden içeri baktım.

"İyi misin? Kırığın falan yoktur umarım?"

Başını sağa sola salladı. "Hayır, ama başım kanıyor." Elini uzatıp başına dokundu. "Yani sanırım... bu benim kanım."

"Tamam, Naeva. Geçti."

Durumuna daha yakından bakıp onu oradan çıkarabileceğim bir yol düşünmeye çalıştım. Ancak çalışan araçların motoru ve lastiklerin altında ezilen taşların sesi bana fazla zamanımın olmadığını söylüyordu.

"Geliyorlar!"

Naeva panikle, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Yapabileceğimiz bir şey yoktu ve bunu bildiğimden sessiz kalmayı tercih ettim.

Taşlık yoldaki kamyon bize doğru gelirken parlak tepe lambaları karanlıkta dağılıyordu. Gidecek bir yer yoktu. Meksika'da kuş uçmaz, kervan geçmez bir

yerin ortasındaydık ve yolculuğumuz kevgire dönmüş, dört tekeri de patlamış bir külüstüre kalmıştı. Sözünde duramamış bir çakalla iş yaptığım için kendime kızıyordum.

Ve beklemeye koyuldum.

Vurulmayı...

Ya da daha da kötüsü önce tecavüze uğrayıp sonra kafamın uçurulmasını...

Ama neden korkmuyordum?

Çünkü hiçbiri sikimde değildi!

Araç daha durmadan arkadan birkaç adam atladı ve kör edici ışığın önüne geçip silahlarını bana doğrulttular. Kararlı bir halleri vardı.

Kamyonetin diğer tarafından bir adam, "Adam ölmüş!" diye bağırdı.

Önümde duransa hafifçe yukarı baktı ve "Kamyoneti ara! Etrafı kontrol et!" dedi. Sonra tekrar bana bakıp aksanlı İngilizcesiyle, "Kaç kişisiniz?" diye sordu.

İngilizce olarak, "Üç," diye cevap verdim. İspanyolca anladığımı bilmelerini istemiyordum. Naeva'nın da bunun önemini hatırlamasını umdum. Sonra ona doğru dönüp, "Ben, Uma ve bir de şoför," diye devam ettim. "Dün sınırı geçtiğimizde sayımız daha fazlaydı ama onlar çoktan..." dedim.

Ama elmacık kemiğime aldığım darbeyle hemen burnumu kapatmaya çalıştım; gözyaşlarım göz kapaklarımı yakarcasına yanağımdan süzülüyordu.

Yüzüme silahla vurduklarını ancak gözlerimi tekrar açtığımda anladım. Burnumun tek tarafından dudaklarıma doğru akan kanı yalayarak sildim.

Adam, "Kaç kişisiniz dedim!" diye bağırdı.

"Sadece üç! Yemin ederim, sadece üçümüz varız..." Ağlıyor gibi davrandım. En azından korkmuş gibi görünmem gerekiyordu çünkü göstereceğim en ufak bir direnişte beni gözlerini kırpmadan öldürebilirlerdi.

Arka taraftan Naeva'nın çığlığı geldi.

Tepemde dikilen adam, "Onu getirin!" diye emretti. "Hemen!"

Bir saniye sonra Naeva'yı yere, benim yanıma sürüklediler. Saçları kanla kaplıydı. Onu kamyonetin altından bu kadar çabuk çıkarabilmeleri beni şaşırtmıştı.

Naeva tir tir titreyerek bana baktı. Yüzümdeki tedirgin ifadeye sakladığım tebessümümle içimden şöyle geçirdim:

O da korkmuyor; bu işte benim kadar iyi...

İkimiz de gözü karaydık, kararlıydık.

Ama gördüğüm son şey, karanlığı yararak bana doğru gelen bir yumruk oldu.

Gözlerimi kulağıma çalınan suyun sesiyle açacaktım.

2

Izabel

Pişmanlık mı? Asla. Buraya, bu kâbusa, bu cehenneme geldiğimden beri çok yol katetmiştim. Başka biriydim artık. Sarai, Naeva'nın belleğinden başka bir yerde yoktu. Pis bir yerde elleri önünde bağlı, ağzı ve saçları kan içindeki kız, bir başka kurbandı. En tehlikelisinden bir kurban... Çektiği ızdıraplar onu tüketmemiş, aksine iradesini güçlendirmişti.

Evet, Meksika'dan Sarai olarak ayrılmış ama buraya Izabel olarak dönmüştüm. Ve geliş amacıma ulaştığım zaman da onları tek tek öldürecektim.

Derken kapının dışında yankılanan ayak seslerini duydum. Sesler... Kıyafetlerin sürtünmesi... Fakat yanıma gelmiyorlardı belli ki. Çünkü giderek azalıyordu.

Naeva rahat bir nefes aldı.

Bense hayal kırıklığıyla...

Su sesinin nereden geldiğini henüz çözememiştim ama düzenli bir şekilde damlıyordu. Belki de bir borudaki çatlaktan ötürüydü.

Naeva, "Tekrar burada olacağımı hiç düşünmemiştim," dedi. "Hem de hiç."

Kapının altından süzülen ışığa baktım.

"Gerçi pişman değilim ve yapmam gerekirse aynı şeyi tekrar tekrar yaparım. Leo için."

Bakışımı tekrar Naeva'ya çevirip, "Onu gerçekten seviyorsun," dedim.

Başını salladı ve hafifçe gülümsedi; ona ne zaman baksam ve o bu adamdan ne zaman bahsetse Naeva'nın yüzünün gülmesini sağlayan tek şeyin o adam olduğunu anlıyordum.

Victor'u düşündüm. Victor da benim sevdiğim adamdı ve onu her zaman sevecektim ama benim yüzümde onu hatırlayınca, ondan bahsedince güller açmıyordu. Bakışlarımı ondan ayırıp tekrar kapının altındaki ışığa çevirdim.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama sanırım 01:00 sularıydı. Bir saatten fazla bir süredir bu odada kilitliydik ama ne konuşmak için, ne dövmek için ne de kontrol için birileri gelmişti. Bu odaya girip çıkılabilecek her şeyin tek bir kapıdan olabileceğini düşünürsek bunlara ihtiyaçları da yoktu belli ki. Eminim koridorda bir yerlerde adamları vardı. Zaten

ellerimize ek olarak ayak bileklerimiz de birbirine sıkıca bağlıydı.

Ellerimi arkamdaki çer çöpe bastırarak duruşumu ayarladım ve başımı duvara yaslayıp uykuya daldım.

Bir saat kadar uyumuş olmalıyım. Gözlerimi açtığımda ortalıkta hâlâ kimse yoktu. Ama benim çişim gelmişti.

"Bunca sıkıntının ortasında nasıl uyuyabiliyorsun bilmiyorum," dedi Naeva.

"Bazen mecbur kalıyorum."

"Denedim ama zihnim hiç durmuyor."

"Benimle burada kilitliyken Leo'yu nasıl bulacaksın?" diye sordum merakla. "Hâlâ hayattaysa bile, nerede olduğunu nasıl öğreneceksin?"

"Hayatta zaten."

"Nereden biliyorsun?"

"Senin doğru yerde olduğumuzu bildiğin gibi." Düşünceli bir şekilde içini çekti. "Çünkü hissediyorum. *Onu* hissediyorum. Ölseydi bunu anlardım."

"Öyleyse onu nasıl bulmayı planlıyorsun?" diye tekrar ettim.

Ray'le Arizona'dan ayrıldığımızda bunları tartışma fırsatımız olmamıştı. Bizi dinleyen ve izleyen çok kişi vardı çünkü.

Durdu ve sonra cevap verdi. "Onu bulmama gerek kalmayacak. Burada olduğumu öğrenir öğrenmez beni o kurtaracak."

İtiraf etmem gerekirse, buradan nasıl kurtulmayı planladığını hiç merak etmiyordum. Onun kurtuluş senaryosuna da katkı sağlaması muhtemel planlarıma daha çok odaklanmıştım çünkü. Planlarım onu da yanımda getirdiğim için ciddi anlamda değişmişti gerçi ve tek başıma olmak çok daha kolay olacaktı. Gelgelelim şimdi onun için de endişelenmem gerekiyordu. Onu bu hayvanların ortasında bırakıp da arkama bakmadan gidemezdim. Hayır, Naeva benim sorumluluğumdaydı. Dahası o benim... arkadaşımdı.

"Gerçekten de..." diye sordu kıs kıs gülerek, "doğru yerde olduğumuz konusundaki sezgilerine güveniyor musun? Hayır, bu küçücük odadan pek bir şey anlaşılmıyor da. Demek ki bilgilerin görsel değil. Tabii buraya girerken tanıdık bir şeyler gördüysen başka. Ben hiçbir şey görmedim açıkçası. Ya da birilerini. Ah tabii ya. Sen hepsini öldürmüştün, değil mi?"

Ben de yapmacık bir şekilde güldüm. *Hepsini mi? Hayır, hepsini değil...*

"Dürüst olmak gerekirse," dedim, "en son buradayken fazlasıyla desteğim vardı. Her şeyi tek başıma halletmedim." Etrafa bakındım. "Ama... Ruiz'in barakalarından birinde olduğumuzu biliyorum çünkü çakalın beni buraya getirmesini bizzat ben sağladım.

Unutma, burada tüm yollar Ruiz'e çıkar. Ayrıca evet, *hissediyorum.*"

Naeva, "Kaç kişi kaldılar acaba?" diye sordu.

"Javier'in çeteyi yöneten aile üyelerinden mi? Bu iyi bir soru."

"Yardımıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Hayır," dedim. "Şu an ikimiz de buradayız ama bu odadan çıktığımızda yollarımız ayrılacak."

Naeva bacaklarını altına alıp oturdu. Penceresiz odada kapı altından süzülen ışık sayesinde, onu biraz da olsa seçebiliyordum. Kırılgan bir hali vardı... Huevito gibi. Ayrıldığımızdan beri kendime onun için planımı bozmayacağımı hatırlatıyor, Naeva'nın başının çaresine bakacak kadar güçlü olduğuna dair inancımı diri tutmaya çalışıyordum. Fakat görünen o ki yapmaya çalıştığım çocuk kandırmaktan farksızdı.

Ellerim bağlı olduğundan güçlükle doğruldum ve karanlıkta ona dikkatlice baktım. Kararlı bir şekilde, "Beni dinle, Naeva," dedim. "Ayrıldığımızda seni burada bırakmayacağımı bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun, seni buradan çıkaracağım. Anlaştık mı?"

Naeva güldü ve başını salladı. "Beni burada bırakacağını hiç düşünmedim," dedi. "Güvenden değil, sadece... biliyorum işte." Daha da yakınıma geldi ve omuzlarımız birbirine değdi. "Ben de aynısını senin için yapacağım."

Ne yazık ki ben de onun için aynısını düşünüyordum. Beni en çok endişelendiren de buydu. Kendisini benim için tehlikeye atmasını istemiyordum ama yapacaktı. Birbirimizi çok tanımıyorduk. Yola çıkacağımız geceye kadar sadece birkaç kez konuşmuştuk hatta. Ancak ikimiz de aynı kişilerin kölesiydik ve bu yüzden kardeş olarak bağımız uzun yıllardır birbirini tanıyan kadınlarınki kadar güçlüydü.

Bireysel planlarımız ne olursa olsun, Naeva ve ben bu işte birlikteydik. Bu yüzden onu hesaba katarak hareket etmek muhtemelen çok daha iyi olacaktı.

"Bana Leo'dan bahsetsene," dedim.

Gözlerinde ışık ve heves vardı. Bu öyle bir şeydi ki... keşke benim de gözlerim Victor'dan bahsederken böyle parlasaydı.

"Ne bilmek isterdin?"

Karanlık, rutubetli odaya göz gezdirdim. "Her şeyi," dedim. "Vakit geçirmek için başka ne yapabiliriz ki?"

Naeva dengesini sağlamak için duvarı kullanarak tam karşıma geçti. Uzun bir hikâyeye başlayacağını düşünerek biraz daha rahat edebileceğim bir şekilde oturdum.

Gerçekten de düşündüğüm gibi oldu. Tuvalet ihtiyacının, açlığın, susuzluğun ortasında Naeva gece boyu konuştu ve anlattıklarıyla tüm bunları biraz olsun unuttum. Onun için kederlendim, başka bir insan

için yapabileceğimi hiç sanmadığım şeyler yaptım. Öyküsü sona erdiğinde gece yerini gündüze bırakıyordu. Sonunda onu anlamıştım. Kendimi de... Onun Leo Moreno ile arasındaki ilişkiyi bu kadar kıskanmamın sebebini de... Çünkü onlarınki güvene dayalı bir aşktı ve ben Victor'a onu tanıdığım günden beri yalan söylediğim için kendimden nefret ediyordum.

Leo'dan bahsederken içi özlemle doluydu. "Benimle tanıştığında Tanrı'nın hayat nefesini tekrar içine üflediğini düşünüyordu," diyerek hikâyesini sonlandırdı Naeva ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Sanırım gözyaşlarını bana göstermemeye çalışıyordu.

Sonra, "Şimdi sıra sende," dedi. "Kardeşimle nasıl tanıştığını anlat."

Bu isteği geri çevirmek istiyordum çünkü Victor'la tanışma hikâyemiz o sırada konuşmak istediğim en son şeydi. Nihayet koridorda konuşmalar ve ayak sesleri duydum. Uzun bir zamandan sonra belki ilk kez ses duyuyorduk. Hemen başımızı kapının olduğu tarafa çevirdik.

Kapının altındaki ışık gölgelerle hareketlenirken, "Bu sefer içeriye girecekler," diye fısıldadım ve hızla başımı çevirip Naeva'ya baktım. "Dediğimi unutma, seni bırakmayacağım."

Naeva başıyla onayladı. Artık korkuyordu, belli belirsiz de olsa gözlerinde bunu görebiliyordum.

Dayan Huevito. Dayan...

3

Izabel

Anahtarlık şakırtısının ardından hücremizin kapısı açıldı ve sarı ışık içeri doldu. Bu ışık, kirli zeminin düzensiz yüzeyini, bizden önce buraya atılan kızların kaçmak için kazdıkları tünellerin kalıntıları olan ve kahverengi, köpüklü dalgalara benzeyen tümsekleri ve çukurları ortaya çıkardı.

İçeri bir kadın girdi. Meksikalıydı, sarıya boyanmış uzun saçlarını arkasında kalın bir örgü yapmıştı. Ruju genelde Nora'nın sürdüğü parlak kırmızı türdendi. Yüzünde sert bir ifade vardı ve elinde yıpranmış, deri bir kayış tutuyordu.

Kusursuz bir İngilizceyle, "Ayağa kalkın," dedi.

Korkuyor gibi davranarak Naeva ile dizlerimizin üstünde durduk ve kendi başımıza ayağa kalkmaya çalıştık ama ellerimizin ve ayaklarımızın bağlı olması bunu zorlaştırıyordu. Üstelik zemin de delik deşik bir haldeydi.

Kadın arkasında duran adama başıyla sert ve hızlı bir işaret yaptı. Kusursuz bir İspanyolcayla, "Onları ayağa kaldır," diye emretti. Adam hemen harekete geçti ve bize doğru yürüdü.

Kadın, "Bileklerindeki ipleri kes," dedi. Ardından bana baktı ve tekrar İngilizce konuşmaya başladı. "Adın ne?"

Bileklerimdeki ip kesilirken başımı kaldırıp baktım ve "Lydia," diye cevap verdim.

Naeva'ya döndü ve "Peki ya seninki?" diye sordu.

Naeva bakışlarını yerden kaldırmadan, "Uma," diye cevap verdi. Sesindeki titremenin gerçek olup olmadığını ben bile ayırt edemedim.

Kadın, Naeva'nın çenesini tuttu ve başını sağa sola çevirdi. Aynısını bana da yapıp bakışlarını boğazımdaki yaranın üzerinde gezdirdi. Gözlerini Naeva'yla aramda dolaştırdı ve bir süre dikkatle düşündü.

Sonrasında adama Naeva'yı göstererek, "Bunu," dedi, "yanımda götüreceğim." Sonra bana baktı. "Bu bozuk, satın alan olmaz. Öldür gitsin."

Kalbim duracak gibi oldu. Naeva bana bakmak için başını hızla çevirdi.

Yanımda diz çöktü ve bağlı ellerini kadına uzattı. "Hayır, lütfen!" dedi. "Lütfen onu öldürme, lütfen..." Izdırap numarası yapıp yapmadığını anlamak zordu. Naeva bu zor durumdan kurtulabileceğimi elbette

biliyordu. Sanırım... Peki, tamam, belki biraz korkmuştum ve sonumun bu kadar çabuk geleceğini hiç tahmin etmiyordum.

Dikkatini topla, Izabel... Sakin ol ve sadece dikkatini topla.

Deri kayış Naeva'nın sırtına *şrakk!* diye indi. Sadece sesi duymak bile canımı yakmaya yetmişti. Naeva acı içinde inleyerek yan tarafına düştü.

Adamın kemerinden çektiği bıçağın ışıltısını gördüm. Hareket etmedim. Benim de yere kapaklanıp hayatım için Naeva gibi yalvarmam mı gerekiyordu yani? Ama hayır, bu bir kırılma anıydı ve böyle bir şey yaparsam, kendi sonumu hazırlardım. Ve adam yanıma geldi. Başımı yavaşça kaldırdım ve çenemi sıkıp bakışlarımı onun o yavşak gözlerine kilitledim. Bu tam da istediğim etkiyi yaptı. İkisi de onlara meydan okuduğumu anlamıştı. Adam kadına, kadın adama baktı.

Korkusuz bir sesle, "Yapsana," dedim. "Bana iyilik etmiş olursun." Ayağımın dibinde kıvranan Naeva'nın kesik nefesini duyabiliyordum. Niklas'ın sesi kafamın içinde yankılanıyordu. "Bu çok kötü bir fikir Izzy..." Fredrik'in sesini de duydum. "Niklas'a katılıyorum..."

Kadın "Bekle," deyince adam gönülsüz bir şekilde bıçağı indirdi.

Kadın, adamın önüne geçti ve benimle göz teması kurmaktan kaçınarak bana uzun uzun, düşünceli bir ifadeyle baktı. O etrafımda dolaşırken ben hiç kıpırdamadan, korku belirtisi göstermeden ama itiraf etmeliyim ki içten içe endişelenerek bekledim. Yutkundum ama bu hareketim kurumuş boğazımı acıtmaktan başka bir işe yaramadı. Kadın geri dönüp tam karşıma geçti, durdu ve gözlerimin içine baktı.

"İntihara meyilli biri değilsin," dedi.

"Umursadığım yok," dedim. "Bu bok çukurundan çıkmak istiyorum ve tuvaletim var. Ya beni tuvalete götür ya da öldür. İkisi de beni rahatlatacaktır."

"Eğer o kadar rahatsızsan..." dedi, "altına işeseydin ya? Belki şu köşe de işini görürdü."

"Bu bok çukurundan *çıkmak istiyorum*," diye yeniledim. "Daha fazlasını değil. Ya tuvalet ya bıçak..."

Kadın boş gözlerle bana baktı. Benimle nasıl uğraşacağına dair en ufak bir fikri olmadığı belliydi ama canımı almak da istemiyordu belli ki. En azından şimdilik...

Yerde, ayaklarımın dibinde yatan Naeva'ya baktı ve "Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim.

"Ama o seni hayatını bağışlamam için yalvaracak kadar tanıyor. Seni korumak için kendi canını bile tehlikeye attı."

"Zayıflık yüzünden insanlar böyle şeyler yaparlar," dedim, "ama o kız beni hiç ilgilendirmiyor."

Kadın özenle alınmış kaşlarından birini kaldırdı.

"O zaman onu döv bakalım," diyerek bana meydan okudu.

Hiç çekinmeden dizimi Naeva'nın suratına geçirip kadına baktım ama yüzünde daha önceki gibi ketum ve korkusuz bir ifade vardı. Sinirlenmeye başlıyordum. "Tuvalet ya da bıçak," diye tekrarladım.

Gülümsedi. Etkilenmiş miydi, kızmış mıydı anlayamıyordum.

Adama, "Bacaklarını çöz," dedi. "Bakalım bu orospu altına işemeden daha ne kadar dayanacak."

Adam tekrar yanıma geldi. Bıçağı elinden kolayca alıp ikisini birden öldürebileceğimi ve Naeva'yla oradan elimizi kolumuzu sallaya sallaya çıkabileceğimizi biliyordum ama buraya gelme sebebim bu değildi.

Direniyormuş gibi yaptım ve adam bıçağı boğazıma dayayıp kıpırdamadan durmam için beni tehdit ettiğinde ona boyun eğdim. Galiba önünde sonunda kadın istediğini elde edecekti. Çünkü ölmektense altıma işemeyi tercih edecek gibi hissediyordum.

Sert, delici bir bakış attığım kadın bana yine gülmekle yetindi. Naeva'yı kolundan yakalayıp sürükleyerek odadan çıkardı. Adam kapıyı kilitledi, ışığı kapattı ve beni düşüncelerimle yalnız bıraktı.

Çişimi saldım. Bir yandan da lanet kafamda kendime kızmakla meşguldüm. Ne gurur ne de inat, tuvaletimi daha fazla tutmama yetebilirdi. Öte yandan bunun benden başka kimseye zararı olmazdı.

Yine... 01:00

Leş gibi kokuyordum, sırılsıklamdım ve midem bulanıyordu. Yemek yoktu. Su da. Yanımda kimse yoktu. Kadın bir şey ispatlamaya çalışıyordu, bunu anlamıştım. Ondan birkaç adım ötede olabilirdim ama kısa süre içinde birileri beni görmeye gelmezse bizzat benim gitmem gerekecekti. Derken anahtarlığın şangırtısını duydum ve kapı açıldı.

Kadının uzun, sarı saç örgüsü bir omzunun üstünden sarkıyordu. Yetersiz ışıkta görebildiğim bundan ibaretti. "Demek sonunda beni tuvalete götürmeye karar verdin?" dedim ama buraya geliş sebebinin bu olmadığını iyi biliyordum. "Biraz geç kaldın ama," diye ekledim.

Tek kelime etmeden kapıyı kapattı.

Yirmi dört saat sonra...

Uykusuzluktan artık iyiden iyiye tükenmiştim ve kapının tekrar açıldığını duyduğumda kolumu bile kıpırdatmaya mecalim yoktu. Aynı saç örgüsü, aynı omuzdan sarkıyordu.

Karanlığın içinden "Susadın mı?" diye sordu.

"Hayır, çünkü içersem sonunda yine altıma işemek zorunda kalacağım."

Kapıyı kapattı. Bu sefer ışık sönmeden önce küçük bir kahkaha sesi duydum.

Bir başka gün...

Var olmayan şeyler görüyor, sesler duyuyordum. Karanlıkta gezinen görüntüler vardı; Victor'un yüzü, sesi, Dina'nın piyano çalışı... ama kapı açıldığında bunun ve duyduğum sesin gerçek olduğunu anlıyor, ızdırabımın gerçekliğini derinden hissediyordum.

"Aç mısın?"

"Hayır." Kadın o lanet kapıyı kapattı. O kadar susamış, o kadar acıkmış ve o kadar yorgundum ki daha ne kadar dayanacağımı bilemiyordum.

Dördüncü Gün? Beş?

Kapının açıldığını duydum ama gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Uzanabileceğim kadar yakın olan bir kova suyun içine kafamı daldırdığımda bile gözlerimi açmadım.

Kafam boş kovanın içindeyken de kendimden geçtim.

Ve altıncı, belki de yedinci gün... artık bilmiyorum. Zorlukla hareket ediyordum. Yere uzandım ve yüzümün bir tarafını pislik yığınına bastırdım. Kaslarım ağrıyordu. O kadar su kaybetmiştim ki dudaklarım âdeta birbirine yapışıyor, ayağa kalktığımda gözümün önünde lekeler uçuşuyordu. Kovadaki su bile belki de bir halüsinasyondu.

Kapının dışında yine anahtarlık şangırtısını duydum. Dik durabilmek, daha önceki günlerde yaptığım gibi aynı kuvvet ve dirençle o kadının karşısına çıkabilmek için kendimi zorladım. Fakat kapı açıldığında bu kez içeri giren bir kadın değil, daha önce hiç görmediğim bir adamdı. Tek bir şey söylemeden ve hiçbir şey işaret etmeden beni dirseğimden yakalayıp ayağa kaldırdı.

Nihayet!

Kolumdan hızla çekip beni sürükledi. Koridor boyunca peşinden gittim; tökezlememeye çalışıyordum ama başaramadım. Kafam zonkluyordu ve vücudumu ileriye taşıyan ayaklarımı hissetmiyordum ama adamın peşinden gitmeyi bir şekilde başardım çünkü hayatım buna bağlıydı.

Tören salonu genişliğinde, büyükçe bir odaya girdik. Ardından serin akşam havasına çıktık. Gördüklerim karşısında şaşkınlığa düştüm. Burası gençliğimin büyük bir kısmını geçirdiğim çiftlik evi değildi ama olabilirdi. Çünkü ortamı aynıydı, kokusu da

ve etrafındaki çöl manzarası her yanından millerce uzağa, insana umutsuzluk aşılaya aşılaya genişliyor gibiydi. Beton, alüminyum ve ahşaptan yapılmış binalar da hemen hemen aynıydı. Sahte bir özgürlük hissi uyandıran, pervazı boş pencereler ve tuğla duvarlar, bekçilerin nöbet tuttuğu, etrafı dikenli tellerle çevrili büyük çitlerin üzerinden ortasında yükseliyordu.

Yorgun düşmüş bir sesle, "Beni nereye götürüyorsun?" dedim.

Adam ağzını yine açmadı.

Beni çiftlik evinden geçirdi ve bir kamyonete götürdü. Kapıyı açtı ve beni yolcu koltuğuna savurdu.

Tam 660 saniye yol gittik. Kesin olarak biliyorum çünkü Naeva'nın yanına tekrar dönme ihtimalime karşın, her bir saniyeyi sayıyordum. Derken çölün ortasında bir vaha gibi yükselen, alçı sıvalı, büyük bir evin bahçesindeki yolda durduk.

Eve adım atmadan önce misafirhaneyi andıran, içeride bir kadının beklediği yan binaya gittik. İhtiyar *abuela** benzeri biriydi, kır saçlarını tombul yüzünün iki yanına salmıştı ve şişman vücudunu kucaklayan, kalın ayak bileklerine kadar inen, mavi, uzun bir elbise giymişti. Açık bir duşun önünde duruyordu ve uzun saplı bir fırçayı eliyle kavramıştı.

Adam beni ona doğru itince yere düşmekten zor kurtuldum.

* *İsp.* Büyükanne. (çn.)

Adam yanımızdan ayrılınca ihtiyar kadın kendini bile tanıtmadan işe koyuldu ve pislik içindeki kıyafetlerimi üzerimden çıkarmaya başladı. Beni hayal kırıklığına uğratarak, hoyrat elleriyle saçımı çekiştire çekiştire birbirine girmiş örgülerimi teker teker açtı. Örgülerin arasına büyük bir özenle sakladığım doğum kontrol haplarının taş zemine tıngırdayarak düşüp kayboluşunu izledim. Kalbim duracak gibiydi fakat bir kez daha o hapları hiç kullanmayacağım fikri aklımın bir köşesinde belirdi. Kendimi daha iyi hissetmek için yanıma almıştım ve bunun da bir önemi olmalıydı, değil mi? Eğer buradan sağ çıkarsam uzun zaman önce olmam gereken ameliyatı olacaktım. Çocukların hayatımda yeri yoktu ve onlar da böyle bir hayatı hak etmiyordu. Bugünkü halime dönüşmeden de önce bu gerçeği kabullenmiştim. Victor'la tanıştıktan hemen sonra diyebilirim hatta. İlk defa Meksika'ya dönmemin temel sebebi de buydu. Javier'in kardeşlerini öldürme sebebim de...

Kaynar suyun duş başlığından sırtıma hortumdan fışkıran asit misali inmesi, derimin yanmasına ve anında su toplamasına neden oldu. Çığlık çığlığa bağırıyordum. Neredeyse ihtiyar kadının suratına bir tane indirecektim. Gözlerimi yumdum, yanağımın içini ısırdım ve kadının beni yıkamasına, fırçayla cildimi fırçalamasına ses çıkarmadım. Sabun leş gibi kokuyor, açık yaralarıma değdiğinde sirke gibi yakıyordu. İhtiyar kadın işini bitirince bana düz, siyah bir tişörtle, aynı renk pamuklu bir şort giydirdi.

Birbirine dolaşan saçlarımı taradı, koltuk altlarıma deodorant sıktı ve dişlerimi fırçaladı. Kıçımı silecek mi diye düşünmedim değil.

Daha sonra kadın beni az evvelki adamın yanına götürdü.

Bir malikaneye göre küçük ama son derece gösterişli ve pahalı döşenmiş evin giriş kapısına yaklaştığımızda su, yiyecek ve uykudan mahrum edilmiş olsam da, güçlendiğimi hissettim. Daha da önemlisi bedenimin geri kalanına güven duygusu da geri gelmiş gibiydi. Bu evin çift kanatlı kapılarının arkasında bir yerde beni beklediğini bildiğim o sarı saçlı kadın, canımı alacak olsaydı, bunu şimdiye kadar çoktan yapardı. Duş alma imkânım olmaz, temiz giyecekler bulamazdım. Bir hevesle hazırladığım planın artık gerçekleşmesine imkân yok gibi görünüyordu. Birkaç yıl önce Victor'la buradan kaçan, türlü işkencelere maruz kalmış, aynı köle kız olarak buraya döneceğimi öngörmüş ve Naeva'nın katlanmak zorunda olacağı tüm o korkunç şeylere kendimi hazırlamıştım. Fakat bunu... sonunun nereye çıkacağı meçhul bu yolu hesaba katmamıştım. Öte yandan ne yöne gittiğimi bilmiyor olmama rağmen içim rahattı. Nedeninden tam olarak emin olmamakla birlikte, tüm bunlarla başa çıkmak için hayal ettiğimden de rahat bir konumda olduğumu seziyordum.

4

Izabel

Ön kapıdan içeri götürüldüğümde, sarı saçlı kadın "Daha iyi görünüyorsun," dedi. "Muhtemelen daha iyi kokuyorsun da. Konaklamadan memnun kaldın mı?"

"En azından dört yıldız veririm," dedim. "Ama odamdaki ışıklandırma çok iyi değildi. Bakım ve kontrol gerekebilir."

Kırmızı dudaklarında ince bir gülümseme belirdi, koyu kahverengi gözleri parladı. Başını geriye doğru eğdi ve adama gitmesini emretti; ayak seslerinin arkamda yankılandığını ve kapının usulca kapandığını duydum. Ben çevreme göz gezdirirken kadının bakışlarını üzerimde hissediyordum. Yüksek tavan, İspanyol tabloları... Gencecik kızlar oradan oraya gidiyor, ev işlerini yapıyordu. Her zaman sessiz, *istekli* ama umutsuzlardı. Ben de bir zamanlar öyleydim. Benzer manzaralarla hayatımda çok sık karşılaşmış, canavarlarla dolu pek çok *eve* gitmiştim ama

artık bir daha böyle bir şeyin başıma gelmeyeceğini umuyordum. Hayır, sözümü geri alıyorum. Bu kızları burada zorla tutan o pezevenklerden çok daha fazlasını öldürmem gerektiği müddetçe bunu yapmaya devam edecektim.

"Neden bana gerçek ismini söylemiyorsun, Lydia?"

Sorduğu soru kesinlikle dikkatimi çekmişti. Gözlerimi ona çevirdim. Odanın ortasında, üzerinde siyah, ipek bir elbise ve yüzünde gizemli bir gülümsemeyle kendini beğenmiş bir şekilde duruyordu. Bacakları on santimlik topuklu ayakkabı giymemiş olsa bile sütun gibiydi.

"Ne demek istediğini anlamadım," diye yalan söyledim.

Bana doğru yavaşça yürüdü.

"Hadi ama," dedi, "senin gibi cesur, dünyayı umursamayan bir kız ya rol yaptığı kişi değildir ya da buraya gelerek turnayı gözünden vurmuştur."

Omuzlarımı umursamaz bir tavırla silktim ve kaşlarımı kaldırırım. "Kusura bakma ama neden başka biriymişim gibi davranayım bilmiyorum. Burada kim olduğumun ne önemi var?" Başımı sallayarak hafifçe güldüm. "Hem turnayı gözünden vurmak mı? Bu ne demek onu bile bilmiyorum. "

Kadın tam karşımda durdu ve makyajlı gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "Adım adım ilerle," dedi,

"buraya getirilen kızların içinde özgürlüğü için ağlamayan ve ayaklarıma kapanmayan bir tane bile çıkmadı. *Herkes* ağlar. Oysa sen boğazın kesilmek üzereyken bile ne ağladın ne de yalvardın. Sanki buraların sahibiymişsin gibi karşıma dikildin."

Çenemi hafifçe kaldırıp boynumdaki yara izini ortaya çıkardım. "Fark etmedin sanırım," dedim, "burada daha önce de bulundum ben. Tavrıma gelirsek... boğazın bıçakla kesilir ve bunu anlatacak kadar uzun yaşayıp seni öldürmeye çalışanı gebertirsen, iğrenç adamlar tarafından kaçırılıp onların o pis elleri sana değerse, galiba başka şeyler o kadar da sikinde olmuyor." Ellerimi açtım ve bir kez daha omuzlarımı silktim. "İstediğine inan, bana ne. *Adım* Lydia. Ayrıca hakkımda anlatmaya değer pek bir şey yok."

Gülümsedi. "Ah, bundan şüpheliyim. Senin gibilerin her zaman anlatacak şeyleri olur."

Dobra dobra, "Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Henüz emin değilim..." deyip bir kez daha etrafımda dolaştı. Beni ölçüp biçiyordu. "Eğer bir sahtekârsan hiçbir şey beklemem. Ama eğer umduğum gibiysen... her şeyi isterim."

Ona şöyle bir baktım. Sol tarafımda durdu. Parfümünün kokusunu, vücudunun sıcaklığını duyabiliyordum.

"Meksika'da ne işin var?" diye sordu. "Adamlarım bana seni nerede bulduklarını, kimlerle beraber olduğunu söylediler. Nasıl oldu da bir *çakal* haline geldin? Beyazsın, İngilizce konuşuyorsun, evinden çok uzaklarda olduğun aşikâr. İşin aslını bilmesem, çiftlik evlerinden birinden kaçtığını söylerdim. Boynundaki yara izi, yaşın, yakında satılığa çıkarılacak kızların tipine hiç uymuyor. Bu durumda bana kalırsa sen Meksika'dan kaçmaya çalışıyordun." Beklenti dolu gözleriyle bana baktı.

Doğal olmasını umduğum bir sesle, "Sana söyledim," dedim, "birini öldürdüm. Arizona'da. Polisler peşime düştü, ben de doğrudan sınıra kaçtım, hapse girmektense ölürüm daha iyi. Kamyoneti kullanan adam beni yürürken gördü ve binmek isteyip istemediğimi sordu. Nereye gittiğini sordum. Meksika'ya deyince ben de kamyonete bindim ve... buraya kadar geldim. *Buraya* düşeceğim aklıma gelmezdi ama oldu işte. Hem çakal ne demek? Hayvandan bahsetmediğine eminim."

Son bir kez daha etrafımda dolaştı ve yine sol tarafımda durdu. Eliyle işaret ederek, "Benimle gel," dedi.

Kanepelerin, sandalyelerin ve masaların olduğu bir başka odaya kadar onu takip ettim. İçeride şimdiye kadar sekiz köle kız tespit ettim. Hepsi yaşça benden küçük görünüyordu ve her biri farklı işlerle meşguldü. İkisi temizlik yapıyor, üçü üzeri kitaplar,

tabletler, kurşun kalemlerle dolu gösterişli bir halının üstünde oturuyordu. Biri koridorun yakınındaydı ve ellerini leğen kemiğinin üzerinde kavuşturmuş, başı öne eğik bir halde emir bekliyordu. Biri dikiş dikiyordu ve biri de gittiğimiz her yere bizimle beraber geliyordu.

"Bunların dedikodu olduğunu sanıyordum," dedim.

"Ne? Kızların mı?"

Başımı salladım. "Meksika gerçekten de dedikleri kadar tehlikeli ve... *vahşiymiş.*"

Yaptığım küçük espri karşısında kahkahalara boğulacakmış gibi oldu.

"Ah, tatlım," diye söze başladı, "Amerikan halkının çoğu gibi sen de gözlerin bağlı yaşamışsın. Meksika ve Birleşik Devletler aynıdır. Aslına bakarsan, köle ticareti, silah ve uyuşturucu ticareti de var. Üstelik Birleşik Devletler'deki kadar, hatta oradakinden bile büyük bir ağ mevcut. İtiraf etmek gerekirse, aramızdaki tek fark bizim bunu saklamayı becerememiz." Parmağını bana doğrulttu. "Ama seni temin ederim ki burada gördüklerin, bu yer hakkında bildiğini sandığın her şey, geldiğin o devasa ülkedeki kapalı kapıların ve zengin adamların evlerinde de oluyor," dedi.

Kadın yandaki kapıdan geçip dışarı çıktı ve beni mor ve kırmızı köpükler çıkartan, su altındaki ışıkların

aydınlattığı, oldukça abartılı bir havuzu çevreleyen taş döşeli bir avluya çıkardı. Başıyla bir sandalyeyi işaret etti, oturdum. Bizi takip eden köle kız kendisinden bekleneni çoktan anlamıştı ve bara gidip iki içki doldurdu.

Kadın, "Doğrudan konuya gireceğim," dedi ve zarif bir şekilde sandalyeye oturup duruşunu dikleştirdi. Arkasına yaslandı, bacaklarını uzatıp üstü üste attı. Elini kaldırdı ve kızın elindeki küçük viski bardağını aldı. "Bu rezilliği tek başıma yapmaktan bıktım..."

"Bana önce adını söyler misin?" diyerek araya girdim.

Kadın içkisinden bir yudum almadan bardağını dudaklarından uzaklaştırdı. Cüretkâr kişiliğimden hoşlanıp hoşlanmamak konusunda hâlâ mücadele ettiğini görebiliyordum. Muhtemelen kızları dövüyor, hatta öldürüyordu. Ve benim an itibariyle hayatta olmamın sebebi, beni öldürmeye niyetli olmadığına dair yeterli bir kanıttı. İstediği bir şey vardı. Mecbur kaldığım sürece rolümü oynamaya devam edecek, onu istediğini elde edeceğine inandıracaktım.

Gülümsedi. "Cesara," diye cevap verdi ve bardağı dudaklarına götürdü. Gözleri tekinsiz bir merakla bana bakıyordu.

Köle kızın elinden ikinci viski bardağını aldım ve ben de aynı tekinsiz merakla Cesara'ya baktım.

Bardağını sehpaya bıraktı.

"Burayı yöneten adam..." diye sözlerine devam edip, "aynı zamanda ülkedeki diğer yüz çiftlik evinin de sahibidir. Acımasız, soğukkanlı bir pezevenk," deyince kalbim küt küt atmaya başladı. "Onun gibi bir tane de Arizona'da var. Beyaz bir adam. Meksikalılardan nefret ediyormuş numarası yapıyor. Bana kalırsa nefret ediyor aslında ama pek çok Amerikalı gibi o da ikiyüzlü. Amerikalıların önüne göçmen karşıtlığı gündemini dayıyor ama arkalarından *çakalların* sınırı her iki taraftan da geçmesini sağlıyor. Sadece Meksikalıların Birleşik Devletler'e girişini değil, Amerikalı kızların Meksika'ya geçişini de kontrol ediyor. Bu çok kârlı bir iş. Yani kızlar, silahlar, uyuşturucu ticareti. Bu tarz evlerin sayısını ya da bana para ödeyen bu adam gibi daha kaç adamın Birleşik Devletler'de olduğunu duysan küçük dilini yutarsın." Üst üste attığı bacaklarını değiştirdi ve bu sefer sağ bacağını sol bacağının üstüne attı. "Evet, bu konuda gayet netiz. Yani çok acımasız bir yere düştün ama benimle ya da halkımla ilgili şahsi önyargılarına ve kötü niyetli politikacıların söylediklerine dayanarak bir hüküm vermeden önce, senin halkının da benimkiler kadar kötü ve geldiğin yerin de en az burası kadar acımasız olduğunu hatırlamalısın."

Başımı sallayarak onu onayladım ve içkimden bir yudum aldım. Bardağı indirirken, "Hiç bu şekilde

düşünmemiştim," dedim. "Daha doğrusu bu konuya hiç kafa yormamıştım."

"Amerikalıların sorunu da bu zaten. Kafa yormaz onlar... Kendilerinden başka hiç kimseyi düşünmezler."

Belli belirsiz bir alayla, "Kabalık etme," dedim, "bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Biliyorum, biliyorum," diyerek sözümü kesti. "Bazen bunu yapıyorum. Konudan sapıyorum yani. Aslına bakarsan Meksikalılarla ilgili söylentilerden bahsetmeye başladığında ağzının ortasına bir tane geçirmek istedim. İçimi dökmem gerekiyordu. Benden daha iyi olmadığını, halkının benim halkımdan daha iyi olmadığını göstermeliydim."

Bir süre sustu, iç çekti ve ciddiyetini koruyarak sözlerine devam etti:

"Her neyse, dediğim gibi, bu yeri tek başıma idare etmekten yoruldum. Bakıcılar beş para etmez. Buruşuk parmaklarını kadınların bacak arasına sokmaktan başka bir şey bilmeyen o kocakarılardan bıktım. Hepsi hasta ruhlu. Senin o iğrendiğin adamlar kadar mide bulandırıcı. Fakat vicdanlı olmaktan duyduğum tiksinmememi sakın yanlış anlama..." Hafifçe güldü. "Bu işi aldım çünkü hoşuma gidiyor. Kızları dövüyorum çünkü *hak ediyorlar.* Mecbur kalırsam onları

öldürürüm çünkü bu dünyanın düzeni böyle. Aslında hepimiz ölsek çok daha iyi olurdu."

Vay... Dünyaya bu kadar kızgın mıyız yani?

Duygusal bir sesle, "Yani onları öldürerek iyilik yaparsın," dedim.

"Yaptığım tam olarak bu."

"O zaman bana neden biraz nezaket göstermedin?"

Yapmacık bir ifadeyle sırıttı ve fesatlık dolu kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Turnayı gözünden vurmak hani... Unuttun mu?" dedi. "Korkusuz, dikbaşlı bir sürtüksün ve zamanı geldiğinde ölmeye de hazırsın. Hepsinden önemlisi Meksikalı değilsin ve ben onlarla anlaşamıyorum. Meksikalı kadınlar... az önce kullandığın kelime neydi?" Dudağını ısırıp gözlerini kıstı. "*Vahşiler*... Kendi halkımla ilgili kötü sözler sarf edebiliyorum. Ama bu doğru. Gürültücü ve düşüncesizler. Onlarla hiç anlaşamıyorum. Kız kardeşime sor derdim ama onu öldürdüm," dedi ve umursamazca omuzlarını silkti.

"Yani beyaz olduğum için mi benden hoşlandın? Bunu söylemek istemem ama beyaz kızlar da hiç ağırbaşlı sayılmazlar."

Cesara bana dikkatle baktı. "Evet ama yine de bunu saklamakta daha becerikliler."

"Belki de sadece ben öyleyimdir," dedim. "Ama kim olduklarını *saklamayan* ve ne beklemen gerektiğini tam anlamıyla bildiğin kişilerle olmayı tercih ederim." İfademdeki gizli mana oldukça tatmin ediciydi. Bunu bilen kişinin yalnızca ben olduğum gerçeği ise kötüydü.

Cesara omuz silkti. "Belki de haklısın. Ne diyebilirim ki?"

"Tamam. Senin için çalışmamı istiyorsun ama henüz tanıştığın, son derece korkunç şartlar altında karşılaştığın biri olduğuma dikkatini çekerim. Üstelik beni öldürtecektin. Bana güvenmek düşüncesizlik olur. Ne yapmamı bekliyorsun ki? Daha da önemlisi bundan ben ne elde edeceğim?"

Sırıttı. "İşte bu..." deyip tekrar beni işaret etti, "senin bu iş için mükemmel biri olduğunu bana anlatıyor. İşin gerektirdiği şartlardan çok elde edeceklerinle ilgileniyorsun. Sana vereceğim şey sayesinde bana sadık kalacağına eminim."

"Neymiş o?"

Cesara ayağa kalktı ve ince belinden sarkan ipek bir kemerle bağlı siyah elbisesi dizlerinin altına indi.

"Ayda 10.000'le başlarız," dedi taş döşeli avluda gezinerek. "Altı ay sonra işi ne kadar iyi yaptığına göre bir artış düşünebiliriz."

Dudağımın ucunu ısırıp düşündüm. "Hmm. Pekâlâ... ilgimi çektiğini kabul ediyordum," dedim.

Ama püff... kazandığımın yanında 10.000 bana ancak cep harçlığı olurdu.

Cesara gülümseyip yanımdan geçti. Ben de onu takip edip evin içine girdim. Her zaman olduğu gibi aynı köle kız hemen arkamızdaydı.

Dakikalar önce başka başka işlerle meşgul olan kızlar, sanki Cesara'nın onların ilgisini çekmek istediğini biliyorlarmış gibi, sesini duyar duymaz yaptıkları işleri bırakıp odanın ortasında toplandılar.

Cesara, "Bu kızlar," dedi, "birer ürün. Fakat sıradan değiller. Onları kanlı elmaslar gibi düşünebilirsin." Başını çevirip bana baktı. "O filmi seyrettin, değil mi?" Bana cevap verme fırsatı tanımadan dikkatini tekrar kızlara çevirdi. "Onların buraya getirilme sürecinde insanlar ölüyor. En saf olanlar *çok* para eder." Kızlardan birine, grubun en güzeline elini uzattı ve parmaklarının üstünü kızın yanaklarında gezdirdi. Kız bir an için bile gözlerini kaldırıp bakmadı. "Bizim işimiz iğrenç adamlar tarafından buraya getirilenleri ayıklama. Aralarından hangilerinin zengin müşterilerin ilgisini çekeceğine karar verdikten sonra onları terbiye edilmiş bir halde bize geri vermeleri için eğitimcilere teslim ediyoruz," dedi ve başıyla beni işaret etti.

Öne doğru yürüdüm ve yanına gelip durdum.

Yüzünde bir hayranlık ifadesi ve gözlerinde çakan dolar işaretiyle, "Adamın biri bu kıza tam bir milyon ödeyecek," dedi. "Kusursuz bir kız. Her bakımdan..." Boğazıma baktı ve kızın çenesini sıkıp, "Lekesizdir. Vücudunda tek bir çil bile yok," dedi. Ardından benimle yüz yüze gelmek için bütünüyle döndü ve "Ama uslu ve doğru düzgün terbiye edilmemişsen güzellik işe yaramaz. Bizim işimiz bu kız müzayedeye çıktığında onun hazır olduğunu garantileme. Eğer tökezlerse, ağzını açıp da bir şey söylerse, gözlerini kaldırır, kamburunu çıkarır ya da duygusallık gösterirse *kellen gidebilir.*"

Kullandığı çoğulcu dil bir anda neden ortadan yok olmuştu şimdi?

"Kellem mi?"

Cesara gülümsedi ve başını sallayarak onayladı. Sonra kızların etrafında dolaştı, her birini tek tek incelerken bir taraftan da konuşmasını sürdürdü. Bana bakmıyor ama sadece benimle konuşuyordu.

"Tabii ki seni sadece yoldaşlık et diye işe almıyorum," dedi.

"Yani anladığıma kadarıyla beni getirmeyi düşündüğün konumda daha önce başka iş arkadaşların da vardı, öyle mi? Demek ki bir şeyler ters giderse suçlayacak ve cezalandıracak birini arıyorsun"

"Dünya kötü bir yer, Lydia. Seçme şansın var. Seni bu işi yapmaya zorlayamam."

"Ama yapmazsam beni öldüreceksin."

"Evet, yapmazsan öldüreceğim."

Abartılı bir şekilde iç çektim, üstümdeki yüksek duvardan sarkan avizeye baktım ve konuyu büyük bir ciddiyetle düşünüyormuş gibi davrandım ama o da ben de cevabımın ne olacağını biliyorduk.

"Tamam," dedim. "Ama başlangıç için ayda 15.000 isterim."

Cesara sırıttı.

"Şimdi de pazarlık mı ediyorsun? Belki şansını bu kadar zorlamamalısın, ha?"

Milyon dolarlık köle kıza baktım ve çıplak omzunu gösterip, "Biraz kambur duruyor. Eğer bu açıdan bakarsan sen de görürsün," dedim. "Eğer daha yakından bakarsan bir yara izi olduğunu da görmen mümkün. Neredeyse hiç belli olmuyor ama yara izi *var*."

Cesara yaklaştı ve gösterdiğim yere dikkatle baktı. Nihayet izi gördüğünde iç çekerek doğruldu.

"Senden gerçekten hoşlandım, Lydia," dedi. "Tamam, 15.000 olsun." Dudaklarındaki sırıtış kayboldu ve yüzünde, gözlerinde başka bir şey gördüm. Kızın omzundaki yara izi gibi belirsiz ama yıkıcı bir şey... Üstesinden gelmek zorunda kalacağım başka

bir engel olabilir miydi bu? Yeteneklerimle ilgili bir sınama mıydı, yoksa gizli bir senaryo mu? Hepsi mümkündü ve içimde bunu hissediyordum. Yapabilir miydim peki? Mecbur kalacağım şeyleri suçluluk duygusuna kapılmadan yerine getirebilir miydim?

Cesara'yla birlikte odadan çıktım ve vicdanımı arkamda köle kızlarla bıraktım.

5

Fredrik

Kendini benim kader arkadaşım ilan eden Dante takımının içinde bir sıçana benziyordu. Kravatını bağlamasına, kol düğmelerini düzgünce takmasına yardım ettim ve kamburunu çıkardığında belki de onuncu kez sırtına vurarak onu düzelttim. Adam arka sokaklardan ve eroinmanların arasından geliyordu, ona bir yere kadar katlanabilirdim. Fakat bunu yapmak zorunda kalacaktı çünkü başkasına da güvenmiyordum. Dante'ye de güvenmiyordum gerçi ama o benden korkuyordu ve numara yapması ona çok pahalıya patlardı. Bir gün bana ihanet edebilirdi ama o gün bu gün değildi.

"Bilemiyorum, patron," dedi, "daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Elime yüzüme bulaştırırsam ne olacak?"

"Yeterince para olunca," diye söze girdim, "kimse bir şeyin farkına varmayacaktır. Rol yapma konusunda

endişelenme, herkesin senin ne kadar zengin olduğunu anlamalarını sağlaman yeterli. O zaman taşlar yerine oturur."

Taksi şoförü evin önünde durunca frenlerin gıcırtısını duydum. Dante'ye son bir bakış attım ve çantasını ona verdim. "Sana söylediklerimi sakın unutma. Gizlenen bütün bilgiler benim sorumluluğumda, sen kendininkileri hatırla, yeter."

Dante gergin bir ifadeyle başını salladı.

"Ve marketten prezervatif çalmışsın gibi de hareket etme." Kravatını düzelttim. "Kendine biraz güven, bu işe girdiğine göre yapabileceğini biliyorsun demektir. Karizmatik ol, insanlara fazla yaklaşma, her zaman olma hayali kurduğun adam rolünü oyna ama bunun senin tek fırsatın olduğunu da asla aklından çıkarma."

Hâlâ endişeli görünüyordu. Düşünceli bir ifadeyle, "Ben hep ressam olmak istemişimdir," dedi.

İç çektim. Dante'yi giriş kapısına kadar götürdüm.

"Halledersin," dedim. "Bu işin %99'u yaparak öğrenmektir. Pasaportunu ya da çantadakilerin hiçbirini kaybetme. Ve unutma, ne olursa olsun, müdahale yok. Sen sadece olanı biteni bana rapor et."

"Tamam, patron."

"Güvenli sunucu, hatırlıyorsun, değil mi?"

Dante başını sallayarak onayladı ve ona verdiğim özel cep telefonunun çantadaki yerine doğru eliyle vurdu.

"Hey patron?"

"Evet?"

"Diğer %1 ne?"

"Ölmek tabii ki." Gülümsedim.

Yutkundu.

Dakikalar sonra Dante taksiye bindi ve uçağa yetişmek için yola çıktı.

Bodruma indim, ışığı açtım, rahat adımlarla küçük odanın içinde yürüdüm. Eski boya kutularının, tozlu antika çerçevelerin ve şişmiş sebze konservelerinin etrafında dolaştım. Odanın küçüklüğünden ve ortamın pisliğinden rahatsız oluyordum ama burası, bu kadar kısa sürede Izabel'i bulabileceğim en yakın yerdi. Apollo Stone'un yerinin değiştirilmesi gerekiyordu. Yoksa kız kardeşi nihayetinde onu bulacaktı ve ben tek seferde yalnızca bir kaçıkla baş edebiliyordum. Üstelik peşine düştüğüm seri katilin de bir kadın olduğundan emindim.

Apollo, "Aklını kaçırmışsın," dedi. Hastane yatağına bağlıydı; sadece ellerini, ayaklarını ve başını oynatabiliyordu "Şaka yapmıyorum, tanışma memnuniyetsizliğine eriştiğim en su katılmamış *orospu çocuğu* sensin."

Şırıngadaki tüpe bastırınca iğnenin ucundan bir iki damla ilaç fışkırdı. Başparmağımla hafifçe dokunduğum iğneyi koluna sapladım.

Apollo çırpındı, ellerini yumruk yaptı, parmakları önce gerildi, sonra gevşedi. Ondan sonra tamamen cansızlaştılar. Bayılmıştı.

"E mümkün," dedim.

Şırıngayı yerine koydum, saatimin alarmını ayarladım. Bir süre tuhaf bir duyguya kapıldım. İnsanın arkasında olanları sezdiğine benzer bir duyguydu. Arkama, film kaplı küçük pencereye baktım ama bir şey göremedim. Fazla umursamadan merdivenlere doğru yürüdüm ve bodrum kapısını dışarıdan kilitledim. Mutfak tezgâhının üstündeki çantamı alıp seri katille ilgili bir şeyler öğrenmek için evden çıktım. Apollo uyanana kadar vaktim vardı ve bu da beni sinirlendiriyordu çünkü işlerim önemliydi. Fakat Izabel benimle irtibata geçip ona göz kulak olmamı istediğinde, ki bunu herkesten, hatta Victor'dan bile saklıyordu, ona hayır diyemedim. Keşke onu öldürseydim ama Apollo benim değil, Izabel'in hedefiydi. Her ne kadar Victor onu ve kız kardeşini ele geçirmeyi istiyor olsa da, Victor'un da esas hedefi değildi. Victor bu sırrı ondan sakladığımı öğrenirse muhtemelen *beni* öldürürdü. Fakat zamanı geldiğinde bu konuyla da ilgilenecektim.

Bağlantıma telefonda, "On beş dakika sonra orada buluşalım. Federalleri getirme, anlaşıldı mı?" dedim.

Bağlantım kabul etti, telefonu kapadım, arabamı çalıştırıp yola çıktım.

İlk anlaşmaya göre bu katili yakalama konusunda Birleşik Devlet hükümetiyle yakın bir çalışma içinde bulunacaktım. Bütün şartlarını kabul edip bu davayla ilgili her bilgiyi onlarla paylaşacağımı, düşüncelerimi açıklayacağımı ve seçkin hizmetlerimi onlara sunacağımı söylemiştim çünkü Fredrik Gustavsson'un aradıkları katili yakalamanın tek yolu olduğunu düşünüyorlardı. Oysa yalan söylemiştim. Yalan söylemeyi de sürdürecektim. Hükümet fikirlerime değer veriyordu, bana ihtiyaçları olmasaydı ya da ellerinde yapabileceklerimi yapacak başka biri olsaydı, beni bu işe dâhil etmeyi akıllarından bile geçirmezlerdi. Fakat bana Apollo'nun beni gördüğü gözlerle bakıyorlardı; kaçık ve hasta. Onları katile ulaştırdıktan sonra da benim peşime düşeceklerdi kesin. Eh, bu durumda onlara neden *her şeyi* vermeliydim ki?

Onlarla çalışıyordum çünkü Victor'un bir şeye ihtiyacı vardı: Gerçek Vonnegut'ı ortaya çıkartacak o bilgiye. Onlarla buluştuğumda da Victor'un hatırına onlardan tarafmışım gibi davranıyordum.

Fakat her şeyi kendime saklayıp onları aldatmamdaki en önemli şey beni korkutmaları ya da Faust'a olan bağlılığım değildi. Bunu o katile olan kişisel ilgimden

dolayı yapıyordum. Cildime nüfuz etmiş bir kaşıntı gibiydi ve onu söküp atmadığım sürece kurtulamayacaktım. Yöntemlerinin benimkilere neden bu kadar çok benzediğini merak ediyordum. Neden benim yaptıklarımı yaptığını, gerçekten benim ilgimi çekmeye çalışıp çalışmadığını, benim daha karanlık bir halim olup olmadığını ve yaptığı şeyleri sadece *mecbur kaldığı* için yapıp yapmadığını anlamak niyetindeydim.

Bunların cevabını bulmak biraz vakit alacaktı ama hayattaki en tatmin edici şeyler zaten her zaman vakit alırdı.

Özel Harekât Dairesi'nde görevli hükümet çalışanı ve bir numaralı hayranım Kenneth Ware, halk kütüphanesinde tam karşımda oturuyordu. Akıl hastası suçluların kana susamışlıklarına olan muazzam tutkusuyla oldukça sıra dışı bir insandı. İncelediği seri katiller gibi onun da bir kaçık olduğunu hissediyordum ama dürtüleriyle hareket etmekten kendini alıkoyabiliyordu. Elbette bunu itiraf etmek can sıkıcıydı ama bu durum onu benden daha ileri bir seviyeye taşıyor; onu mental olarak benden ve bebek yüzlü bir müzisyene hayranlık duyan ergenler gibi tutkuyla bağlandığı kaçık zanlılardan daha güçlü biri haline getiriyordu.

Fakat Bay Ware'in bütün insanlar gibi zayıf bir yönü, zırhında bir çentiği vardı işte ve o *benim* bebek

yüzümdü. Ne zaman onunla karşılaşsam piyano tuşlarının üzerinde maharetle gezinen parmaklar gibi ondan istediğim melodiyi çıkarıyordum.

"Elinizde benim için hangi yeni bilgiler var, Bay Ware?"

Gülümsedi, hevesli ellerini masada duran çantaya uzattı, kapağını açtı. İki saniye sonra önümde bir dosya duruyordu.

Çantayı kapatıp kenara kaydırırken, "Bu hoşuna gidecek," dedi.

Dosyayı yanıma çektim ama açmadan evvel bir süre bekledim. Onun kadar hevesli görünmek istemiyordum.

Ayrıntılara inmek yerine sadece dosyanın kapağını açmamı istediği barizdi. Bunu yapsam iyi olacaktı, yoksa beklemenin verdiği heyecanla Bay Ware sinir krizine girecekti.

İki parmağımı üzerine koyup dosyayı yavaşça açtım. Bu kez fotoğraflar, tüyler ürpertici olay yeri fotoğrafları yerine bazı noktaları koyu renkle yazılmış metinler vardı. Önce bilgilere göz gezdirdim ama saç örneği, DNA, kadın gibi birkaç kelime bembeyaz taş zemindeki kan lekeleri gibi dikkatimi çekince yazılanları kelime kelime okudum. Bugünün geleceğini önceden hissetmiştim ve işin iyi tarafı buna hazırlıklıydım.

Okumayı bitirdiğimde dosyayı kapattım ve Ware'e baktım. Etkilenmemiştim.

"Bu da bir ihtimal ama şüpheye açık," dedim.

Ware boş gözlerle bana baktı "Şüpheye açık mı?" Heyecanının yerini hayal kırıklığı almıştı. Dosyayı başıyla işaret etti. "Ama her şey orada işte. Bu davada son on yıldan beri gördüğüm en büyük ilerleme. Bir fırsat tanımadan bu teoriyi nasıl kenara atabiliyorsun?" Tam anlamıyla kendinden geçmişti.

Çünkü çok yaklaştın Bay Ware ve ben buna izin veremem...

"Bütün kurbanların erkek olması bile," diye devam etti, "somut bir delil. Aksini nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü bu katille ilgili her şey," diye yanıtladım, "benim uzmanlığıma göre tek bir yöne işaret ediyor."

Ware masaya eğildi, kollarını kavuşturdu ve bana pekâlâ-seni-dinliyorum anlamına gelen bir bakış attı. Biraz da sinirlenmiş gibiydi ama büyük bir hayranlık beslediği birine sinirlenebileceği kadar tabii.

Çantamı masanın üzerinden çektim ve kilidini açmak için şifreyi girip kendi dosyalarımı çıkardım. Masaya koyduğum olay yeri fotoğraflarına Ware gergin bir şekilde göz gezdirdi. Yanımızdan geçen birilerinin bu korkunç şeyleri görmesinden endişeleniyordu belli ki.

Fotoğraflardan birini masanın üzerinden ona doğru uzatırken, "Bu fotoğrafta gördüklerini bana anlat," dedim ve cevap vermesine fırsat tanımadan birkaç fotoğraf daha çıkardım. "Bu fotoğraflarda ne gördüğünü de söyle," diye ekledim.

Ware bir süre fotoğrafları inceledi. "Sana gördüklerimi eksiksiz anlatabilirim ama benim açıkça görmediğim bir noktaya işaret edeceğini ikimiz de biliyoruz," dedi.

Kurbanın kafasının arkasındaki kitaplığı işaret ettim. "Bir ayna." Diğer fotoğraflardaki farklı noktaları gösterdim. "Bütün olay yerlerinde ayna var. Belki bana şimdiye kadar gösterdiklerinin hepsinde olmayabilir ama çekilen bütün olay yeri fotoğraflarını incele. Hepsinde bir ayna olduğunu göreceksin."

Ware bir süre buna kafa yordu. "Pekâlâ, eğer hepsinde ayna varsa bu ne anlama gelebilir?" diye sordu.

Kadının biri yanımızdan geçerken fotoğrafları apar topar kaldırıp tekrar çantama koydum. Arkamdan bize doğru gizli bir bakış attığını hissettim. Muhtemelen görmemesi veya duymaması gereken bir şeye tanık olduğunu hisseden kadın tuvalete doğru ilerlerken ben de onu göz ucuyla onu takip ettim. Burası gibi halka açık alanlardan bu yüzden nefret ediyordum. Çünkü insanlar aptallık derecesinde meraklıydılar ve her işe burunları sokuyorlardı.

Kenneth Ware'e "Bu katil kendinden nefret ediyor," dedim, "ama kendini sevmek de istiyor." İlk sayfayı Ware'in önüne koydum ve açıklama yaparken metni gösterdim. "Kurbanlar sadece erkek değil, aynı zamanda hepsi oldukça iri yarı..." Özellikle bir satırı işaret ettim. "Kamir Rashad 110 kiloluk bir kas yığınıydı," dedim. Üstten bir kağıt daha çekerek devam ettim. "Abner Marin, Brezilyalı, kara kuşak sahibi bir dövüşçü..."

"Ne demeye çalıştığını anladım," diyerek sözümü kesip tekrar öne eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Bu bilgiyi zaten değerlendirdik ama bu, katilin bir kadın olmadığını göstermez. Beni yere serecek kadınlar tanıyorum, üstelik 1.90 boyundayım ve 100 kiloya yakınım."

"Daha bitirmedim," dedim ve kağıtları kenara çektim.

"Bütün kurbanlar erkek. Çoğu fiziksel açıdan kuvvetli ve ortalama bir kadından çok daha yapılılar. Abner Marin gibi bazıları dövüş sanatlarında usta. Biri polis, bir diğeri asker. Benim burada gördüğüm şey, 'katil kadın çünkü bütün kurbanlar erkek' teorisinden ziyade, bütün kurbanların *maskülen* erkeklerden seçilmesi ve katilin de aynı şekilde *maskülen* özelliklere sahip olması... Bu yüzden onları hedef olarak belirliyor. Çünkü kendinde nefret ettiği özellik bu. O cüssedeki adamları tek başına yere serebilmesinin ve

bu sırada öldürülmemesinin sebebini de bu durum gayet iyi açıklıyor. Eğer katil kadın olsaydı, muhtemelen bu kadar uzun süre dayanamazdı."

Doğru olmadığını biliyordum ama en azından tanıdığım kadınlar için bu geçerliydi. Öte yandan Ware'in dikkatini başka yöne çekmemi sağlayacak her şeyi deneyebilirdim.

Fakat Ware ikna olmamıştı. Başta ikna olmayacağını tahmin etmiştim zaten, o yüzden şaşırmadım. Kollarını göğsünün önünde bağladı ve başını sağa sola salladı.

"Peki, bu sonuca nasıl ulaştın?" diye sordu. "Bu noktaya işaret eden somut bir delilinin olması gerekir, yoksa teoriden öteye geçemez."

Gülümsedim. "Aynalar," dedim, "bir sebepten dolayı varlar. Yıllardır seri katilleri inceliyorsunuz, Bay Ware. Hepsinin olmasa bile çoğunun arkasında bir işaret ya da başka bir şey bıraktığını zaten biliyor olmalısınız." Ben de onun gibi eğilip kollarımı masanın üstüne koydum. "Ama ben senin yanlış kişiyi aradığını düşünüyorum. Evet, senin bulmak istediğin katilin kurbanların dişlerine bariz bir ilgisi var. Her ne kadar ben de bu konuda şaşkın olsam da, dikkatini vermen gereken şey dişler değil, aynalar... Dişler öfkesinin sadece bir sonucu olabilir..." Ware'e kısa bir bakış attım. "Ama aynalar gerçek hikayeyi anlatan bulmacanın vazgeçilmez bir parçası."

Artık ikna olmuşa benziyordu. Kendimi bile ikna etmeye başlamıştım doğrusu!

Ware boşluğa baktı. Yüzündeki ifade hayatında çözmeye çalıştığı en karmaşık bulmacanın üzerine düşünen bir adama aitti.

Nihayet başını sallayarak dediklerimi onayladı ve derin bir nefes aldı.

"Yani sana göre bu dava tek bir yöne işaret ediyor, öyle mi?"

Tekrar arkama yaslandım.

"Bu katilin, bu *adamın*, kadın olmak istediğini ya da kendisinin bir *kadın olduğuna* kesinlikle inandığını düşünüyorum. Bence, erkeklerden yani onu geleneksel anlamda *erkek yapan* nitelikleri taşıyan erkeklerden nefret ediyor ve onları öldürüyor çünkü bu sayede kendi içinden bir parçayı da öldürmüş oluyor. Elbette tıpkı diğer seri katillerde olduğu gibi, bu his kısa bir süre etkisini gösteriyor ve adam bu yüzden tekrar cinayet işlemek zorunda kalıyor." İşaret parmağımı kaldırdım. "Katilin erkeklerin saldırısına ve tecavüzüne uğramış olması da ihtimal dâhilinde. Belki de aralarından biri bunu yapmıştır. Sebep ne olursa olsun, her şeyin bundan kaynaklandığına eminim."

Başımı yana eğip Chopin marifetiyle piyanomu çalmaya devam ettim. "Ne zamandan beri bu katilin peşindesiniz, Bay Ware?"

"On yıl."

"Peki, bu kadar uzun süre cinayet işlediği halde yakalanmayan seri katillerin ortak özelliği nedir?"

"Yakalanmaya *meyilli olmaları.*"

"İsimsiz katilinin tekrar cinayet işlediği haberi gazetelerde yer aldığı zaman basın bu katilden hangi isimle bahsediyor?"

Ware'in kafasında bir ışık yandığını hissettim.

"Onun erkek olduğunu söylerler," dedi. "*O adam...* gibi."

"Peki, seri katillerin içlerindeki dürtüyü tatmin etmenin dışında en çok istedikleri şey nedir?"

"Dikkat çekmek. Esaslı bir biçimde onaylanmak..."

"Yani, *erkek* oluşu sürekli vurgulandığı için esaslı bir biçimde tanınmış oluyor ama bir isim verilmemiş oluyor ve bu yüzden de istediği ilgiyi elde edemiyor. DNA, saç örnekleri, bunların hepsi basının ve senin onun gerçekte bir kadın olduğuna inanmanız için yapılan birer çaba."

Ware gerçek bir aptal olduğunu düşünüyor gibiydi; bunu yüzünden okuyabiliyordum ama enerjisini

tekrar kazanmış gibiydi ve kendi kendine konuştuğunu, planlarını değiştireceğini, yeni planlara yer açtığını görebiliyordum. Adamın bana yönelik sağlıksız bir hayranlığı vardı ama davayı çözeceğine inandığı bu yeni teori üzerinde çalışmak için yerinden kalkmaya ve beni yalnız bırakmaya hazırdı.

Tabii ki ona söylediklerimin hepsi saçmalıktan ibaretti.

Bu seri katil kesinlikle bir kadındı. Bütün kurbanların erkek olduğundan hareketle ortaya konan kalıplaşmış kanıt doğruydu. Düşüncemi destekleyecek hiçbir somut delilim olmadığı gibi, buna ihtiyacım da yoktu. İnsan bazen böyle şeyleri görebiliyor ve buna güvenip içinde hissedebiliyordu. Ware'in bana henüz verdiği bu yeni DNA kanıtıyla birlikte, belki de ihtiyacım olan somut kanıtı elde etmiştim. Bu beni o kadına götürecekti. Katilin istediği şey de bu muydu peki? Yakalanmak mı istiyordu? Başkalarınca değil de benim tarafımdan mı? Evet, sanırım arzusu bu yöndeydi. Galiba tekinsiz benzerliklerimiz birer tesadüften çok daha fazlaydı.

Kenneth Ware'i farklı bir yöne çekmeyi başarmıştım. En azından bir süreliğine... Fakat zeki bir adamdı ve böyle bir adamı daha tehlikeli hale getiren şey, onun en çok istediği şeyi elde etmesini sağlayacak, o itici güce sahip olan biridir. Bu özenle hazırlanmış

hikâyem onu kısa bir süre alıkoyabilirdi ama Ware gibi bir adamın sonsuza dek böyle düşüneceğini sanmıyordum.

Yine de zamanım vardı. Tıpkı Ware gibi benim de içimde bu seri katili ondan önce bulmamı sağlayacak itici bir güç vardı.

Ve onu bulacaktım.

6

Niklas

Parmaklarımı ritmik bir şekilde vurarak kapıyı çalıp beklemeye başladım. Bakacak pek bir şey yoktu ama yine de etrafı inceledim. Merdivenlerin ilk basamağından önce ufak bir çimenlik alan vardı ama etrafındaki çer çöpten, taş parçaları ve kırık camlardan ötürü başka bir yere aitmiş gibi duruyordu. Kara mayınlara benzeyen onlarca çukur vardı. Aslında karavan parkının kendisinin de kocaman bir çukur olduğunu söyleyebilirim. Kocaman bir bok çukuru... Çünkü her yerden bok kokusu geliyordu. Sonra aşağı baktım ve sol ayağımı yana çekip çizmemin altını kontrol ettim. Ardından da aynısını sağ çizmeme yaptım ve pislik dolu kaldırımda yürürken hiçbir şeye basmamış olduğumu anlayıp rahatladım. Fakat bahçenin her tarafında bok böcekleri vardı. Bu yüzden o küçük çimenliğin temiz kalması beni epey şaşırttı. Ve kediler... her yerdeydi! Sanki beni pusuya düşürmek için doğru zamanı bekliyorlardı.

Kapıyı bir kez daha, bu sefer hızlı bir şekilde çaldım.

Tahammül edemediğim Nora yerine, arkadaşım ve seks partnerim Jackie kapıda belirdi. Yüzü ışıl ışıldı.

"Niklas!" Kollarını iki yanına açtı ve bana sıkı sıkı sarıldı. Sarılmayı seven biri olmadığımdan eğreti bir şekilde sırtını sıvazlamakla yetindim.

Başıyla teşvik edici bir hareket yaparak, "İçeri girsene," dedi.

Elimi kaldırdım. "Senden çok hoşlanıyorum ama içeride altmış kedi varsa ya da istifçiliğe takıntılıysan falan, dışarıda beklemeyi tercih ederim," dedim.

Gözlerini devirdi, dirseğimden tuttu ve beni dışarıdaki ortamın aksine gayet temiz olan karavanın içine sürükledi.

Oturma odasına bakan mutfağa doğru yürürken, "Kediler benim değil," dedi. "Buradaki herkesin kedileri sayılırlar. Ama her şeyi üç numaradaki kadın başlattı ve iki kedinin sayısı altmışa çıktı, durum bu."

"Neden her yere pisliyorlar? Kedilerin temiz hayvanlar olduğunu zannederdim."

Buzdolabından iki şişe bir çıkarırken, "Vahşiler," dedi, "ve kendi aralarında çoğalıyorlar."

"Yaa." Omuz silkip kedi meselesini bir kenara bıraktım ve dışarıda arkamdan bana bakan onlarca

kedinin gözünü üzerimde hissetmeden önce düşündüğüm şeye döndüm. "Demek burada yaşıyorsun?" Küçük karavanın içine, eski, yıpranmış kanepeye, kestane rengi tekli koltuğa, yetmiş ekran televizyona ve yanında duran kahverengi, çirkin halıya yayılmış DVD yığınına göz gezdirdim.

Birayı bana uzatmadan önce eliyle etrafı gösterip, "Evet, burada yaşıyorum," dedi. "Sakıncası var mı? Biraz önyargılı bakıyorsun, tatlım."

Birayı aldım, kafama dikip birkaç yudum içtim. "Hiçbir *sakıncası* yok," dedim. "50.000 doların işini göreceğini anladım, o kadar." Parayı ona kısa süre önce, İtalya'daki Francesca Moretti davasından sonra vermiştim.

Gülümsedi ve o da birasından bir yudum alıp koltuğa geçti.

Ben de yanına oturdum.

"İşime yaradı," dedi. "Borçlarımın çoğunu ödedim. Dışarıda duran şu arabayı aldım. Çok iyi bir şey değil ama güvenilir. Burayı kiralarken de bir yıllık peşinat ödedim. O yüzden kirayı bir süre kafama takmayacağım. Bu da her zaman iyidir."

Küçük mekana bir kez daha baktım ve "Ama burayı *satın* alabilirdin," dedim. "Hatta bunun gibi altı, belki de yedi yer satın alabilirdin."

Omuz silkti. "Çok borcum vardı ama," dedi.

Hmm...

Derken kapı çalındı. Jackie birasını sehpaya bıraktı ve birkaç adım ötedeki kapıyı açmaya gitti. Bir adım kadar dışarı çıktı ve kapıyı arkasında açık bıraktı. Kısık sesli konuşmalarını bölük pörçük duyabiliyordum.

Jackie, "Hiç iyi bir zaman değil, Shell," diye fısıldadı ve Shell'in konuşmasına izin vermek için bir süre durdu. Sonra, "Hayır, daha sonra tekrar gel. Tamam, sana sigara verebilirim. Bekle," diye ekledi.

Jackie kapıyı kapattı ve ben tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yaparken o mutfak tezgâhında duran paketten bir sigara alıp dışarıdaki kadına götürdü.

Uyuşturucu borcu diye düşündüm. Tanımadığı bir adamla yatan, her gece derme çatma barlarda takılan ve kasabanın en pis karavan parkında yaşayan bu kadın, 50.000 doları uyuşturucu dışında başka neye harcayacaktı ki zaten? Böyle bir bağımlılığı olduğunu onunla ilk karşılaştığım gün anlamıştım. O yüzden ondan başka bir şey bekleyemezdim. Zaten beni de ilgilendirmezdi. İstediği uyuşturucuyu alabilir, canı kimi isterse onunla birlikte olabilirdi. Kişiliğinden dolayı hakkında olumsuz şeyler düşünmemeliydim. Beni şaşırtıyordu; eline para geçince biraz minnettar olacağını ve bu parayı daha iyi bir hayat yaşamak için harcayacağını ummuştum.

Ama demek ki huylu huyundan vazgeçmiyordu. Aslında çok güzel bir kadındı ve resmen kendine yazık ediyordu.

"Kusura bakma," diyerek tekrar yanıma geldi. "Shellie biraz meraklıdır. Muhtemelen senin klasik Mustang'ini gördü ve kimin kullandığını öğrenmek istedi. Civarda park etmiş tuhaf ve güzel arabalar, burada günün haberi haline gelir. Muhtemelen polisler Carson'un aksine operasyona hazırlanıyorlardır. On iki numarada yaşıyor ve sanırım içeride bir met laboratuvarı işletiyor. Neyse, benimle hangi konuyu konuşmak istiyorsun?" Dişlerini göstererek gülümsedi, elini bacağıma koydu. "Sanırım... saçma bir soru oldu, değil mi?"

"Aslında buraya gelme sebebim bu değil."

Biraz şaşıran Jackie bacağımdan elini çekti ve merak dolu bir ifadeyle bana baktı.

Biradan bir yudum daha aldım, cebimden bir sigara çıkardım ve dudaklarımın arasına koyup yaktım.

Galiba bu iyi bir fikir değildi. Aslında kötü bir fikir olduğunu *biliyordum* ama iyi fikirler ya da iyi kararlar konusunda becerikli biri değildim ve huylu huyundan vazgeçmiyordu işte.

Başka bir yöntem izlemeye karar verdim ve "Eğer ilgini çekerse," dedim, "elimde sana uygun bir iş var."

"Nasıl bir iş?"

"Zor olanlardan," dedim. Sigaranın dumanı ağzımdan dışarı yayıldı. "Sana yalan söylemeyecek ya da süslü cümleler kurmayacağım. *Tehlikeli* bir iş bu ama parası gayet iyi ve tek başına yapmak zorunda kalmayacaksın. Eğer teselli olacaksa, sonunda *sağ salim* çıkacağından eminim ama insanlara yapılan şeyleri görmeyi miden kaldırır mı, işte onu bilemiyorum."

Kaşları çatıldı, başını yana yatırdı. "Hmm," dedi, "bilmiyorum, Niklas. Pek açık konuşmuyorsun. Bu tehlikeli, muhtemelen de travmaya yol açacak iş hakkında biraz daha... akıl çelen sözler söyleyebilir misin?"

"Bir milyon dolar," dedim. Şaşkınlıkla bana baktı. "Hepsi peşin. Yarısı şimdi, yarısı iş bitince saçmalığına falan hiç girmeyeceğiz."

Bira şişesini indirdi, hayretler içindeydi, neredeyse sehpayı ıskalayacaktı.

"Vay be... şey, bu çok para." Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. "Yani bu hem iyi, hem de kötü. İyi çünkü *gerçekten* çok büyük bir para. Kötü çünkü bu işin, artık her ne ise, gerçekten *tehlikeli* olduğu anlamına da gelir. Hepsini peşin ödemek mi istiyorsun? İşte bu beni daha da endişelendiriyor. Hayır, beni merakta bırakma ve işi anlat."

Bir saat boyunca her şeyi, tüm tehlikeleri, onun rolünü, istediği kadar uzak durmak istese de tanık olacağı kötülükleri tek tek anlattım ve sözlerimi

tamamladığımda artık yüz binlerce dolar bile onu %100 ikna etmeye yetmiyordu. %26'da takılmıştık.

"Kahretsin, Nik," dedi kollarını kavuşturmuş, odanın ortasında ayakta duruyordu. Son on beş dakikayı da içeride bir aşağı bir yukarı gezinerek geçirmişti. "Biliyordum, yani karanlık işlerin içinde olduğunu zaten anlamıştım. Bana verdiğin o 50.000... bunun hep kanlı para olduğunu düşündüm ve bu kadar parayı nereden bulduğunu merak ettim. Ama sanırım böyle bir şey aklıma hiç gelmemişti."

"Peki, *ne bekliyordun*?" Kanepede arkama yaslanmış oturuyordum, sol çizmemi sağ dizime dayamıştım.

Başını sallayıp halının üzerinde bir hat çizerek yürümeye başladı. "Sanırım söylemek istediğim şey, senin kötü şeyler yaptığını anlamıştım ama bunları senin ağzından duyunca ve benden yapmamı istediğin şeyi öğrendiğimde her şey çok... *gerçek* geliyor."

"Evet," dedim, "nasıl bir çukurun içinde olduğumu sadece hayal etmekle kalsaydın belki daha iyi olurdu."

"Evet. Belki de."

Durdu, bana baktı.

"Ama bu işi yapacağım."

"Hı?" Şaşırmıştım, bir an için ona öylece bakakaldım. Kabul etmeyeceğine %74 emin olduğuma kendimi ikna etmiştim. "Yani sen..."

"Teklifine evet diyorum," diyerek sözümü kesti. "Ne kadar tehlikeli olduğu falan da umurumda değil. O kadar çok paraya... " Durdu, yere baktı. Muhtemelen paranın içinde yüzdüğünü ve alacağı uyuşturucuları hayal etti. "Kesinlikle yaparım. Benim gibi birinin böyle bir fırsatı geri çevirmek için aptal olması gerekir. Otuz iki yaşındayım, rehabilitasyondan yeni çıktım, kendime saygımı ve rol yapmamı saymazsan hiçbir yeteneğim yok. Ama bu da Hollywood'da iş bulmamı sağlamadığına göre sanırım yeteneksiz olduğumu kabul edebiliriz. Bu paranın dörtte birini bile kazanamam ben."

Haklıydı ama onunla bu kadar açık bir şekilde aynı fikirde olduğum için üzülüyordum.

"Rol yapmak," dedim, "işe yarayan bir yetenek. Bu kesin. Hollywood'u da *siktir et.* Her gün boktan oyuncularla anlaşma imzalıyorlar. Onların senin yeteneğinle ilgili görüşlerinin bir anlamı yok." En azından bu işe girip Charlize Theron'la falan irtibat kurabilirdi.

Yüzü kızardı. Sanki Hollywood onu geri çevirdiğinden beri bunları birinden duymaya ihtiyacı vardı.

Tekrar yanıma oturdu; tepkimin nasıl olacağını bilemediği bir şeyler söylemeye hazırlandığını hissettim; ama benden korktuğu yoktu, Jackie hiçbir şeyden korkmazdı.

"Sanki bu kız için gerekten endişeleniyor gibisin," dedi. Arkasından ne geleceğini anlamıştım. "Onu korumak için her şeyi yaparsın, değil mi?"

"Hayır, onun için endişelenmiyorum."

"Önem vermediğin biri için böyle hissetmezsin."

"Düşündüğün gibi değil."

"Pekâlâ," dedi. Aslında ne demek istediğini hemen anladım. "Ve pislik herifin tekisin."

Belki de haklıydı; belki de Izzy'yi gereğinden fazla seviyordum ama esas sorun onun için endişelenmesi gereken kişinin erkek kardeşim olmasıydı. Ona göz kulak olması için birilerine bir milyon dolar ödemeye hazırdı. Ayrıca aptalın tekiydi ve birinin onun boşluğunu doldurması gerekiyordu.

Kardeşimin o aptalca planı Izzy'nin uygulamaya koymasına izin verdiğine ve müdahale etmemeye razı olduğuna hâlâ inanamıyordum. *Onun ağzına sıçayım, Birlik'ten bu işe göz yuman kim varsa onların da ağzına sıçayım,* diye düşündüm. *Topunun ağzına sıçayım!*

Jackie yapmacık bir gülümsemeyle, "Parayı alıp kaçmayacağımı nereden biliyorsun?" dedi.

"Sana güveniyorum." İşin tuhafı, ona gerçekten güveniyordum.

"Tamam," dedi. "Peki benimle göndereceğin adamlar kim? Onlara da *güveniyor musun*?"

"Sana güvendiğim kadar değil," dedim, "ama alacakları paranın yarısını garanti altına almak için seni koruyacaklardır."

"Birlikte çalıştığın adamlar mı?" Bu konuda kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Kimseyle *beraber* çalışmıyorum," dedim. "Onlar benim için çalışıyorlar."

Jackie'yle birlikte Meksika'ya göndereceğim adamlar, kardeşimin birliğinden değillerdi. Öyle ki birlik kelimesinin anlamını bile bildiklerinden şüpheliydim. Uzun zamandır tanıdığım insanlardı. Ordudan ayrılmışlar, hayatları boyunca türlü pisliğe şahitlik etmişlerdi. Bu yüzden Meksika'daki rolleri onları çok da ürkütmüyordu. Onları da Jackie'yle aynı sebepten dolayı tutmuştum: Birlik'teki herkesi bu işin dışında tutmak... Çünkü Victor'a sadık olan birinden bana sadakat göstermesini bekleyemezdim.

Jackie'nin yanında üç saat daha kaldım ve her bir detayın üzerinden geçtim. Ona Izzy'nin fotoğraflarını gösterdim. Jackie'nin bu konuda kendinden emin olmasını istediğimden, ona sadece Meksika'daki değil, başka yerlerdeki çiftlik evlerinde tutulan kızların ve başlarına gelen şeylerin fotoğraf ve video kayıtlarını da gösterdim. Jackie'nin bu işe girmek istemediğini yüzünden okuyordum ama para her zamanki gibi Muhteşem Arabulucu'ydu ve bir milyon, zengin bir adamın geri çevireceği bir miktar olsa da, karavan

parkında yaşayan ve sol kapısında kocaman bir göçüğü olan 2001 model bir Acura kullanan Jackie için durum hiç de öyle değildi.

"Fiziksel anlamda zarar görmeyeceksin," dedim. "Alıkonulup köle ticaretine sermaye edilmeyecek kadar yaşlısın zaten. Ayrıca seninle birlikte oraya gidecek eski askerler, zengin müşterilerimden biriyle aklındakini yapmaya çalışacak azmış geri zekâlılardan da seni korurlar. Bu konuda da endişelenmene gerek yok. Genelde müşterileri rahatsız etmezler ama hikâyeni inanılır kılmak ve söylediğin kişi olduğuna insanları inandırmak en önemli iş. Sen rolünü iyi oyna. Ben de onun gerçekliğini ispatlayayım."

"Yani eğer kim olduğumu araştırmaya başlarlarsa hikâyemin doğruluğunun destekleneceğinden eminsin, öyle mi?" diye sordu.

"*Eğer başlarlarsa* değil," dedim, "*başladıklarında*... Her zaman kişilerin geçmişini araştırırlar. Dediğim gibi sen rolünü oyna ve gerisini merak etme. İşin o kısmı kontrolüm altında olmasa seni zaten göndermem."

"Tamam." Artık benimle göz göze gelmiyor, bakışlarını başka yerlere çeviriyordu.

Elimi dizine koydum ve "Jackie," dedim. "Bu işi yapabileceğinden emin misin? Yüzünde bu ifade varken oraya gidemezsin."

Sırtını dikleştirdi ve inandırıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

"Yapacağımdan eminim," dedi, "ve yapmak da istiyorum. Hayatımda hep bir şeylere heyecan katmak istemişimdir." Belli belirsiz bir kahkaha attı. "Ama *bunun gibi* bir şey hiç aklıma gelmemişti. Aktris olmayı, kendimi önemli hissedeceğim Hollywood'a gitmeyi falan hayal ediyordum." Doğrudan bana baktı ve gergin gülümseyişinin yerini şimdi daha kendinden emin bir ifade almıştı. "Zaten hiçbir şey hayal ettiğimiz gibi gitmez, değil mi Nik?"

"Hayır, gitmez." Ben de küçük bir kahkaha attım.

"Girdiğin bu yolu seçmeden önce sen ne olma hayali kuruyordun?" diye sordu.

Özgürlük dedim kendi kendime. *Senin kadar... özgür olmayı, Jackie Young.*

Sorduğu soruya cevap vermedim.

Gitmeden önce onunla seviştim ve sonra doğruca üst katında yaşadığım, onunla tanıştığım bara gittim. Kafamda çok şey vardı ve bu yüzden uyku tutmadı; gece gündüze dönene kadar tavana baktım. Izzy'nin şimdiye ölüp ölmediği ve tüm bunların artık bir anlamı olup olmadığını düşündüm.

7

Kızıl Lotus

Saatler sürdü. Tam beş saat yirmi bir dakika. Havayolu çalışanları, beş saatten beri aynı sandalyede oturan ve kimseyle konuşmayan kadın hakkında kendi aralarında konuşuyorlardı. Kadın sadece başını oynatıyor; gözleriyle gelip geçenleri, çekiştirdikleri bavulları, ellerinde sıkı sıkıya tuttukları, omuzlarına astıkları çantaları takip ediyordu.

Yanına bir adam yaklaştı, üzerinde havayolu üniforması vardı; bilet gişesinin arka tarafındaki diğer çalışanlar uzaktan seyrediyorlardı.

Adam tedirgin bir sesle, "Hanımefendi," dedi, "hangi uçağı bekliyorsunuz?"

Kadın bakışlarını kaldırdı ve adama boş bir ifadeyle, gözlerini kırpmadan bakarken adamın boynunun bir tarafından çıkan ince tüyleri gördü. Adamı sanki ilginç bir numuneymiş gibi inceliyordu.

Biraz bekledi ama sessizliğini bozmadı. Aralarına mesafe koyma ihtiyacı duyan havayolu çalışanı bir adım geri çekildi. "Hanımefendi?"

Ve... kadın gülümsedi.

Adam anlamsız bir yüzle baktı ona. Bu tuhaf kadın kafasını karıştırmıştı.

Kadın, "Meksika'dan gelen bir uçağı bekliyorum," dedi.

Adam başını salladı. "Hangisi olduğunu biliyor musunuz? Size yardımcı olabilirim; uzun zamandır bekliyor gibisiniz çünkü."

Bir başka gülümseme daha, bu kez kadının ağzından çok gözlerinde belirgin hale geldi. Kadın hâlâ fazla hareket etmiyordu ve öncekine kıyasla adam daha az tedirgin edici görünüyordu.

"Erken geldim," dedi, "kaçırmak istemedim, bu yüzden erkenciyim."

Adam tekrar başını salladı, bu kadında ters bir şeyler olduğunu çoğu insan gibi o da sezmişti ama yine çoğu insan gibi bunu umursamadı. Çünkü kadın nazik davranıyordu. Çünkü alımlıydı. Ufak tefekti ve zararsız görünüyordu. Çünkü kadındı...

Nihayet adam kadına gülümsemeyle karşılık verdi. "Daha rahat beklemeniz için yapabileceğim bir şey var mı? Bir şeyler içmek ister misiniz? Kahve mesela?" Kafeye giden geniş yola baktı.

"Hayır, teşekkür ederim." Kadın incecik ellerini kucağında kavuşturdu.

Adam bilet gişesini başıyla işaret ederek, "Tamam, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Kısa bir süre daha orada duracağım, mesaim birkaç saate kalmaz biter," dedi.

Kadın, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Adam geri dönüp yürümeye başladığında kadın onu durdurdu.

"Beyefendi?"

Adam döndü.

"Beraber... kahve içmek ister misiniz?"

Adam duruşunu düzeltti. Pantolon cebinden telefonunu çıkardı, saate baktı.

"Sanırım erken bir mola verebilirim," dedi ve telefonu cebine koydu. "Gidip onlara durumu anlatayım, sonra size kafeye kadar eşlik ederim." Gülümsedi.

Kadın da gülümsedi. Ardındansa üç kadın uzaktan onları izleyip bilet gişesine giden adamı izledi. Birkaç dakika sonra, onlara erken mola verdiğini söyledikten ve elbette bu tuhaf konuşmayı kadınlara aktardıktan sonra adam tekrar kadının yanına döndü. Bilet görevlisi profesyonelliğinin verdiği görüntüyü korumak için ellerini hâlâ iki yanında tutuyordu.

"Gidelim mi?" diye sordu.

Kadın tek eşyası olan, suni deriden yapılmış, adama içinde ne olabileceğini düşündürecek kadar küçük, sarı çantasını aldı.

Ve yan yana kafeye doğru yürüdüler.

8

Izabel

Bu gece büyük geceydi. Cesara ile geçtiğim eğitimden, daha doğrusu bu işi ondan daha iyi bildiğim için rol yapmakla yetindiğim haftaların ardından ilk partime katılacaktım. Aslında teknik olarak bu benim için bir ilk değildi ama eğitmen olarak ilk kez yer alacaktım ve kesinlikle en nefret ettiğim saçmalıklardan biriydi. Fakat içlerinde en iyilerinden ders almıştım ve Cesara sandığının aksine iyi olmanın yakınından bile geçmiyordu. Bu rolü etkileyici ve inandırıcı bir şekilde oynamak için bana bunu öğreten kişinin yöntemlerinden daha etkili bir yol var mıydı? Javier'in hayatımı yıllarca cehenneme çeviren kardeşi Izel'i de bu yüzden seçmiştim.

Buradaki kızlar benden çok korkuyordu. Korkmaları da gerekirdi zaten. İtiraf etmeliyim ki, seçtiğim cezalandırma yöntemleri acımasızdı. Kimliğimi gizlemek için böyle davranmak zorundaydım ama tüm bunlar, onları öldürmekten daha iyiydi tabii. Böyle

bir şeyi asla yapamazdım. Hatta bir masumun canını almaktansa kendimi öldürmeyi yeğlerdim. Ayrıca kaçma fırsatı bulduğum an buradan kurtulmak da planımın bir parçasıydı.

Cesara bana bakıp, "Güzel görünüyorsun," dedi, "çok da rahatsın. İlk kez olacağı için belki biraz *gergin* olursun diye düşünmüştüm."

Parmağıma bir yüzük daha taktım ve bileğime bir bilezik geçirdim. Boynuma kolyemi takarken aynadaki yansımadan Cesara'ya baktım.

"Öyle olmamı mı isterdin, Cesara?" diye sordum.

"Kendin olmanı istiyorum," diye yanıtladı. "Vahşiliğin, seni arzulayan erkeklerin önünde kendini cesurca taşıman, onları görmezden gelmen ve küçümsemen kimsenin elde edemediği sonuçlar doğuruyor çünkü."

Yutkundum. Böyle bir açıklama karşısında ne demeliydim? Fazla düşünecek vaktim yoktu. "Gerçekten kendim olmamı istediğinden emin misin, Cesara? Sandım ki... kontrolün sende olmasını daha çok seviyorsun."

"Seviyorum sevmesine," dedi, "ama sadece benim yanımdayken güçsüz olmandan yanayım, Lydia. Anladın mı?"

"Anlıyorum..." dedim. "Sadece seninleyken..."

Saat dokuzu biraz geçiyordu. Konuklar, en önemli müşteriler yavaş yavaş gelmeye başlayacaktı. Burası Cesara'nın kendi evinden ve yönettiği çiftlik evinden yaklaşık elli mil mesafede yer alan bir kaleydi. Bulunduğum her ev gibi, çevreyi kollayan ve yolu her yönden beş mile kadar kontrol altında tutan yüzlerce silahlı adam vardı. Davetsiz ve geçerli bir kimliği olmayan kimse buraya giremez, hatta yakınından bile geçemezdi. Denemeye kalkan da oracıkta öldürülürdü. Soru sorulmaz, kişiye masumiyetini kanıtlama fırsatı verilmezdi.

Cesara ve ben tiyatro salonuna girdik. Salonun uzağındaki sahne, uzun, kalın ve siyah kadife perdelerle çevriliydi. Düzgün sıralanmış tiyatro koltuklarının yerine, her birinin etrafında dörder sandalyenin olduğu, yaklaşık yüz kadar yuvarlak masa vardı. Sahnenin en yakınındaki masaların üzerine davetliler için yer kartları konmuş, bu masalar herkesin fısıltıyla bahsettiği "büyük alıcılar" için ayrılmıştı. Açıkçası benim de en çok ilgilendiğim şey büyük alıcılardı. Eğer Vonnegut bu gece buraya gelirse onların arasında olması kaçınılmazdı.

Cesara'nın düşündüğünün aksine gergindim ve rahatlamak için kendime yalan da söyleyemezdim. Eğer Vonnegut buradaysa, ben onu tanımadan önce onun beni fark etme ihtimali daha yüksekti.

Cesara'nın "Gel," dediğini duydum. Tiyatronun içinden geçip yan taraftaki bir çıkışa doğru peşinden gitmemi işaret etti.

Henüz satışa çıkarılacak kadar eğitimli olmayan iki köle kız da nereye gidersek bizimle geliyordu. Kızıl saçlı Sabine bana aitti. Bize ayak uydurduğundan ve beni kötü gösterecek bir şey yapmadığından emin olmak için arkama baktım.

Daha küçük bir odaya girdiğimizde Cesara, "Seni özel biriyle tanıştırmak istiyorum," dedi.

Koyu renk bir takım elbise giymiş, şık bir kravat seçmiş, uzun boylu Meksikalıyı görünce kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Bir an için benden başka kimsenin nefesimi tutmak zorunda kaldığımı anlamamış olmasını diledim ama adamın benzerliği gerçekten korkutucuydu ve sakinliğimi koruyamamıştım.

Cesara beni dirseğimden tuttu. "Lydia," dedi, "bu Joaquin Ruiz." Onun gururlu gülümsemesi ve adamın beden dilindeki kıç yalayıcılık bana hem çok uygun hem de komik geldi. Cesara, "Bütün müzayedeleri o düzenler," dedi.

Erkek kardeşi Javier'e çok benzeyen adama yaklaştım, çok uzun da sayılabilecek ama aslında gayet kısa olan bir süre hiç konuşamadım.

Sonunda elimi sıkması ya da öpmesi için geleneksel bir hareketle elimi ona uzattım. Elimi sıkması, benden etkilenmediğinin ilk işareti olacaktı.

Joaquin elimi eline aldı, ılık dudaklarını parmaklarıma dokunmaya yetecek kadar öne eğildi. Sütlü kahverengi gözlerini benden ayırmıyordu. İçlerinde adeta yüzüyordum. O an erkek kardeşini ve onunla sürdüğüm korkunç hayatı düşündüm.

Son derece profesyonel bir ifadeyle, "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Ruiz," dedim. Javier'in ailesinin diğer bireylerine yaptığım gibi, oradan ayrılmadan önce Joaquin'i de öldürmeyi çoktan kafama koymuştum. Fakat onu ortadan kaldırmak için yalnız olduğu bir anı yakalamak zorundaydım. Naeva gibi bu da o esnada düşünemeyeceğim bir başka görevdi.

Ağzının bir köşesine zorlukla yapışmış gibi duran bir sırıtmayla, "Bana Joaquin de," dedi.

Ona olan ilgimi fark eden Cesara bir adım öne çıktı ve Joaquin'e bir bardak şampanya uzattı. Beni mi yoksa Joaquin'i mi kıskanmıştı anlayamıyordum.

Cesara, "Lydia üç haftadır benimle birlikte," dedi. "Şimdiye kadar emrimde olan herkesi geçti."

Joaquin alaycı bir tavırla, "O zaman bu daha uzun soluklu olacak, ha?" dedi ve bardağı dudaklarına götürdü.

Cesara gülümseyip parmaklarını dirseğimde kıvırdı. "Ah, evet," dedi, "hem de çok."

Joaquin onun sözlerinde gizlenen anlamı hemen fark etti.

Kapıdan içeri giren başka bir adam dikkatini çekti. Joaquin adama el salladı ve sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi ona gülümsedi. Kıç yalayıcı beden dilini yine kullanmaya başlamıştı işte.

Joaquin, "Robert," dedi, "Cesara ve Lydia ile tanış. Cesara, Lydia, sizi Robert Randolph'la tanıştırayım." Robert'ın yanında durmak için yanımıza geçti ve yüzünü bize döndü; şampanya kadehi hâlâ elindeydi. "Bu iki hanımefendi akşamki müzayedeye çıkacak on kızın eğitmenleri," dedi.

Robert denen adam Cesara'nın elini öptü, sonra da gönülsüz bir hareketle elimi sıktı.

Cesara, "Memnun oldum, Bay Randolph," dedi.

Benimle konuşmaya tenezzül etmeyeceğini anlamıştım. Bu yüzden saygılı bir baş selamı verdim.

"Kartınız ne renk?" diye sordu.

Cesara, "Kırmızı," diye yanıtladı.

Kırmızı kart kızlarla eğitmenlerini gösteriyordu.

Robert başıyla onayladı. "Bu gece kırmızılara özel ilgi göstereceğim," dedi ve tekrar Cesara'nın elini öptü.

Muhtemelen büyük alıcılardan biri olan bu adam, hiç şüphesiz bu gece ona satılacak talihsiz her kızın, eğitim sırasında ölmüş olmayı dileyeceği kadar kalpsiz bir pislikti. Bunu gözlerinden de okuyabiliyordum. Kırklı yaşlarında olduğunu gösteren derin çizgilerle kaplı yüzünde tebessümden eser yoktu. Bu adam bir ırz düşmanı, bir katil ve hataya müsamaha göstermeyen bir zalimdi. Bu yüzden elimi öpmemişti. Boynumdaki yara iziyle onun gözünde çöpten farksızdım muhtemelen. Elimi sıkması yalnızca Cesara'ya duyduğu saygıyla ilgiliydi. Çünkü o güzel bir kadındı. Hem de çok güzel bir kadın... Üstelik de lekesizdi.

Yoksa bu "Robert Randolph" ele geçirilmesi imkânsız Vonnegut mıydı?

Hayır, bu doğru olamazdı. Onu daha önce hiç görmemiştim ve gözlerinde benim kim olduğumu bildiğine dair en ufak bir belirti yoktu.

Yarım saat bile geçmeden mekân tıklım tıklım olmuş, tiyatrodaki her masa, her sandalye dolmuştu. Bazı müşterilerin yanlarında getirdikleri genç kadınlar ve erkeklerden oluşan malları yerde, ayaklarının dibinde oturuyordu. Böyle şeyleri görmek midemi bulandırıyordu. Öyle ki korumalardan birinin elindeki silahı kapıp her tarafa kurşun yağdırmak istiyordum. Benim ayağımın dibinde uysal bir şekilde oturan malıma, Sabine'e baktım. Başı eğik, sırtı dik,

elleri kucağında, bacaklarını kalçalarının altına almış bir halde duruyordu. *Burada olduğun için üzgünüm, Sabine. Seni hayatının geri kalanında tüm bunlardan uzak tutmak için her şeyi yapacağım.* Kamburunu çıkarmıştı, sanki Izel'in hayaleti içimdeymiş gibi elimi kalırdım. Onu saçının arkasından yakalayıp bana bakmaya zorladım. "Sırtını dik tut, yoksa bir daha düzeltemeyeceğin hale getiririm," diye irkilen suratına tısladım.

Cesara beni izliyordu ve bütün mesele de buydu.

Derken Joaquin Ruiz sahneye çıktı ve devam eden konuşmalar bir anda kesildi. Joaquin elleri serbest bir şekilde ceketinin yakasına iliştirilmiş küçük mikrofona konuşurken sesi kulaklarımda silikleşti ve yerini iç sesime bıraktı. Önümdeki sahneye yakın masalarda oturan büyük alıcılara dikkatle bakarken kendi kendime, "Bu insanların hiçbirinin yüzüne aşina değilim," dedim. "Hiçbirini tanımıyorum!" Joaquin konuşmaya devam ediyor, yeni gelenlere ve dönüş yapan müdavimlere kuralların detaylarını ve açık artırma prosedürlerini anlatıyor, müşterilere "dokunmamanın" ve "mallarla konuşmamanın" önemini ve diğer hususları açıklıyordu. Anlattıklarına kulaklarımı tıkamıştım. Duyuyordum duymasına ama hepsi bir duvara çarpıp bana ulaşmadan geri dönüyordu sanki. Üstelik hayatım boyunca bunları o kadar çok duymuştum ki, âdeta bir kanser hücresi gibi beynime yapışmıştı.

Vonnegut'ın büyük alıcılardan biri olabileceğini düşünerek yanıldığıma karar verip dikkatimi odada bulunan ama daha az dikkat çeken diğer adamlara yönelttim.

Cesara, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Arayışıma bir son verip başımı onun olduğu tarafa çevirdim. Ne kastettiğini anlamıştım. Dikkatimi vermediğimi fark etmişti.

Rahat bir sesle, "Birini tanıdığımı zannettim de," dedim ona doğru eğilerek. Beni yakaladığı sırada baktığım yönü hafifçe işaret ettim ve "Bay Randolph'un hemen sağındaki masada oturan şu adam... Emin değilim ama onu sanki daha önce bir yerlerde gördüm," diye fısıldadım.

Cesara bahsettiğim ve kalabalığın içinden rastgele seçtiğim adama merakla baktı ve kafası karışık bir şekilde bana gülümsedi. "Ciddi olamazsın Lydia. Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

Adama tekrar baktım, gerçekten de hiçbir fikrim yoktu ama Cesara'nın gözünde salak gibi göründüğümü hissetmeye başlamıştım.

Bana doğru eğildi, omzu omzuma dokunuyordu. "O adam Andreas Cervantes Bir iki filmini muhtemelen izlemişsindir; Birleşik Devletler'deki en önemli yönetmenlerden biri," dedi.

Televizyon ya da film hiç izlemezdim, işimle ilgili değilse ünlülerle ilgili hiçbir şey ilgimi çekmezdi. Bu konuda kendimi şimdiden seksen yaşına gelmiş bir ihtiyar gibi hissediyordum. Bu duygunun içimde yarattığı karamsarlığı hemen aklımdan çıkardım ve rolüme devam ettim.

"Filmleri kimin *yaptığı* beni ilgilendirmez," dedim. "İçinde olmadıkları sürece neden böyle bir şeye dikkat edeyim ki?"

Cesara gülümsedi. Kendime has yaklaşımlarıma iyice alışmaya başlamıştı.

Müzayede başladığında sahneye teker teker çıkan kızların dikkatleri dağıtmasından faydalanarak müşterileri izlemeye devam ettim. Bir saat sonra hâlâ Vonnegut olabileceğini hissettiğim birine rastlamadığımdan karamsarlığa kapıldım. Bunun kolay olmayacağını biliyordum elbette. Ve ilk müzayededede onu tanımamın gerçekten imkânsız olduğunun da farkındaydım ama bu beni sabırsızlığa kapılmaktan alıkoyamadı.

Kendi kendime kızarken müzayede savaşlarından birinde kahkahayı basan Joaquin dikkatimi dağıttı.

Başımı kaldırdığımda tiyatro salonunda bütün kafaların tek bir kadına yöneldiğini gördüm. Kadının uzun, sarı saçları, parlak, gümüş rengi bir elbisesi vardı. Tüm görebildiğim sırtıydı. İçeride ayakta duran tek kişi oydu ve bu son derece tuhaf bir durumdu

çünkü müzayede sırasında kimse ayakta durmazdı. Yalnızca istedikleri bir şey gördüklerinde ellerindeki tabelaları havaya kaldırırlardı.

Kadın masada önünde oturan adama, yani Robert Randolph'a buz gibi bir sesle, "Kim olduğundan bana ne," dedi, "on bir numaralı kızı ben istiyorum."

Herkes gibi Robert Randolph da şaşkınlık ve şüpheyle kadına bakıyordu. Öyle ya, bu kaçık karı kendini ne zannediyordu? İçerideki herkesin yüzünde bu sorunun şaşkınlığı vardı ve ben de buna dâhildim.

Joaquin artık gülmüyordu. Sahnenin kenarına geldi, güçlü ellerini önünde birleştirdi, ciddi bir yüzle kadına baktı. "Hanımefendi," dedi, "istediğinizi almanın... en iyi yolu..." Bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde açtı. "Açık arttırmaya girmektir."

Kadın, "Evet, bunu anladım," dedi, "ama bu adam benim teklifimi yukarı çekmekte kararlı, bu yüzden o malı satın alamayacağım."

Odada hafif gülüşmeler duyuldu.

Joaquin yüzündeki iadeyi bozmamaya çalıştı ama kadının sözlerindeki komikliği herkes gibi o da fark etmişti.

"Amaç da bu ya zaten. Hanımefendi... isminiz neydi?"

Kadın dikkat çekici bir şekilde nefes aldı ve ellerini nezaketle göğsüne götürdü. "Ben kim miyim?"

dedi. Sesi o kadar kırgın çıkıyordu ki, ben bile üzüntüsünü hissedebiliyordum. "Ben kim miyim?" Tekrar nefesini tuttu ve sarı saçlarını sağa sola salladı. "Önce arkadaki masalarda yer buluyorum. Üstelik üzerinde adımın yazılı olduğu bir kartım bile yokken... Şimdi de bana kim olduğumu mu soruyorsunuz? Bu muameleyi duyduğunda babam öfkeden çılgına dönecek!"

Kadının kızgınlığı beni o kadar şaşırtmıştı ki, kelimenin tam anlamıyla birbirinden korkunç insanlarla dolu bu odada, sandalyemde donakalmıştım. Fakat sanırım onunla aramdaki benzerlik beni daha çok şaşırıyordu.

Aman Tanrım. Yoksa bu Nora mıydı?

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Tansiyonum inanılmaz seviyede fırladı. *Onu öldüreceğim... Yemin ederim... Onu... öldüreceğim...*

Robert Randolph sandalyesinden kalktı, elini kadına doğru açtı ve "Hanımefendi, eğer o kızı bu kadar çok istiyorsanız, bir centilmenlik örneği gösterip sizin almanıza izin verebilirim," dedi.

Centilmenmiş. Kıçımın kenarı pezevenk!

Kadın başını hızla çevirdi. Hayır, bu Nora değildi. Rahatlamıştım ama bunun tadını çok kısa bir süre çıkarabildim çünkü kadının oyunculuğu beni çabucak etkisi altına aldı. Kalabalığa dehşet içinde baktı.

Herkesin onun kaçık olduğunu düşündüğü belliydi. Bakışlarını Robert Randolph'a çevirdi.

Kendinden emin bir dille, "Hepsini *ben* satın alacağım," dedi. Sanki odadaki en önemli kişi kendisiymiş gibi ukala bir tavır sergileyerek yerine oturdu ve müzayede kartını eline alıp hazır bekledi.

Cesara "Hayatımda böyle bir şey görmedim," diye fısıldadı.

"Aynen," diye fısıldayarak karşılık verdim ben de. "Kadın deli. Gerçekten *bütün* kızları satın alacağını mı sanıyor?"

Cesara, "Çok ileri gitti," dedi.

Önce Cesara'ya, sonra da o tuhaf kadına baktım ve müzayede sürecine hiç dikkat etmediğimi fark ettim. Şimdiye kadarki kızların hepsini satın almış mıydı yani? Vay be! Tabii ki bunu biliyormuş gibi yaptım. Yoksa Cesara saatlerdir ne yaptığımı sorgulamaya başlardı.

Yanımızdaki masada oturan kadın, "Babası tüm kızları satın alacak kadar zengin olmalı," dedi.

Cesara, "Bizim gibi zengin ve şımarık bir kaltak olabilir ama babasının parasını pulunu sinir kriz geçirmeye harcayacak gibi," dedi.

Kadın başını sallayarak onu onayladı. "Hı-hı, evet. Ama bu durum diğer müşterilerin şevkini kırabilir."

Cesara, "Hepsi de yaşını başını almış insanlar," diye hatırlattı. "Bu durumdan kurtulmanın en iyi yolu fiyat arttırmak. Kaybettiği zaman yüzünde oluşacak ifadeyi çok merak ediyorum."

Diğer kadın, "Yakında gerçekleşir," dedi. "Bütün parasını açılıştaki kızlara harcadı. Özel olanlar sahneye çıktığında cebinde parası kalmayacak. Açılış kızlarına bu kadar ilgi duyan birini daha önce hiç görmemiştim."

Cesara, "Ben de öyle ama kimin umurunda ki?" dedi. "Ayrıca babası olanı biteni öğrendiğinde kendisinin yerine kızını bir daha müzayedeye falan göndermez."

Kadın, "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Daha önce pek emin değildim," dedi, "ama onunla ilgili bazı şeyleri hatırlıyorum. Adı Francesca Lockhart. Birleşik Devletler'deki varlıklı yatırımcı ve siyasetçi Brock Lockhart'ın kızı. O adamı daha önce görmüştüm, önceki müzayedelerde yani. Yerine kızının geldiğini ilk defa görüyorum."

Kadın, "Muhtemelen de son kez", diye ekledi gülerek.

Cesara başını sallayarak onayladı ve bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun, Lydia?"

Frances Julietta Lockhart sahte bir kişilik. Tıpkı benim gibi... Ama benim tersime o daha önce hiç böyle bir şey yapmamış sanırım. Çünkü çok zor durumda. Onu buraya gönderen her kimse, resmen salağın tekiymiş çünkü kadın kendi kuyusunu kazmakla meşgul...

"Bence haklısın," diye yanıtladım. "İzlemesi enteresan olacak."

Hepimiz ikinci oturumdan önce Frances'in parasının biteceğinden emindik. Başlangıç fiyatı yarım milyon olan bir sonraki kıza parasının yetmeyeceğini anladığında Frances'in yüzünde oluşan o beklendik bakış, Cesara'yı ve yan masada oturan kadını coşkulu bir ruh haline sürükledi. Kızın fiyatını duyan Frances'in sandalyesinde sessizce dudaklarını sımsıkı kapatıp gergin bir şekilde yutkunarak etrafa baktığını gören herkes onun sinir krizinin eşiğinde olduğunu anladı. Çünkü bu kadın her kimse, nihayet zor durumda olduğunun farkına varmış ve az evvelki böbürlenmelerinin yerini tuhaf bir ürkeklik almıştı. Kendisini buraya gönderen kişinin bir salak olduğunu düşünüyordu muhtemelen. Ne de olsa onu oradan sağ çıkarmayacaklarını tahmin etmesi *artık* zor değildi.

Joaquin başta sahneye yeni bir kızın çıktığında hemen hep Frances'e bakıyor ve açık artırma zamanı geldiğinde herkesten önce onun elindeki kartı kaldırmasını bekliyordu. Fakat birer milyona ve tabii ki

Robert Randolph'a satılan beşinci ve altıncı kızdan sonra, kendilerine ayrılan masada oturan, çam yarması iki koruma dışında hiç kimse Julietta Lockhart'la ilgilenmez olmuştu.

Üç günlük müzayedenin ilk günü, Frances'in hepsinin toplam bedeli bir milyon yüz elli bin dolar eden yeni köle kızlarıyla birlikte oteline dönmesiyle sona erdi. Muhtemelen diğer pek çok konuk gibi evde kendisine yer ayırtmamıştı. Son satın aldığı kıza ise en fazla parayı ödemişti ve bu da hiç şüphesiz elinde avucunda ne varsa tüketmesi anlamına geliyordu. Robert Randolph ile arasında bir teklif savaşı olmuştu ama adam Frances'e kıyasla çok daha zeki ve tecrübeliydi. Elindeki kartı ne zaman kaldıracağını çok iyi biliyordu. Frances'in yüzündeki endişe ve karamsarlığı okumuş ve bunu kendi lehine kullanmıştı. Kadının parası bitene kadar fiyat arttırmış, ardından da malı kıza bırakmıştı. Böylece onu bütün parasını harcamaya zorlayıp oyun dışına itmişti. Kızlardan biri Randolph'un Frances'i zorladığı fiyatın yarısı bile etmezdi hatta.

Kadın "şımarık küçük bir orospu" olmasına rağmen, buraya kızları satın almaya gelmişti ve onda hoşuma giden şeyin bu özelliği olup olmadığını düşünmeden edemedim.

Fakat Frances endişeleneceğim son şeydi ve buraya gelme sebebim kesinlikle o değildi. Bu yüzden

ilgimi onun üzerinden çektim ve elimdeki işe, yani Naeva'yı bulmaya odaklandım.

Ne yazık ki Joaquin Ruiz'i nasıl haklayacağımı da düşünmek zorunda kalacaktım çünkü Cesara'yla kaldığımız odaya girdiğinde bu işin nereye varacağını anlamıştım.

9

Izabel

Cesara, Joaquin'i selamladı, onun ceketini aldı ve kapının yanındaki sandalyenin arkasına astı. Joaquin geniş odaya doğru yürürken gömleğinin üst iki düğmesini çözdü; seksi, kendine güvenen tavırlarının hiç de itici olmaması beni şaşırttı. Yüzü, elmacık kemikleri ve düzgün biçimli dudakları usta bir Rönesans heykeltıraşının elinden çıkmış gibiydi. İnsanı delip geçen gözlerinde keskin ve beklenti dolu bir ifade vardı. İtiraf etmeliyim ki, yakışıklı bir adamdı, kötü şöhretli kardeşinin aksine daha genç ve hayat doluydu ama ben her ne kadar aksini düşünsem de kesinlikle Javier değildi.

Cesara zarif hareketlere odadan çıkıp elinde bir şişe şarap ve üç kadehle geri döndü.

"Bu akşam iyi iş çıkardık," dedi. "On kızı da beklediğimiz fiyatın üstünde sattık. Yarın daha daha

kazançlı olacağa benziyor." Şişeyi ve bardakları bir masaya koydu, içkileri doldurdu.

Joaquin başını salladı. "Kesinlikle," dedi, "ama kızların çoğunu aynı kadın aldı, hırçın bir tip." Süslü, antika kanepelerden birine oturdu, sol kolunu kanepenin kolçağına uzattı ve uzun, erkeksi parmaklarını aşağıya sarkıttı.

Cesara, "Galiba babası onu bu şekilde bodoslama işe daldırıp yapılması gerekenleri öğretmeye çalışıyor," dedi.

Joaquin, "Bayağı masraflı bir yöntem," dedi.

Cesara, "Doğru," diyerek ona katıldı, "ama bodoslama tecrübelerdeki hatalardan ders almak en hızlı ve en etkili yöntemdir." Durdu, sonra, "Yarın bize katılacağını hiç sanmıyorum," diye ekledi.

Joaquin gülümsedi. "Katılırsa çok şaşırırım. Üzücü bir durum. Tecrübesiz müşteri bize her zaman avantaj sağlar." Omuz silkti. "Neyse, yarın çok sayıda önemli müşteri gelecek. Bayan Lockhart'ın yokluğunu telafi edeceğimize eminim."

Sözleri dikkatimi çekmişti. Çok sayıda önemli müşteri mi? Galiba henüz her şey kaybedilmemişti.

"Bu yüzden mi üç günlük etkinlik düzenliyorsunuz?" diye sordum.

Joaquin "Evet," diye cevap verdi, dudaklarını kadehine götürdü ve gözlerini benden ayırmadan içkisinden

bir yudum aldı. "Herkes aynı gün gelemeyebiliyor; bizler de müşterilerimize fırsat sunmak istiyoruz."

"Ama mesela ben bir müşteri olsaydım ilk gece en iyi kızların tamamının satıldığından endişelenirdim," dedim. Yerimden kımıldamadım, elimden geldiğince onunla göz teması kurmamaya çalışıyordum.

Cesara yüzünde imalı bir ifadeyle bana bir bardak şarap uzattı, başını geriye attı ve yanlarına oturmamı işaret etti.

Siktir...

İstemeye istemeye oturdum. Gönülsüz tavrımı hemen fark ettiğini anlayabiliyordum.

Hızlı düşün Izabel... bundan kendini kurtarmak zorundasın.

Cesara'nın oturmamı istediği yere, yani onunla Joaquin'in arasına oturdum. Sohbeti elimden geldiğince öncelikli tutmaya çalışarak, "Bana şu müşterilerden biraz daha bahsetsene," dedim. "İçlerinde özellikle... dikkat etmem gereken birileri var mı?" Vonnegut'la ilgili bir şeyler öğrenmek için olta atıyordum ve masum bir soru gibi algılanmasını umuyordum.

Cesara parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken, "Zamanla bu tür şeyleri öğreneceksin," dedi.

"Evet ama ilk müzayedenin ortasında olduğumuza göre, bazı ön bilgiler benim için faydalı olurdu."

Cesara sırıtarak, "Bodoslama dalmak öğrenmenin en iyi yoludur, unuttun mu?" diye takıldı ve bakışlarını kadehinin kenarında gezdirip içkisini yavaş yavaş içti.

Derin bir nefes aldığımı gizlemek için ben de şarabımdan bir yudum aldım. Bilgi alma girişimim şimdilik başarısız olmuştu.

Cesara kadehini sehpaya bıraktı ve "Fakat bu özel durum karşısında bodoslama dalmak beni kötü gösterebilir tabii," dedi.

Demek ki o kadar da başarısız değilmiş.

Joaquin de ona hak verdi ve zoraki bir şekilde gülümsedi.

Kanepeye yaslandı, kadehini sehpaya bıraktı, bizi daha iyi görmek için yüzünü çevirdi ve parlak ayakkabısını dizine doğru çekti.

Joaquin, "En büyük müşteriler," diye söze başladı, "genellikle üçüncü gün gelir. Etraf hem daha sakin hem de daha az kalabalıktır. Onlarla aramızdaki ilişkiden dolayı kızları daha önceden, genellikle onların satın alma tercihlerine göre seçip kenara ayırırız zaten."

Cesara, "Ah, evet. Her zaman en iyi kızları en büyük müşterilere ayırırız. Üçüncü günde yer almak, üç kat daha masraflıdır ama bu parayı ödemeye hazır olanlar var," diye tamamladı.

Joaquin, "En ucuz kızın fiyatı bile çeyrek milyon dolardan başlar," dedi.

Bu bilgi beni çok etkilemiş gibi, "Vay be. Bayan Lockhart gibi birinin bu müşterilerden birine karşı açık artırmaya girdiğini hayal etsenize," dedim.

Joaquin bir kahkaha attı.

Cesara'nın dudaklarına da bir sırıtış yayıldı. "Evet," dedi, "görmeye değer bir manzara olurdu."

Joaquin, "Açıkçası bu gece Bayan Lockhart'ın şovu hoşuma gitti," dedi ve bileğini çevirip gözlerini kısa bir süreliğine yukarı kaldırdı. "Bu etkinlikler bazen çok sıkıcı oluyor; artık eskisi gibi bir şey elde etmiyorum."

Cesara "Ama banka hesabın ediyor," diye hatırlattı.

Joaquin'in yüzünde onunla hemfikir olduğunu gösteren bir ifade belirdi. "Doğru. Zaten bunu yapmamın tek sebebi de bu."

"Öyle mi?" Yüksek sesle söylemek istememiştim ama ağzımdan çıkıvermişti işte.

Joaquin başıyla onayladı. "Her şeyi yönetmeyi tercih ederim. Ben sadece bir etkinlik organizatörüyüm ve açıkçası bu, bir kadının da bir homonun da yapabileceği boktan bir iş. Hatta homolar çok daha iyi yaparlar," dedi.

Cesara şakayla karışık, "Sen bir homofobiksin, Joaquin," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi? Homofobik olmanın yani?"

Joaquin yüzünde merak dolu bir ifadeyle sağ kaşını kaldırdı.

Cesara bunun üzerine, "Yani," dedi, "erkekleri istediğinden birazcık daha fazla düşünüyorsun."

Joaquin tam da ondan beklediğim şekilde sinirlendi.

"Sen pis bir kaltaksın, Cesara," diyerek sırıttı. "Bazen söylediklerin için seni gırtlaklayasım geliyor."

Cesara manidar bir sesle, "Ama bunu zaten yapıyorsun," dedi, "hoşuma gittiğini de biliyorsun."

Tanrım... Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Seks oyunları daha fazla ilerlemeden ve ben Meksika sandviçinin içindeki mayonez olmadan, öksürüyormuş numarası yaparak elimle ağzımı kapadım ve mümkün olan en iç bulandırıcı sesleri çıkardım.

İkisi de o anı bozmuşum gibi bana baktılar.

Rahat bir sesle, "Özür dilerim ama..." dedim, "en son sizi nasıl kötü göstermeyeceğimi anlatıyordunuz?"

Cesara bir süre düşündü.

Söze Joaquin başladı.

"En büyük üç müşteri," dedi, "üçüncü gün gelir: Jorge Ramirez, Meksika'da, ABD'de ve Porto Riko'da

iki yüze yakın gece kulübünün sahibidir. Jorge'de dikkat etmen gereken tek şey onunla aynı odada yalnız kalmamaktır. Altı ay önce en pahalı altı kızımızı harcadı. Elbette sonrasında bunu ona ödettik ama adam bir seri tecavüzcü ve kim olduğuna bakmadan, eğitmen, mal, genç, yaşlı, güzel, çirkin ne bulursa ırzına geçer."

Cesara, "Bir seferinde beni de banyoya tıkmaya çalıştı," dedi. "Bu yüzden müzayedelere ne zaman gelecek olsa her yere yanımda adamlarımla giderim."

Izel'i düşündüm ve tehditkâr bir sesle, "Eğer bana sarkıntılık etmeye kalkarsa penisini keser boğazına tıkarım," dedim.

Her iki yanımda oturan Joaquin ve Cesara birbirlerine baktılar. Yanlış bir şey söylediğimi hissettim.

Joaquin bana gözdağı vermek istercesine başını sağa sola salladı.

"Müşterilere asla saldıramaz ve onlara hakaret edemezsin," diyerek beni uyardı, "kendini korumak için bile yapamazsın. Bizi bu işin içinde tutan da budur. Eğer içlerinden birini öldürürsen diğerleri sıranın kendilerine geleceğinden korkar."

Cesara, "Müşterilerimiz aziz değil," diye ekledi. Başımı çevirip ona baktım. "En az senin, benim veya Joaquin kadar kötüler. İçine girdiğimiz şu işe bir baksana. Dışarıdaki dünyada geçerli olan kurallar burada

yok. Birini öldürmenin ya da ona zarar vermenin sonu mezarlıktır." Bakışlarını benden Joaquin'e kaydırdı. "Öyle değil mi, Joaquin?"

Tekrar Joaquin'e baktım. Kadehini kısık dudaklarına götürdü ve içkisinden, bana daha çok dikkat dağıtma gibi gelen küçük bir yudum aldı. Kaşlarını çatmış bir halde boşluğa baktı. Gönülsüz bir sesle, "Evet," diye cevap verdi. "*Jefe* * acımasız bir adamdır ve hiçbirimiz... onun cezalarından muaf değiliz."

Onun Jefe yerine daha ağır bir sözcük kullanmak istediğini hissettim.

Bu konuda daha derinlere inmem gerektiğini bildiğimden çılgınca çarpan kalbimi yatıştırmaya çalışarak yutkundum ve konuyu tekrar aynı yere getirdim. "Peki ya diğer iki müşteri?"

Joaquin bir an için rahatladı. Muhtemelen açıkça nefret ettiği *Jefe* konusunda biraz daha düşünmek zorunda olmadığı için mutluydu.

Cesara, "Iosif Veselov," dedi, "Rusya'nın en zenginlerinden; kendi seks endüstrisi var. Dünyanın her yerinden erkek ve kadın satın alıyor. Dostun Robert Randolph gibi, o da tam anlamıyla bir zorba. Yeryüzüne gelmiş en önemli adam olduğunu zanneden tiplerden ve kusurlara tahammülü yok. Fakat daha

* *İsp.* Patron. *(en.)*

da kötüsü, eğer o konuşmadan konuşmaya kalkarsan seni herkesin önünde, hem de öldüresiye döver."

Adamın zıvanadan çıkma ihtimaline öfkelenerek, "Ama ben bir köle değilim," dedim.

Joaquin, "Köle olmana gerek yok," dedi. "Rusya'da bile kadınlar onunla konuşmamaları gerektiğini bilir. Hiçbir polis onu tutuklamaya cesaret edemediğinden adam şimdiye dek hiç hapse girmedi. Bir garson kızı yalnızca ona hoş geldiniz dediği için dövmesine rağmen üstelik..."

Cesara, "Herkes onun gerçek yüzünü bilir," dedi. "Sen de bir an evvel öğren."

O an bu şerefsizin ölmesini Vonnegut'ın ölmesinden de çok istedim. Belki de o Vonnegut'ın ta kendisiydi. Harika olurdu bu. Resmen bir taşla iki kuş vurmuş olurdum. Ve evet, eğer aynı kişi değillerse en azından Vonnegut'ın ölümünden sonra peşine düşeceğim birileri daha var demekti.

Kanepeye yaslanıp rahatlayan Cesara, "Üçüncü müşteriye gelince..." Beden dili o adamın sonuncusu kadar acımasız olmadığını anlatıyor gibiydi. "O kadınla benim aramda... geçmişte bir şeyler yaşandı," dedi.

Kadın mı? Ah, anlıyorum...

Cesara, "Adı Callista," dedi. "50 milyon eder. Zengin ve güzel bir kadın, her ihtiyacını titizlikle yerine

getirecek erkekleri satın almayı seviyor ama ondan endişelenmene gerek yok."

Dediklerine inanıp inanmamakta kararsızdım. Sanırım arkasından gelen yapmacık gülümsemenin de bunda bir etkisi vardı.

Joaquin neşeli bir sesle, "Ah, ona yalan söyleme, Cesara," deyince dikkatimi ona yönelttim. "Callista eskiden Cesara'yı severdi. Bence hâlâ seviyor. Ama işler sonra sarpa sardı."

Cesara'ya döndüm ve şaşırmış gibi yaparak, "Ve sen benim bu... müşteriye özenle yaklaşmamı mı bekliyorsun?" diye sordum.

Cesara gülümsedi ve "Callista için endişelenmene gerek kalmayacak," dedi.

"O zaman Joaquin sana neden yalancı dedi?" diye tısladım.

Ağırlığını sırtıma veren Joaquin'in sıcaklığı beni iyice bunalttı. Bir eli kalçalarımı okşuyor, diğeri saçlarımda geziniyordu. Nefesini ensemde hissederken, "Callista tek başına bir şey yapmaz; onun için bunu yapacak başkaları vardır," dedi.

Joaquin'in ellerinin bacak arama kayması, ne zaman kurduğumu dahi bilmediğim bu işten sıyrılma planımı tetikledi. Eğiticisine bakan tutsak bir aslan gibi yüzümü Joaquin'e döndüm ve dirseğimle yüzünü ittim. Kanepeye arka üstü düşünce üstüne çıktım ve

bacaklarımı beline dolayıp ellerimle gırtlağından tuttum. Başparmaklarımla soluk borusunu sıkarken öfkeden gözü dönmüş bir halde ona dişlerimi gösterdim.

"Lydia!" Cesara'nın sesi kamçı gibi şakladı, elleri kollarımı arkadan yakaladı ve beni Joaquin'in üzerinden almaya çalıştı. "Dur! Hemen dur! Ne yapıyorsun sen?!"

Joaquin'in boğazını daha da sıktım ve gergin yüzüne çöktüm ama benden hem daha büyük hem de daha kuvvetliydi. Şartların hızla değişeceğini görebiliyordum.

İki saniye sonra havada kısa bir mesafeyi uçtum ve küt diye sırtüstü yere düştüm.

Joaquin'in bana doğru geldiğini fark etmeden önce, Cesara "LYDIA!" diye bağırdı. İkimizin arasında duruyor, onu durdurmaya çalışıyordu. "Joaquin, dur! Bir dakika bekle!"

Fakat Joaquin onu dinlemiyordu. Cesara'nın kolunu yakalayıp onu bir kenara fırlattıktan sonra heybetli bir gölge gibi üzerime çöktü. Joaquin beni birazdan öldürecekti ve görünen o ki "parlak" planım şimdiye kadar aklıma gelen en kötü şeydi.

Yine de en kötüsünü yapması için ona meydan okumayı seçtim. Dudaklarıma bir sırıtış yayıldı ve "Yapsana," dedim. "Yap hadi! Ne duruyorsun?"

Cesara, "Lütfen, Joaquin," diye yalvardı. "En azından bırak da derdini anlatsın."

Bu gerçek bir yalvarış mıydı? Gerçekten bu adama canımı bağışlaması için yalvarıyor olabilir miydi?

Joaquin ona aldırış etmeden önümde eğildi, kollarını dizlerinin üstüne koydu, başını önce bir tarafa, sonra diğer tarafa yatırdı ve beni inceledi. Hayatında gördüğü belki en ilginç, belki de en aptal şeydim.

Alaycı bir sesle, "İstediğin bu mu?" dedi. "Seni öldüreyim mi?"

"Ne yaparsan yap," diye tersledim, "ama bana sakın bir daha öyle dokunma."

Gözlerinin içinde bir neşe belirdi.

"Joaquin..."

Elini kaldırıp Cesara'yı susturdu.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi. Beni şaşırtmıştı. "Tıpkı senin onu buraya ilk getirdiğin zaman öldürmediğin gibi, Cesara. Onda incelemeye değer bir şeyler var. Tıpkı senin gibi Cesara..." Bana bakarak sırıttı ve yavaşça ayağa kalktı. "Onda istediğim bir şey görüyorum ve yakında o şeyi alacağım."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum. Sırtım hâlâ kanepeye dayalı, bacaklarım iki yana açıktı ve yüzümde meydan okur bir ifade vardı.

Joaquin ellerini saçlarında gezdirdi ve kravatını düzeltti. "Zor elde edilen kadınları severim," dedi, "ama erkeklerden bu kadar nefret edeni çok daha merak uyandıran bir zorluktur. Ama ben zorluğun karşısında geri adım atmam."

Cesara'ya döndü. "Kıyafetlerini çıkar," dedi, Cesara bunun bir iş olduğunu anlamıştı. Ağırdan alınacak, tartışılacak veya zorluk çıkarılacak bir zaman değildi.

Cesara kırmızı kıyafetini indirdi. Elbise ayaklarının dibine düştü.

Joaquin, Cesara'nın saçından tuttu, çıplak vücudunu çevirdi ve onu kanepenin kolçağına dayadı.

Arkasında gidip gelirken gözlerini benden ayırmıyordu. Kalçalarını sıktı, "Bu önemsediğin kadını nasıl düzdüğümü izlemeni istiyorum," dedi.

Gerildim ve nefret dolu gözlerle ona baktım. Fakat sabrını sınayacak değildim. Şans perisinin beni bir değil, iki kez öptüğünü ve kaçınılmaz sandığım bir ölümden beni kurtardığını biliyordum. Ama bütün gaddar orospular gibi, o da insana üçüncü bir fırsat vermezdi.

10

Niklas

Jackie telefonda nefes nefese konuşuyordu. "Görmeliydin," dedi. "Böyle şeylerin olduğunu duyardım ama... bu çok korkunçtu, Niklas. Çok korkunç!" dedi.

Ona "Sakin ol," dedim. "Konuştuklarımızı unutma. Rolüne hep sadık kalmalısın. Yalnız olduğunu düşünsen bile..."

"Yapamam!" diyerek sözümü kesti. "Orada tutarlı davranabildiğime bile şaşırıyorum. Çok yanlış kişiyi yolladın, Nik... Aklından ne geçiyor, Tanrı aşkına?"

Haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Belki de gerçekten onu göndermemeliydim. Tecrübeli birini seçmem gerekirdi. Fakat artık bir şeyler yapamayacak kadar gecikmiştim. Onu sakinleştirmek ve bu işi bitirene kadar rolünü oynamaya ikna etmek zorundaydım.

"İyi misin, Jackie?"

Izzy iyi mi, Jackie? O da orada mı?

Jackie'nin Izabel hakkında ne öğrendiğini bilmek istiyordum ama şimdilik önceliği Jackie'ye vermeliydim.

Terslercesine, "Evet," dedi. "İyiyim gayet. Meksika'dayım, insan ticareti yapmayı seven biri gibi davranıyorum ve etrafım bu işi gerçekten *seven* hasta ruhlu, onlarca adamla dolu. Yetmezmiş gibi, herkesin gözü önünde keçileri kaçırmak üzereyim. Yarın oraya tekrar gidemem. Bunu yapamam, Niklas. Üstelik ben..." Sesi heyecanını yitirmişti.

"Sen... ne?"

Telefonun diğer ucunda iç çektiğini duydum.

"Jackie?"

"Param bitti," dedi.

"Nasıl yani? Yoksa?"

"Hepsini satın almaya kalktım," diye açıkladı. Onu dinlerken boğazım kupkuru olmuştu. "Ama sadece on üçünü satın alabildim."

"On üç mü? Dalga mı geçiriyorsun sen benimle? On üç kız mı satın aldın gerçekten?" diye bağırdım.

"Evet!" diye bağırdı o da. "Ve bir daha sakın bana sesini böyle yükseltme, seni puşt!"

Dişlerimi sıktım. "Birini, bilemedin ikisini satın alacaktın. O da sadece günü kurtarmak için. Ama sen 150.000 doları daha *ilk* geceden harcadığını mı

söylüyorsun? *Tanrı aşkına, Jackie.* İyi de... on üç kız satın aldıysan, 150.000 dolar mı eder?"

"Hayır," dedi, "kendi paramı da harcadım."

Anlamsızca boşluğa baktım ve hızla iç çektim. *Hassiktir...*

Bir an için ağzım tek kelime edemeyeceğim kadar kurumuştu; zımpara kağıdı gibi olmuş dilimi yanağıma dayadım ve boştaki elimi yumruk yapıp yan tarafıma bastırdım.

Derken kafama dank etti. Kendi parasını harcamıştı. *1 milyon dolar.* Hayatında belki bir daha hiç görmeyeceği o kızlara bu parayı harcamıştı. Bok çukuruna düşmüş gibiydim resmen.

Acı dolu bir sesle, "O çaresiz kızlar," dedi, "ben olmasam onları kim koruyacak, ailelerine kim götürecekti, Niklas? Öylece oturup buna seyirci kalamazdım."

Hemen, "Neredeler?" diye sordum.

"Kimler?"

"Kızlar."

"Burada, otelde. Benim yanımdalar."

Başım arkaya düştü; uzun, öfke dolu bir nefes verdim ve gözlerimi kapatıp olanı biteni mantıklı bir çerçeveye yerleştirmeye çalıştım. Sonra sakinleştim ve konuşmaya başladım. Kendimi kaybetmeyeceğimi

biliyordum ama bu meselenin hiç olmadığı kadar hassas bir hal aldığını da inkâr edemezdim.

Dikkatli bir sesle, "Jackie," dedim, "üçüncü güne kadar beklemen gerekiyordu. Sonrasında o kızları alabilirdin. Geri döndüğünde onlarla ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

Küfür etti. Bir elini beline attığını, yüzünü ekşittiğini gözümde canlandırabiliyordum. "Geri dönmeyi hiç hesaba katmadım," dedi. "Bu yüzden de onları yanıma aldım."

Sakin ol Niklas, sakin ol...

"Peki ama Izabel'i gördün mü?" diye sordum.

Görmediğini söyleyeceğini tahmin ediyordum, yoksa şimdiye dek bu konuda bir şeyler anlatırdı.

Ama "Evet," diye cevap verince kalbim duracak gibi oldu. "O da orada. Durumu iyi. Aslında *iyiden* de öte." Sesinde aklıma şüphe düşüren bir sertlik vardı. "Onun gibi biri için beni oraya yollamış olman beni hayal kırıklığına uğrattı ama. Sanırım seni zannettiğim kadar iyi tanımıyormuşum."

"Ne demek istiyorsun?"

"O, köle kızlardan biri değil, Nik." Sanki bunu biliyormuşum gibi konuşuyordu. "Galiba o da köle sahiplerinden biri. Önemli biri gibiydi. Açık artırmadan sonra orayı işleten adamı, yani Joaquin Ruiz'i onun ve sarışın bir kadının yanında gördüm. Senin

Izabel'in bir kölesi vardı ve gece boyunca dizinin dibinden ayrılmadı. Mide bulandırıcıydı."

Gülmekten kendimi alamadım. *Izzy başının çaresine bakıyor gibi...*

"Pekâlâ Jackie," dedim, "beni dinlemek zorundasın..."

"Oraya geri dönmeyeceğim," diyerek sözümü kesti.

"Daha fazla kız satın almak ister misin?"

Sessizlik...

Bunun ilgisini çekeceğini biliyordum.

"Eğer bir gece daha dayanabilirsen," diye sözle girdim tekrar, "alabildiğin kadar kızı satın almana yetecek parayı banka hesabına transfer ederim." *Ah, bir saniye. Bana bunu yapmadığını söyle!*

"Jackie, sana önemli bir soru soracağım."

"Tamam."

"Sana verdiğim para... O parayı hesaba yatırmadım. Para *kişisel* hesabındaydı. Onlara nasıl ödeme yaptın?"

"Onlara benim... şey, onlara parayı yarın getireceğimi söyledim."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyordun peki? Gerçek adını ve adresini yazdığın bir çek vererek mi?"

"Bilmiyorum. Yapmam gerekeni söyledim ve yaptım işte! Gerisini sen düşün."

Mantram devreye girdi: *Aklına sahip çık, Niklas. Aklını yitirme, Niklas. Aklını yitirme...*

Sakin bir sesle, "Pekâlâ," dedim, "o parayı diğer hesaba transfer edeceğim. Onlara yarın muhakkak ödeme yap. Özellikle de vaat ettiğin vakitte. Yoksa daha otelden çıkmana fırsat kalmadan seni öldürürler."

"Tamam," dedi.

Bir süre sonra, "Ne kadar?" diye sordu.

"Ne ne kadar?"

"Daha fazla kızı kurtarabilmem için daha çok para göndereceğini söyledin ya."

Çoktan kapıdan çıkmış, limuzine atlamış, bankanın cam kapısını yumruklamaya başlamış olduğundan emindim.

"Beş milyon dolar," dediğimde nefesi kesildi. "Bu senin dün geceki kapıdan tekrar içeri girmene ve birkaç kız daha almana yeter."

Dört de olabilirdi ama bunu Jackie'ye söylemesem iyi ederdim.

"Peki ertesi akşama ne dersin?" diye sordu.

Ah, şimdi de üç akşam istiyor! Senin aklın başında mı, Jackie?

"Oraya sadece son gece gitmeni istiyorum," diye açıkladım. "Eğer ikinci gece gidersen, beş milyonun hepsini harcarsın ve üçüncü geceye elinde para namına hiçbir şey kalmaz."

"Ama.."

"Hayır," diyerek bu kez ben onun sözünü kestim. "Dediğim gibi yapacaksın, yoksa başka kız satın almayı unut," dedim.

Buz gibi bir sesle "Kurtarmak diyelim," diye düzeltti.

Onu memnun etmek için ben de "Başka kızları kurtaramazsın," diyerek sözlerimi tekrar ettim. "Izabel'e de peşin hükümlü yaklaşma; o da senin gibi rolünü oynuyor. Benim için gözünü onun üzerinden ayırma ve her şeyi bana rapor et. Onu kimlerin yanında gördüğünü, ne yaptığını, başına gelen her şeyi bana anlatmanı istiyorum."

Jackie, "Tamam," diyerek bunları kabul etti ama kısa bir süre duraksadıktan sonra, "Peki *bu kızları* ne yapacağım ben?" diye sordu.

Küçük bir kahkaha attım. "Onları yanında götürmek zorundasın," dedim. "Orada bırakamazsın çünkü kimliğini açığa çıkarırlar. Hemen serbest de bırakamazsın çünkü bu şüphe çeker. Kızlar bunu nasıl karşıladı? Ne hissediyorlar?"

Lütfen onları kurtardığını onlara da söyledim deme bana...

"Onları kurtardığımı söyledim," dedi.

Lanet olsun!

"Çoğunun durumu iyi," diye devam etti. "Umutlu ve evlerine dönmeye hazırlar."

Uzun, derin bir nefes verdim. Boştaki elimin parmaklarıyla şakaklarımı ovalayarak başımda yükselen zonklamayı hafifletmeye çalıştım.

"Jackie, beni dinle." Sanki görebiliyormuş gibi parmağımı sert bir şekilde ona doğrulttum. "O kızları da yanında götürmek zorundasın. Dua at de geri dönecekleri için korkudan delirip gerçek kimliğini ifşa etmeye kalkmasınlar," dedim.

"Onları otelde Schwarzenegger ve Stallone filmleriyle neden baş başa bırakamıyorum?"

"Peki o zaman *sana* kim göz kulak olacak?"

İç çekti.

"Sanırım bunu halledebilirim," dedi, "güzel bir gösteri sergiledim. Hatta rol yapmak eğlenceli bile oldu. Kimse beni tehdit etmedi, zorla oradan uzaklaştırmadı. Açıkçası bu hoşuma bile gidiyor."

"Ne gösterisi?" Cevabı duymaktan korkuyordum.

"Şey... son dakikada farklı bir yol izledim de."

Sol yumruğumu kaldırdım ve şüphe dolu bir sesle, "Yani?" diye sordum.

"Kendiliğinden oldu," dedi. "Ama o sırada gayet doğal görünüyordu." Sesi endişeli bir halden gururlu bir hale evrildi. "Gerçek bir aktrisin işi budur. Büyük bir aktris neyin doğru olduğunu hissediyorsa onu yapar. Bu bana daha gerçekçi bir karakter kazandırdı."

"Bunu Spielberg'e anlatırsın," dedim.

"Tom Cruise'un ona bunu sürekli anlattığına eminim."

Umursamaz bir şekilde, "Evet, haklı olabilirsin," dedim.

Bir dakika, gerçekten böyle bir sohbetin içinde miyim ben?

"Dinle," dedim sonra kendimi toparlayarak. "Ne rolü oynadığın beni ilgilendirmiyor. Yeter ki, kendini öldürtme ya da kimliğini açığa çıkarma."

Alay eden bir sesle, "*Ooo,* benim için endişeleniyor musun, Niklas?" dedi.

"Elbette endişeleniyorum," dedim. "Ölürsen bütün paramı kaybederim."

Güldü, gerekçeme inanmadığı açıktı. "Pekala, kötü çocuk Nik, sen kendini kandırmaya devam et."

Sırıttım. Ama küçük bir sırıtıştı bu.

Ve çağrıyı sonlandırdım. Jackie'nin hayatta olması ve her şeye rağmen devam edebileceğini söylemesi beni rahatlatmıştı. Izabel'in tam da umduğum yerde olması da güzeldi. Hayatı için çok daha az risk

taşıyan bir yerde olması, en azından ona dair kaygılarımı dindirecekti.

Izabel bu açık artırmada yer alıyor muydu bilmiyorum; ama o bölgede planlanan tek açık artırma buydu ve çok da kolay görünüyordu.

Keşke o gece rahat uyuyabileceğime inansaydım ama ne yazık ki kendi evimde değildim ve bu pek mümkün görünmüyordu. Hatta rahat uyku şöyle dursun, uykusuz saatler de beni bekliyor olabilirdi.

Telefonu ön cebime atıp yarı karanlık odaya, sandalyeye oturmuş beni seyreden adama yüzümü döndüm.

Tehditkar bir sesle, "Bu işten sıyrılamazsın," dedi, "her şey sona erdiğinde adamlarım seni bulup öldürecek."

Rahat bir tavırla, adamın pahalı koltuklarından birine oturdum, kirli çizmelerimi pahalı sehpasına dayadım ve ceketimin cebinden bir sigara çıkarıp yavaşça yaktım.

Derin bir nefes çekip içimde tuttum. "Bu iş sona erdiğinde," dedim, "eğer senden beklenenleri yaparsan, adamlarına peşime düşme emri verene kadar yaşamana müsaade ederim."

Homurdanarak bana baktı. Oracıkta beni döve döve öldürmek istiyordu ama bu imkansızdı.

Kızına baktım, dudaklarını sıkı sıkıya kapatmış, ses çıkarmadan oturuyordu. Ellerini de beline koymuştu.

"Kızın yaptıklarından haberdar mı?" diye sordum.

"Onu bu işe karıştırma," dedi.

"Onu bu işe bulaştıran ben değilim. Sizsiniz, Bay Lockhart."

"Baba, ne diyor bu adam?"

"Aldırma, kızım. Zırvalıyor."

Kızın yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Tabii korkmakta haklıydı. Frances Julietta Lockhart'ın *babası*, korkudan kendisine teslim olmuş çaresiz kadınların ırzına geçmeyi seven, katil bir pislikten başka bir şey değildi.

Adam elimdeki silaha rağmen tekrar bana baktı.

"İki gün daha," dedim. "Umarım evde bira vardır. Hafta sonları bira içmeyi severim."

Korkunç bir öfkeyle bana baktı. Sigaramdan bir nefes daha çekip dışarı üfledim.

11

Fredrik

Dante telefonda, "Kızı göremedim, patron," dedi. "Ona benzeyen birkaç kız vardı ama o aralarında yoktu. Boynunda yara izi olan bir kız da görmedim."

Kahretsin. Özellikle bu müzayedede satılacaksa, bunun ilk gün olacağından adım gibi emindim. Yaraları onu bu insanların gözünde defolu mal konumuna düşürüyordu ama her şeye rağmen çok güzeldi. Izabel'i tanıyordum. Eğer bir yerde olmayı istiyorsa oraya bir şekilde girerdi. Eğer yaralarına rağmen satılmaya değecek kadar kıymetli olmayı isterse insanları da buna inandırırdı.

Odanın içinde gezindim. Belki Izabel orada yoktu, belki her şeyi yanlış anlamıştım ve açık artırmanın yapıldığı yerin yakınlarında bile değildi.

Ya da... belki bu kadar uzağa gelmeyi başaramamıştı. Bu fikri kafamdan hemen attım ve odada daha hızlı adımlarla gezinmeye başladım.

Sonra birden kafama dank etti.

Durdum. Heves dolu bir sesle, "Dante," dedim, "peki ya diğerleri? Alıcılara ve sahiplere de dikkat ettin mi?"

"Ah, biraz," diye cevap verdi, "bana söylediğin gibi yani, ama çoğunlukla köle kızları izlerdim."

"Tamam," dedim, "planda küçük bir değişiklik yapıyoruz. Yarın akşam kalabalığın içinde kadını aramanı istiyorum. Kaç kişi vardı?"

"Çok," dedi, "bilemiyorum, yüz kişiden fazladır. Buna katılımcıların yanlarında getirdikleri, yerlere oturan köleler dâhil değil. Tuhaf, rahatsız edici bir görüntü."

"Dante, sen torbacıydın. Para karşılığı da adamlara sakso çektiriyordun. İkiyüzlülüğün ortada," diyerek ona hatırlatma yaptım.

"Ah, e-evet, özür dilerim."

"Şimdi beni dikkatle dinle," diye devam ettim. "Belki biraz ortalığı karıştırabilirsin. Böylece herkesin gözünde daha iyi bir görüntü çizersin."

"Ama ben o tür şeylerde hiç becerikli değilim. Ya her şeyi berbat edersem?"

"Etmeyeceksin," diyerek onu cesaretlendirdim. "Sana söylediklerimi unutma. Her zaman olmak istediğin kişi ol. Bu işi kıvırabilirsin. Fakat alıcılarla biraz daha samimi olmak zorundasın. Yoksa bir daha onu göremeyebilirsin. Anlaştık mı?"

"Pekâlâ patron. Halledeceğim."

Görüşmeyi bitirmeden önce "Dante," dedim, "uyuşturucu yok. Tamam mı? Ortalığı karıştırmak, birinin teklifini kabul etmeyi içermez."

"Biliyorum, patron," dedi. "Bana söylediklerin aklımda."

Aklındaydı. İyi bir iş çıkarmak istediğine ve bu kez eline yüzüne bulaştırmayacağına inanıyordum. Dante eski bir bağımlıydı ve bir bağımlı ne kadar temizlenmiş olursa olsun, hayatı ne kadar iyiye giderse gitsin, her şey biraz bedava kokaine bakardı ve oyun o an sona ererdi.

"Sakın bu işi mazeret olarak kullanma," diye onu uyardım. "Uyuşturucuya bulaşırsan, nerede bulacağını biliyorsun."

"Ta-tamam patron. Sö-söz veriyorum."

Telefonu ceketimin cebine atım.

Apollo hâlâ hastane yatağındaydı. "Ne zaman dönüyor?" diye sordu.

Izabel'den bahsetmesini duymazdan geldim ve "Tuvalete gitmek istiyor musun?" diye sordum.

"Siktir, hayır. O iğneyi al bir tarafına sok."

Yalan söylediğini biliyordum. Sargı bezleriyle kaplı vücudu, son yarım saatten beri kıvranıp duruyordu. Altına işememeye çalışıyordu. Fakat ona tek başıma gardiyanlık yapıyordum ve tuvalette bir başına kalmasına göz yumamazdım. Bu yüzden oraya gitmesi gerektiğinde ona uyuşturucu iğne yapıyordum. Böylece

hem kaçamaz hem de bana saldıracak gücü kendinde bulamazdı. Kavgayı sevmiyordum, üstümün başımın kirlenmesine sebep oluyordu.

"Altını kirletmene izin veremem," dedim ve iğneyi hazırladım.

"Siktir git lan!" Sargı bezlerinden kurtulmaya çalıştı, yumruklarını sıktı, dişlerini gıcırdattı. "Hem seni neden ilgilendiriyor ki bu?" dedi.

"Pis kokuyor da ondan," dedim. "Ayrıca midemi bulandırıyor."

Apollo güldü. "*Bu* mideni bulandırıyor ama yediğin boklar..." Derken gözleri kaydı, yumrukları gevşedi.

Bağlarını çözmeden önce beş dakika daha bekledim, sonra da hemşireyi beklemek üzere onu üst kata çıkardım. Hemşireyi bu işlerle ilgilenmesi için tutmuştum: onu tuvalete götürmek, ona banyo yaptırmak falan. Apollo'nun uyuşturucu bağımlısı bir arkadaşım olduğunu ve benim ona yardım etmek için çabaladığımı sanıyordu. Yaptıklarım sebebiyle benim "çok iyi bir dost ve harika bir adam" olduğumu düşünüyor, dünyada benim gibi insanların sayısının artması gerektiğine inanıyordu.

Hayır, Hemşire Karlee, dünyada *benim* gibi insanlar olmamalı...

12

Izabel

Açık Artırma
İkinci Gün

Naeva'dan hâlâ haber yoktu, doğrudan onunla ilgili sorular sormaya başlayacak kadar umutsuz bir ruh haline bürünmek üzereydim. Fakat çoktan kumar oynamış ve gereğinden uzun süre beklemiştim. Eğer umarsız bir tavırla daha önce onu sormuş olsaydım tutumum şüphe çekmeyebilirdi. Ama üzerinden üç hafta geçmişti ve umarsızlık maskesi artık işe yaramazdı. Buraya birlikte getirildiğim kızla ilgili sorular sorup da ona karşı bir şey hissetmiyormuşum gibi davranmak, sadece ona olan duygularımı açığa çıkarırdı.

Son haftalarda Naeva'yı bulmak için Vonnegut'ı bulmaya harcadığımdan da çok vakit ve çaba harcadığımın

farkındaydım ve bunun değişeceğini de sanmıyordum ama dikkatimi eşit derecede dağıtmam gerekiyordu. Öte yandan onu yanımda getirmemin sorun yaratacağını tahmin etsem de böylesi aklımın ucundan bile geçmemişti.

Belki de Naeva'nın da dediği gibi, hayatının aşkı Leo Moreno onu bulmuştu ve artık birliktelerdi. Belki... kafasına koyduğunu yapmıştı. Fakat içgüdülerime kulak verdiğimde bana bunun doğru olmadığını fısıldıyorlardı ve...

"İyi akşamlar, bayan...?" Yağlı saçlı, sıska, sıçan suratlı bir adamdı konuşan.

Hemen düşüncelerimden sıyrılıp gerçek dünyaya döndüm, başımı kaldırdım ve masamın yanında dikilen adama baktım. Ara henüz verilmişti ve konuklar bacaklarını açıp biraz sosyalleşmek için yerlerinden kalmıştı. Bu adamı benim yanıma gelmeye mecbur eden sebebin ne olduğundan emin değildim. Onu hakir gördüğümü ifade eden bir bakışla süzdüm. "Mülkümden uzak durun, bay...?"

Bakışlarını indirip Sabine'e baktı. Sinirli bir şekilde gülümsedi ve sağ tarafa geçti.

"Dante," diyerek kendini tanıttı ve elini uzattı.

Elini sıkmak yerine şampanya kadehine uzandım.

Dün Joaquin'le yaşadığım olaydan sonra, Izel rolünü biraz daha ileriye taşıyabileceğimi hissetmiştim.

Ne kadar uzağa gideceğim belirsizdi. Alıcılara karşı dikkatli olmalıydım sonuçta, ama bu adam biraz utangaç birine benziyordu. Henüz tanışmadığım, kötü şöhretli Iosif Veselov gibi değildi ve küçük bir saygısızlık, yanıma kâr kalırken erkeklere karşı artan tahammülsüzlüğümü göstermem de vesile olabilirdi.

Dante, "Bay Ruiz bana senin kızıl kızların eğitmeni olduğunu söyledi," dedi.

Yanımda oturan Cesara, bir adım yaklaştı ve "Aslında," dedi, "*o* kişi benim. Lydia benim yardımcımdır." Sesindeki güçenikliği hissettim. Odanın karşı tarafında başka biriyle konuşan Joaquin'e bir bakış attı ama o bunu fark etmedi. "Ve ben Cesara," dedi.

Dante, "Ah, anlıyorum," diyerek elini uzattı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Cesara."

Cesara daveti kabul etti ve adam da onun elini öptü. Adam, Cesara'nın kendisine dokunmasına izin vermesinden memnuniyet dolu bir şaşkınlık duymuş gibi gülümsedi ve Cesara'nın elini bırakması gerektiğini anlaması biraz zaman aldı.

Onda abes bir yan olduğunu hemen hissettim; odadaki diğer müşterilerin aksine huzursuz görünüyordu. Köleleri kullanacak güçte biri olmadığını düşündüm. Öyleyse burada ne işi vardı? Ama beni ilgilendirmezdi. Naeva ve Vonnegut, buradan, geliş sebebimle sağ salim çıkabilmek çok daha öncelikliydi.

Ah, bir de Sabine vardı. Tabii diğer kızlar da. Joaquin ve Cesara'yı da öldürecektim sonuçta.

Cesara, "Size nasıl yardımcı olabiliriz, Bay Dante?" diye sordu.

Kibar bir dille, "Dante demeni tercih ederim," diye yanıtladı adam.

Dante'nin yine Sabine'e gereğinden fazla yakınlaştığını fark ettim. Kasten yapmıyordu, bunu göremeyecek kadar gergindi çünkü. Sabine'i ensesinden yakaladım ve ondan uzaklaştırdım.

Dante, "Çok üzgünüm," dedi. Bu kez ondan birkaç adım uzaklaşıp Cesara'nın yakınında durdu. "Gegerçekten."

Biraz sonra zavallı adama biraz nefes aldırmak için başımla onay verdim, tekrar kadehimi elime aldım ve onunla göz teması kurmamaya çalıştım.

Cesara'ya "Yaptığın işle ilgili övgü dolu şeyler söylemek istemiştim," dedi. "Bu gece satın aldığım kız... fıstık gibiydi."

Fıstık gibi mi? Etrafıma şöyle bir bakınıp yanlışlıkla lise mezuniyet balosuna gelip gelmediğimi anlamaya çalıştım.

Cesara bile onun kelime seçiminin utanç verici olduğunu hissetmişti; gözlerinin üzerimde gezindiğini görebiliyordum. Birbirimize çaktırmadan kaş göz ettik.

Cesara, "Şey... teşekkür ederim, Dante," dedi, öne doğru eğildi ve "Söyler misin, nerelisin?" diye sordu.

"Ah, şey, New Hampshire. Birleşik Devletler," dedi.

Başımı kaldırıp beklentiyle adama bakan Cesara'ya katıldım ve cümlenin kalanını beklemeye başladım ama görünüşe göre bütün cevabı bundan ibaretti.

Cesara onaylayıcı bir ifadeyle başını birkaç kez salladı. "*Ve,*" dedi, "New Hampshire, Birleşik Devletler'de ne iş yapıyorsun, Dante?"

Gergin bir sesle güldü adam. "Ah, artık orada oturmuyorum. On yıldır Boston'dayım. Güzel bir şehir. Hoşuna gidecektir."

Cesara kadehindeki içkiden bir yudum aldı, sanırım söylememesi gereken bir sözden onu alıkoyan tek şey buydu.

Dante'nin gülümsemesi dudaklarından kayıp gitti. İç çekti, omuzlarını mağlubiyetini kabul eden bir yılgınlıkla indirdi ve birden sanki gerçek Dante, yenilmiş olanın yerine geçiverdi.

"Bak, bu tür şeylerde pek becerikli değilim," dedi. İkimiz de ona baktık. "Patronum beni buraya birini bulmam için gönderdi. İyi de para verdi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Buradaki her şey..." odaya göz gezdirdi, "çok tuhaf. Ve..." hafifçe güldü, "Ben gerçekten batağa saplanmış durumdayım. Bu da pek çok şeyi açıklıyor," dedi.

İkimizin de dikkatini çekmeyi başarmıştı. Cesara ve ben büyük bir ilgiyle ona doğru eğildik. Sezgilerim beni yine uyarıyordu ama sebebini çözemiyordum.

Cesara şüpheyle, "Seni buraya tam olarak *kimi* bulman için gönderdi?" diye sordu.

Nefesimi tuttum. "Patronun kim?" dedim.

Dante'nin kafasında sanki bir ışık yanmıştı, sanki birdenbire ilgimiz, beynine olanca ağırlığıyla çökmüş gibiydi. Öyle ki *Aptal Dante rolünü oynamam gerekirdi,* ifadesi yüzüne oturuverdi.

Bana bakarak, "Aynı zamanda asistanlık yapıyorum," dedi. "Bay Amell Schreiber adında birine yani."

Bu ismi daha önce nerede duymuştum ben?

"Mahremiyete çok önem veren biridir. Sosyal anksiyete sorunu var; size bir anlam ifade eder mi bilmiyorum tabii. Toplum içine çıkmak da dâhil olmak üzere onun adına çoğu işi ben hallederim. Alışverişe çıkmak, toplantılara katılmak falan. Zor bir iş çünkü onunla tanıştığımda eroin bağımlısıydım ama şu ana dek öğrendiklerim sayesinde... " Eliyle sahneyi işaret etti. "Bu tür şeylerden oldukça uzaktaydım."

Cesara bir kez daha, "Peki, seni buraya *kimi* bulman için yolladı?" diye tekrarladı. O an için en çok ilgilendiği şey bu sorunun cevabıydı.

"Yirmi, yirmi iki arası," dedi Dante, "siyah saçlı, mavi gözlü, küçük göğüslü... Satın aldığım kız, senin

kızın, bence kusursuz ama etrafta dolaşıp diğerlerine de bakacağım. Belki birkaç tane daha alırım. Böylece o da bir seçim yapabilir." Kravatını düzeltti, hâlâ endişeli olduğu belliydi ama bu onun ilk seferi olduğu için anlaşılabilir bir durumdu.

Büyük bir rahatlama hissettim, benim için geldiğini sanıyordum. Akşamdan kalma mıydım yoksa? Silkinip kendimi toparlamam gerekiyordu.

Adam beni aramıyor olsa da, Cesara'nın da aynı şeyleri düşündüğüne inanıyordum. Kaçırılmış bir kızı aramak için buraya sızmıştı. Cesara'ya baktım ve adama olan ilgisini hızla yitirdiğini gördüm. Sonra iç çekti ve tekrar sandalyesine oturdu.

Masamızdaki misafirliğini gereğinden fazla uzattığını hisseden Dante tekrar kravatını düzeltti, başını eğerek tuhaf bir şekilde selam verdi ve "Tanıştığıma sevindim," dedi.

Cesara geniş, zorlama bir gülümsemeyle, "Biz de," dedi ve rolüne güçlü bir etki katmak için elini ona uzattı. "Umarım patronun için şu... fıstık gibi kızı bulursun," dedi.

Dante iğnelemenin farkına vardı; bir an için gözlerinde aşağılanmanın verdiği bir sancı belirdi ama hiç bozuntuya vermedi. Eğilip Cesara'nın elini öptü ve beni de sadece başıyla hafifçe selamlayarak yanımızdan uzaklaştı.

Cesara kısık sesle, "Ajanlara karşı sürekli uyanık ol," dedi, "bu tür müzayedelere girmek kolay iş değildir. Katılanların söyledikleri kişiler olduklarını anlamak için her yolu kullanırız ama içimize ne tür köstebeklerin sızdığını asla bilemezsin."

Ölümcül olanları, Cesara. Ölümcül olanları.

13

Izabel

Üçüncü Gün,
Öğle Vakti

Bir şeylerin olacağını ciddi ciddi seziyordum. Bunu iliklerimde, düzensiz çarpan kalbimde, terleyen avuçlarımda hissediyordum. Ellerim ve bileklerim bağlı, yüzüm gözüm kan içinde buraya getirildiğimden beri geçirdiğim gecelerden çok daha farklı bir gece olacaktı. Neler yaşandığını, gecenin neleri sakladığını bilmiyordum ama bir yerlerde, karanlığın içinde beni beklediğinden emindim.

Cesara'nın kocaman yastıklı yatağına, yanına oturdum; önümüzdeki duvarsız alandan içeri Meksika'nın serin havasıyla birlikte gün ışığı giriyordu. Cesara'nın kızı açık duvarın yanında bekliyordu. Benimki, yani Sabine ise, yatağın yanında yerde oturuyordu.

"Bana söyleyecek misin, Lydia?" diye sordu Cesara. "Erkeklere karşı neden *bu kadar* nefret dolusun?"

"Erkekler bu dünyanın kanser hücreleridir," dedim. "Sanırım ben bu nefretle doğdum."

"Böyle bir duygu hissetmek için çok kötü şeyler yaşaman gerekir. Yani... öldürdüğün adamların dışında bir şeyler." Gözlerimin içine, bana baktı ve "Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü hepimizin güvenebileceği, en karanlık sırrını açacağı birine ihtiyacı vardır," dedi. "Ve ben senin sırdaşın olmak istiyorum, Lydia."

"Yakın zamana kadar beni öldürmek istiyordun ama," dedim manidar bir tavırla.

Burnundan küçük, yılgınlık dolu bir nefes verdi ve gülümseyerek bana baktı. "Bu seni tanımadan önceydi; o gün seni öldürmememin de bir sebebi vardı ve bunun ne olduğunu artık biliyorum," dedi.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Tam aklındakileri söylemek üzereydi ki son anda kendini tuttu ve gülümsedi. "Eğer daha rahat hissetmene yardımcı olacaksa önce ben kendi sırrımı seninle paylaşabilirim."

"Tamam," dedim. "Neymiş en karanlık sırrın, Cesara?"

Gülümsemesi yüzünden uçup gitti, bakışlarını yere indirdi.

Sabine'e bakarak, "Eskiden *onlardan* biriydim," diye itiraf etti. "Annem ve babam beni 50.000 pesoya sattı." Bir an için karamsar bir ruh haline büründü. "Uzun zaman önceydi bu ama sanki dün olmuş gibi hissediyorum. Onlardan hep nefret edeceğim."

"Sen hiç satıldın mı?" diye sordum doğrulup bütün dikkatimi ona vererek.

Başını sallayarak "Hayır," dedi, "ama bunun sebebi yeterince iyi olmamam değildi, beni başka biri istemişti." Gözlerini boşlukta gezdirdi. Bahsettiği kişinin bir zamanlar sevdiği biri olabileceğine dair güçlü bir hisse kapıldım.

"Kimdi o?" Elimi uzattım ve onu rahatlatmak için omzunun üzerine koydum.

Bir müddet sustu ama sonra anlatmaya başladı.

"Adı Javier'di; Joaquin'in ağabeyi."

Karnıma bir ağrı saplandı. Yüzümdeki sakin ifadeyi korumaya çalıştım ama bu maskenin altında acı dolu bir ifade vardı ve her an fark edilebilirdi. Cesara'yla ortak noktalarımızın olması alışılmadık bir şey ya da bir tesadüf değildi. Javier'in benden önce ve muhtemelen benden sonra da pek çok köle kızla birlikteliği olmuştu ama onun adını Cesara'nın ağzından duymak, Javier'in bir zamanlar hayatını paylaştığı kadının gözlerinin içine bakmak, üzerimde bir şok etkisi yaratmaya yetmişti.

"Ruiz'in bütün çiftlik evleri eskiden Javier'in elindeydi," dedi. "Onun ilgisini çektim. Pis odalardaki o itici kadın gardiyan ve kız kardeşinin korkunç işkencelerinden de böyle kurtuldum. Bana insancıl yaklaştı. Bana âşık olduğunu sanıyordum ama bir gün beni bir köşeye attı." Derin bir nefes aldı. "Açıkçası bundan şikayetçi değildim. Daha da kötüsünü yapabilir, beni satabilir, diğer kızların yanına yollayabilirdi ama bunların yerine beni Joaquin'e verdi. Joaquin de bana bir iş ayarladı. Böylelikle eğitmenliğe başladım, o zamandan beri de bunu yapıyorum işte."

Onu teselli etmek için "Peki bu Javier, seni Joaquin'e verirken herhangi bir gerekçe sundu mu?" diye sordum.

Sarı saçlarını sağa sola salladı. "Javier yaptıkları için kimseye hesap vermezdi, kimse de onu sorgulayamazdı. Belki kız kardeşi Izel hariç. Acımasız bir kaltaktı o. Öldüğünü duyunca sevinçten havalara uçtum resmen." Sert bakışlı yüzünde anlık bir sırıtış belirdi.

Sen ve ben, Cesara... Sen ve ben.

Sırıtışı kayboldu ve yerini bir tür kırgınlık ifadesine bıraktı. Bakışlarını mavi gökyüzüne kaldırdı. Belli ki aklından öfke dolu ihtimaller geçiyordu. "Fakat bir takım dedikodular var," dedi, "ve buralarda dönen dedikodular her zaman doğrudur."

"Ne tür dedikodular?"

Zoraki bir gülümsemeyle bana baktı, başını salladı ve sonra gözlerini tekrar gökyüzüne çevirdi.

"Doğru olduklarını biliyorum çünkü Izel bile bunlardan kin ve nefretle bahsederdi; sırf bu yüzden Izel'in öldürülmemiş olmasını istedim, o kızı öldürmek istiyordu ve yaşasaydı bunu yapardı."

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Herkes onun Javier'in yıkımına sebep olduğunu söylüyor ki gerçekten de öyleydi."

Izel mi?

Cesara anlatmayı sürdürdü. "Köle bir kız vardı. Farklı bir çiftlik evindeydi. Javier ona âşık oldu ama bu seferki gerçekten başkaydı. Ne benimle ilişkisine benziyordu, ne de diğer kızlarla arasında geçenlere... Bu kızın onun ölümüne sebep olacağını söyleyenler haklıydı. Fakat Javier o kız uğruna herkesi bir kenara itti, yoldan çıktı... ve hayatını kaybetti."

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Zorlukla yutkunmaya çalıştım ama boğazıma bir şey takıldı; nefesim kesiliyor, kulaklarım uğulduyordu.

Sakin ifademi koruyor muyum?

Keşke elimde bir ayna olsaydı diye düşündüm.

Cesara kin dolu bir sesle, "Ona prenses diyorlardı," diye devam etti, "tam bir yılan. Sarsılmaz liderliğiyle ünlü, zalim yürekli, muhteşem Javier Ruiz demek o kadar da güçlü değilmiş."

Senin için Javier bundan çok daha fazlası demekti, Cesara. Yoksa ondan böyle kızgınlıkla bahsetmezdin.

Derin bir nefes daha aldım ve ona kendimle ilgili daha çok şey sorma isteğimi bastırmaya çalıştım. Samantha'nın Texas'taki evinde yaşananları zihnimde canlandırırken, "Nasıl öldü?" diye sordum.

"Tetikçinin biri onu vurdu," dedi. "Bazıları onu kızın öldürdüğünü söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Hiçbir köle kız o tetiği çekemez. O küçük orospu Javier'in gözlerini kör etmiş olabilir ama onu öldürecek kadar becerikli olmadığını biliyorum."

Şimdi mavi gökyüzüne ve gün ışığına bakan ama hiçbirini göremeyen bendim.

Düşüncelerimden silkinip kendimi toparladım ve ona gülümsedim. "Sanki kıskanmış gibisin, Cesara."

"Hayır Lydia," dedi. "Benim... kalbime... Javier'in bile yapamadığı şeyleri yapan sensin..."

Onu konuşturmak için bundan daha iyi bir fırsat olmazdı. Nefes nefese kalmış gibi, "Daha fazlasını anlat," dedim. "Kalbine yaptıklarımı anlat."

Gülümsedi.

"Anlaşmamız böyle değildi," diye fısıldadı. "Ben sana en karanlık sırrımı anlattım, şimdi seninkini öğrenmek istiyorum."

Ona manidar bir bakış atıp, "Bana karşı hissettiklerini anlat, Cesara," dedim. "Sana açılmamı istiyorsan bana en karanlık sırlarını anlatman gerekmiyor. Yapman gereken tek şey benimle ili hissettiklerini söylemek..."

"Seni... seviyorum, Lydia. Ve kimseyi böyle sevmedim. Sana her şeyi söyleyebileceğimi, ne istersen olacağımı hissediyorum ve..."

"Ve ne?" diye sordum.

"İstediğimiz yere gidebilir, yolumuza çıkan herkesi öldürebiliriz! Yapabileceklerimizi düşünsene, Lydia."

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine sorgulayarak baktım ve "Buradan gitmek istiyorsun, değil mi?" diye sordum. Öyle olduğunu biliyordum. "Joaquin'in paçavrası olmaktan bıktın; pislik içinde yaşamaktan, gittiğin her yerde seni izleyen adamların açgözlü bakışlarından usandın. Seninle rızan dışı birlikte olmalarından ve bunların karşısında hiçbir şey yapamamaktan bunaldın. Çünkü adamlarını öldürürsen Joaquin de senin canını alır," dedim.

Cesara'nın yüzündeki tutkulu ifade kayboldu. Gözlerini benim gibi insanları içten içe güçlendiren bir karanlık bürüdü.

Eğilip ona yaklaştım. Yüzünü hâlâ ellerimin arasında tutuyor, gözlerinin içine bakıyordum. Hem gerçek hem de mecaz anlamda onun avucumun içinde

olduğunu bilerek, "Birinin malı olmaktan yoruldun," diye devam ettim. "Erkeklerin dünyasından bıktın. Ben de Cesara. Ben de erkeklerin gölgesinde yaşamaktan yoruldum. Ve... seninle her yere gelir, yolumuza çıkan ya da bizi durdurmaya kalkan herkesi öldürürüm." Parmaklarını parmaklarında gezdirip, "Ve bunu istemen yeter," dedim.

Cesara yeni keşfettiğini düşündüğüm bir güvenle farklı bir kadın olarak yüzüme baktı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez istediğim kişi haline gelmişti ve şüphe duymadan bana her şeyi anlatabilecek kıvamdaydı. Çünkü bana âşık oluyordu ve yeryüzünde insanın gözünü en aşikâr gerçeklere karşı bile kör eden tek şey aşktı.

"Korumaları nasıl anladın peki?" diye sordu merakla.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, "Sana bakışlarını gördüm," dedim. "Senden korkmuyorlar; kontrolün ellerinde olduğunu biliyor ve sadece vakit doldurup doğru zamanın gelmesini bekliyorlar. Bunu sana ne zamandan beri yapıyorlar?"

Düşünceli bir sesle, "Buraya geldiğimden beri," dedi. "Javier, beni Joaquin'e verdiğinden beri. Javier hayattayken bana dokunmaya cesaret edemezlerdi."

Acı çeken yüzüne derin bir ifadeyle bakıp, "Bedelini ödeyecekler. Zaman dolduran biz olacağız çünkü. Karanlığın içinde doğru zamanın gelmesini bekleyen

biziz, ikimiz... Sonra da buradan *birlikte* çıkacağız," dedim. Ellerimi yanaklarına bastırdım ve "Hepsini tek tek öldüreceğiz," diye ekledim.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet..." Gözlerindeki karanlığın intikam, aşk ve tutku dolu bir geleceğin ritmiyle dans ettiğini görebiliyordum. "*Evet,* birlikte erkeklerin dünyasını altüst edeceğiz. Erkeklerin cesetlerini çiğneyebilir, bize zulmedenlerin kanında yıkanabilir, birlikte *her şeyi* yapabiliriz, Lydia."

Ona bakarak gülümsedim. "Evet. Yapabiliriz," dedim. "Bu da bizim yazgımız."

Kısa bir süre sonra, "Hiç merak etmedin mi?" diye sordu. "Korumalar neden senden rahatsız olmadılar?"

"Biraz düşündüm üzerine ama seninle bir ilgisi olduğunu tahmin ettim."

Başını sallayarak onayladı. "Buraya geldiğinde," diyerek söze başladı, "mala asla dokunmadıkları için sana dokunabileceklerini biliyorlardı. Fakat sen benim emrimde çalışmaya başlayınca onlara Joaquin'in seni takip ettiğini ve eğer sana dokunmaya kalkarlarsa bunu kelleleriyle ödeyeceklerini söyledim. Tabii bu bir yalandı."

"Beni koruyorsun."

"Evet, korumaya da devam edeceğim. Bana izin verdiğin sürece. Ama sana bir şey sormam gerekiyor."

Hiç çekinmeden, "Bana her şeyi sorabilirsin," dedim ama içimi bir huzursuzluk kaplamıştı.

"Yanında getirdiğin Uma adındaki şu kız..."

Nihayet! Naeva hakkında konuşacaktık.Üstelik de konuyu ben açmamıştım.

"Sadece bilmek istiyorum. Senin için bir anlamı var mı? Dürüst ol. Bağlılık duygusunu görür görmez hissederim."

Ah, Cesara'nın kıskançlığı yine başrolde. Kalbimin başkası için çarptığından endişe duyuyor.

"Uma ve ben buraya gelirken aramızda küçük bir bağ oluştu. Açıkçası bu bağı kuran kendisiydi. Ben sadece suyun akışına kendimi bıraktım," dedim. Çenesini okşayarak "Ama o benim için özel değildi. Başına gelenlerle de ilgilenmiyorum. Neden sordun ki?" diye ekledim. Tabii aslında onun başına gelen her şeyi bana anlat lütfen demek istiyordum.

Cesara, "Sadece... emin olmak istedim," dedi. "O gün seni savunması... Bilmek zorundaydım. Ama sana inanıyorum. Bana doğruyu söylediğini gözlerinden anlayabiliyorum çünkü."

Göremeyeceği, derinlerde bir yerlerde ona gülümsedim çünkü görseydi ona kahkahalarla güldüğümü anlardı. En aşikar gerçeklere gözleri kör eden şey...

Kısa bir süre sonra, "En karanlık sırrım, beni ben yapan şey ki seninkinden farklı da değil Cesara," dedim. Keşke gerçeği bilseydi...

Başını yana yatırdı; meraklı, ilgili bir yüzle bana baktı.

"Annem beni adamın birine verdiğinde on dört yaşındaydım. Beni o yere götürdüğü için annemden hep nefret ettim. Bu yüzden de onu öldürdüm," dedim. Ellerimi ikimizin arasına kaldırdım, onlara baktım. "Bu ellerle onu öldürdüm." Ellerimi tekrar indirdim. "Senin gibi, pek çok kadın gibi şiddet gördüm, aşağılandım, yalanlar duydum, aldatıldım ve bundan *bıktım*... Annemi öldürdükten sonra, beynimi yıkayan adamla kaçtım; bütün dünyayı arkamda, çocuğumu da o dünyanın içinde bıraktım. O zamandan beri beni bu hale getiren pek çok erkekle karşılaştım ama hepsini öldürdüm. Beni bekleyen son kapıyı çalana kadar da onları öldürmeye devam edeceğim."

Cesara yüzümü avuçlarının içine aldı, tutku ve kederle gözlerime derin derin baktı. "Onları birlikte öldüreceğiz, Lydia. Sen ve ben. Durdurulmaz bir güç olacağız."

İkna olmuş bir sesle, "Hayata devam edecek, birlikte yaşayacak ve birlikte... öleceğiz," dedim.

Oscar heykelciğim nerede?

Nasıl bu kadar ileri gitmiştim? Bana neler oluyor bilmiyordum ama bir şeylerin olduğu belliydi. O sabah uyandığımda kaçınılmazlığın pusuda bekleyen ellerinin dört bir yanımı sardığını, içime işlediğini hissetmiş ve gün bitmeden bir şeylerin olacağını anlamıştım. Fakat... tahmin ettiğim şey bundan çok farklıydı. Her şeyin son geceki açık artırmayla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Gerçek Vonnegut'ı bulacağıma da neredeyse emindim.

Ancak bu duygunun kaynağından emin değildim.

Oscar'a layık rolüme rağmen sanırım *gerçek* Izabel'i bulmuştum.

14

Izabel

Üçüncü Gün,
Öğleden Sonra

Alıcıların son müzayedeye gelmesine daha dört saat vardı ama ben şimdiden gerilmeye başlamıştım. Sebebi bunun önemli bir gece olması değil, burada daha fazla kalmak istemiyorsam bunun beni Vonnegut'a yöneltecek bir şeyler bulmak için son şansım olmasıydı; ama Joaquin'i daha ne kadar başımdan atabileceğimi bilmiyordum. Onu öldüremezdim. Henüz bunu yapamazdım. Gösteriyi yöneten kişiydi; müzayede için önemli olan her şeyi yapıyordu. Eğer ortadan kaybolursa herkes bunu fark eder ve gösteri falan da *olmazdı.*

Sahneye giden koridorda Sabine'le birlikte istenmedik bir şekilde dikkat çekmemek için tempolu ama zarif adımlarla yürüdük. İkimiz de o gece için çoktan

giyinip kuşanmıştık. Erken bir vakit olmasına rağmen içerisi çoğu çalışanlardan oluşan insanlarla tıklım tıklım doluydu ama her şey Joaquin'le yalnız yakalanmaktan iyiydi. Cesara'nın kendi işleri vardı ve binaya gizlice girmeye kalkan biriyle ilgileniyordu. Sanırım Joaquin de onun yanındaydı. Ya da en azından ben öyle *umuyordum.*

Arkamda gergin bir şekilde yürüyen Sabine kısık sesle, "O-onu gördüm," dedi.

Salonun ortasında bir taş gibi kaldım ve Sabine'e bakmak için arkamı döndüm; ilk tepkim sanki Izel rolüne değil, bizzat Izabel'e ait gibiydi.

Sert bir fısıltıyla, "Ne dedin?" dedim; dirseğini yakaladım ama onu kandırmadığımı biliyordum. Rol yapmakta benim kadar beceriksiz olsaydı, Sabine izin almadan konuştuğu için çoktan yere düşmüş ve ağzındaki kanları siliyor olurdu.

Yere bakarak, "Se-senin arkadaşın," dedi. "O-onu gördüm."

"Ne diyorsun?" dedim. Bu bir tuzaktı belki de. Joaquin, hatta Cesara bile Sabine'i bu kumpasın içine dâhil etmiş olabilirdi. Bu fikir aklıma gelir gelmez içimdeki Izel tekrar canlandı ve elimi balyoz gibi indirip Sabine'i yere düşürdüm.

Kalçalarının ve ellerinin üzerinde geriye doğru süründü; titriyor, ağzından kanlar akıyordu. "Lütfen...

ben... ben sadece sana onu gördüğümü söylemek istedim," dedi.

"Kimi gördün? Konuşsana!"

"Uma," diye cevap verdi. "Tu-tuvaletteydi. Benimle ve diğer kızlarla birlikte. Dün ben..." Burnundan akan kanı elinin tersiyle sildi. "O-onu konuşurken duydum," dedi.

"Uma diye birini tanımıyorum," diye yalan söyledim.

Lütfen bana daha fazlasını anlat. Naeva ile ilgili her şeyi anlat.

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun yoksa, Sabine?"

Başını hızla sağa sola salladı. "Hayır. İstersen beni öldür ama burada kalmaktansa ölmeyi tercih ederim. E-en azından kendimi iyi hissetmemi sağlayan bir şey yapmış olurum."

Hızla başımı çevirip salona baktım. Sağa sola göz gezdirdim ve birilerinin konuşmalarımızı duymuş olabileceğinden endişe ettim. Sonra da Sabine'i kolundan yakalayıp ayağa kaldırdım. Temizlikçilerin kullandığı boş bir odaya onu sürükledikten sonra kapıyı arkamızdan kapattım.

Parmaklarımı koluna bastırdım ve onu konuşmaya zorladım. "Bunu bana neden söylüyorsun?" dedim. "O kızı tanıdığımı ya da onun arkadaşı olduğumu da nereden çıkardın?"

Sabine'in gözleri karanlık odada resmen parladı; içeri tek ışık kapının altındaki aralıktan geliyordu. Titredi, yüzü korkuyla küçüldü ama bu onu konuşmaktan alıkoymadı.

"Bu sabah," dedi, "se-sen Cesara'ya o kızdan bahsettiğinde... adının Uma olduğunu söylemiştin. Tuvaletteki kızın adı da Uma'ydı."

Onu sıkıştırdım. "İyi de neden böyle düşündüğünü..."

"Çü-çünkü Cesara'ya yalan söyledin." Sabine sustu, ona tekrar vuracağımı düşünerek irkildi. "Çünkü beni kandıramazsın. Belki herkesi kandırabilirsin ama ben iyi insanı bir görüşte tanırım. O kızı korumak için yalan söyledin sen."

Ona baskı yapmayı bıraktım çünkü Sabine ona yalan söylediğimi bildiği gibi, ben de onun doğru söylediğini biliyordum. Omuzlarım düştü ve yumuşak bir sesle, "Lütfen," dedim, "bildiğin her şeyi anlat bana."

Sabine hafifçe gülümsedi, artık konuşurken kekelemiyordu. "Çok fazla şey bilmiyorum ama en azından onun hayatta olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Nasıl görünüyordu?"

"Hepimiz gibi; saf ve satılmaya hazır. Sanırım bu akşamki müzayedede satışa çıkaracaklar. Ama bana

tuhaf gelen şey, endişeli ya da korkmuş bir hali yok. Sanki... hevesli gibi."

Leo Moreno. Alıcısı o olacak. Naeva bunu nasıl yapmıştı bilmiyordum ama kesinlikle etkileyiciydi.

"Başka ne söyledi?"

"Pek konuşmadı. Dikkatliydi, tıpkı senin gibi." Küçük parmaklarını bileğime doladı, bu hareketi dikkatimi ona vermeme neden oldu. "Kim olduğunu bilmiyorum," dedi. "Bana söylemeni de beklemiyorum ama emin olduğum bir şey var."

"Neymiş o?

"Seni buraya Tanrı gönderdi," diye yanıtladı. "Beni kaçırdıkları günden beri her gece dua ediyorum ve neredeyse benimle ilk konuştuğun an seni Tanrı'nın gönderdiğini anladım."

Dudak büküp başımı salladım ve "Kusura bakma ama buraya beni Tanrı göndermedi," dedim.

"Hayır, O gönderdi. Bunu biliyorum..." Bileğimi kavrayan elinin sertleştiğini hissettim. "Ama sen bunun farkında değilsin," dedi.

Aman ne iyi. Bir de bu vaaz çıktı.

"Buradan çıkmamıza yardım etmek *istiyorsun*," diye devam etti, "bunu yapacaksın çünkü Tanrı böyle istiyor."

"Peki Tanrı'nın seni kaçırmalarına neden ses çıkarmadığını hiç düşündün mü?"

"Bu önemli değil," dedi. Ne söylersem söyleyeyim onu başka türlü düşünmeye yönlendiremeyeceğimi anlamıştım.

Kapının diğer tarafındaki salondan sesler yükseldi. Hemen Sabine'in kolunu yakaladım ve onu kendime çektim. *"Şşşt!"*

Konuşanlar yaklaştıkça sesleri de daha belirgin bir hal aldı, içlerinden birinin Joaquin olduğunu anlayınca karnıma endişe krampları saplandı. Ayak sesleri yakınlaştı, adamlar kapının önünden geçerken salondan içeri dolan ışık, gölgelerin etkisiyle kararıp aydınlandı. Banyo havluları, yatak çarşafları, tuvalet kağıdı ruloları, küçük sabun ve şampuan kutularıyla dolu raflarla çevrili malzeme odasında kıpırdamadan, hatta resmen nefes bile almadan beklediğimiz o birkaç saniye sonsuzluk kadar uzundu.

Sonunda kolunu bıraktım, yüzünü bana doğru çevirdim ve ellerimle küçük omuzlarını kavradım. "Bu konuşmayı hiç yapmadık," diyerek onu uyardım. "Buradan çıktığımızda hareketlerinde en ufak bir değişiklik bile olmamalı, anladın mı?"

Başını sallayarak beni onayladı.

"Seni veya bir başkasını buradan çıkaracağıma söz veremem; bu yüzden lütfen bana bel bağlama."

Gülümsedi, içimdeki her şey bana Sabine'in ikimize yetecek kadar umut taşıdığını söylüyordu ve bu hiç de iyi değildi.

Kapıyı yavaşça aralayıp dışarıya göz attım ve salonun ilerisine Joaquin'in gittiği tarafa dikkatle baktım. Devam edebileceğimize kanaat getirince kapıyı aralayıp dirseğinden tuttuğum Sabine'i yanıma alarak kapıyı iyice açtım ve hiçbir şey olmamış gibi salona yürüdüm.

Arkamdaki Joaquin'in "Adam kapıları karıştırdı," dediğini duyunca hızla döndüm. "Köşede malzeme odası var sanıyordu, kameraları izleyen geri zekalı beş yıldır bu evde çalışıyor ve hâlâ salonları karıştırabiliyor," dedi.

Muhtemelen kameraları izleyen geri zekalının ta kendisi olan adam "Özür dilerim efendim," dedi. "Bütün salonlar birbirine benziyor."

Joaquin elini sallayarak onu başından savınca geriye bir tek biz kaldık. Yalnız. Hemen korkusuz Izel rolüme dönerek sert bir sesle, "Ne istiyorsun, Joaquin?" diye sordum. Geri adım atmasını umutsuzca bekliyordum.

Joaquin başını kaldırdı, doğrudan önüme çıktı, gözleri merak ve açlıkla beni süzüyordu ama en çok da malzeme odasında köle kızla ne yaptığımı merak ediyordu.

Cevabım hazırdı.

"Orada tam olarak ne yapı..."

"Bu yerde mahremiyetin zerresi yok," dedim. "Daha önce hiçbir kızı tuvalete götürmedin mi?"

Joaquin'in gülümsemesi de kişiliği gibi kaypaktı. Başını oynatmadan Sabine'e bakarak "Elbette götürdüm," dedi ve bana bakıp, "Ama senden beklemezdim..." dedi ve ukala bir tavırla omuz silkti. "Bilirsin işte, Cesara avucunun içinde," dedi.

"İkimizin arasındaki şey farklı," dedim ve beni tehdit ettiği için ona meydan okurcasına bakışlarımı gözlerinin içine diktim. "Cesara'nın ve benim aramda anlayış var."

"O zaman Cesara..." Bir elinin bileğini çevirdi. "Ondan başkasından zevk aldığını öğrenirse buna pek aldırış etmeyecektir."

"Eminim o da sürekli yapıyordur," diyerek karşılık verdim. "Bu sadece seks. Cesara'yla ise çok daha fazlası. O da bunu biliyor. Hadi, bir koşu gidip ona söyle ama bu seni sadece kıskanç bir sünepe gibi göstermekten başka bir işe yaramaz."

Dudağının bir kenarında başlayan titreme benimle aynı fikirde olmanın onda yarattığı hırsı gösteriyordu.

Joaquin bakışlarını arkamdaki Sabine'e çevirdi.

Tavrını değiştirip, "Bak ne diyeceğim," diye devam etti. "Sana inanmıyorum."

Siktir.

"İnanmadığın nedir?"

Siktir. Siktir. Siktir.

Öne doğru bir adım daha attı, Sabine'e daha fazla yaklaşmasına mani olmak için ben de aynısını yaptım ama omzumdan tutup beni durdurdu. Yüzüme dik dik baktı, onu tehdit etmem için bana meydan okuyordu. Buz gibi bir sesle, "Haddini aşma, Lydia," dedi. "Sadece ben izin verdiğim müddetçe hayatta kalabilirsin. Sadece ben izin verdiğim kadar beni haksız çıkarabilirsin..." Kulağıma eğildi. "Senin oyununun bir parçasıyım çünkü hoşuma gidiyor. Zayıf davranmaktaki gönülsüzlüğümü sakın yanlış anlama. Şimdi. Geri çekil."

Dişlerimi sıktım ama dediğini yaptım.

Gözlerini benden ayırmadan, Sabine'i kolundan yakaladı. Elbisesini kaldırarak kızın belden aşağısı çıplak vücudunu ortaya çıkardı. Sabine'in bana bakmak istediğini biliyordum. Bir şekilde onu durdurmamı istiyordu. Fakat bana bakmıyordu çünkü bunu yapamazdı. Ben de Joaquin'e engel olmadım çünkü ben de bunu yapamazdım.

Joaquin elini Sabine'in bacaklarının arasına soktu. "Islak değil," dedi, önünde yere çömeldi, başını kaldırıp bana baktı ve "Neden ıslak değil?" diye sordu.

"Koridordan geldiğini duydum ve durmak zorunda kaldım," diye hırladım.

Joaquin ellerini hareket ettirdi, Sabine'in gözlerindeki bastırılmış korku yerini hazza bıraktı ama kız ifadesiz bir yüzle ayakta durmayı sürdürdü.

Joaquin ayağa kalktı, Sabine'in elbisesini indirdi.

Islak parmağını dudaklarımın üzerine koydu, kulağıma eğilip "Unutma Lydia," diye fısıldadı. "Burada benim sözüm geçer, senin ya da Cesara'nın değil. *Benim.*"

Aslına bakarsan Joaquin, bu doğru değil. Ve bunu sen de biliyorsun.

"Bu hafta bitmeden sana sahip olacağım," diye devam etti. Kendinden o kadar emindi ki içimden kahkaha attım. "Seninle işim bittiğinde Cesara'yla ya da hemen tahrik olan bu esmer güzelle ilgili hiçbir şey duymak istemeyeceksin," dedi ve zaferinin tadına bakmam için parmaklarını ağzıma soktu.

Pantolonunun paçalarını düzeltirken, "Bu akşam geç kalma," dedi, "bu gece, gecelerin gecesi." Yüzünde esrarengiz bir sırıtış belirdi, arkasını döndü, koridoru geçti ve köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Gecelerin gecesi mi? Neden böyle bir söz etmişti ki? Kastettiği her ne ise endişe katsayımı üçe katlama işini layıkıyla yerine getirmiş gibiydi çünkü.

Duvarları ve tavanı daha dikkatli bir gözle inceleyip beni ifşa eden gizli bir kamera olup olmadığına baktım ama bulamadım. Köle efendisi ayakkabılarını tekrar ayağıma geçirdim, Sabine'i ensesinden yakalayıp önümde sürükledim. "Yürü," diye emrettim. Sabine söylediğimi tereddütsüz yerine getirdi.

15

Nora

Kulağıma bastırdığım ve terden sırılsıklam olmuş ahizeye, "Dalga geçmiyordun, değil mi?" dedim. "Burada boğazımıza kadar boka battık. Biz gidiyoruz, yoksa Artemis'in izini kaybedeceğiz. Bu riski almak istediğinden emin misin?"

Hattaki Victor, "Emirlerim bu şekilde," dedi. "Yaptığın işi hemen bırak ve Meksika'ya giden ilk uçağa bin. Sana verdiğim adresteki bağlantımızla buluş."

Haber bekleyen ama zaten bu telefon görüşmesinin içeriğini tahmin etmiş olan Osiris ve kaltak kız kardeşi Hestia'ya doğru başımı sallayarak, "Bunu yaptığın için seni asla affetmeyecek," dedim.

Victor, "Hiçbir şeye karışmayacaksın," dedi. "İşler ters giderse tedbir olsun diye orada bulunmanı istiyorum, o kadar."

"Eğer işler ters giderse ona yardım etmemi istiyorsun ve bu da müdahale anlamına gelir. Ayrıca ilk

uçağa binsem bile müzayededen önce orada olabilir miyim bilmiyorum."

Victor, "Sen benden daha yakınsın," dedi.

"Sıçarım böyle işe! Ben Meksika'ya gitmiyorum," diyerek itiraz etti Osiris. "O kız da sikimde değil. Kardeşlerimizi bulmak için birlikte çalışıyoruz, o kadar."

Hestia, "Böyle anlaşmamıştık," diye hatırlattı.

Onların sesini duyan Victor, "Seninle birlikte gitmelerini ne beklediğimi ne de istediğimi onlara söyle," dedi ve "İlk uçakla," diye tekrarladı. "Kimliğin, davetiyen; her şeyi bağlantımdan alacaksın. Uygun kıyafetler giy; alıcı rolü oynayacaksın."

"Beni görecek, Victor. Seni bu işe karışmaman konusunda uyarmıştı. Buna oraya gitmenin de dâhil olduğunu sen de biliyorsun. Açıkçası bu yöntem daha da kötü. Ona bakıcılık ettiğimizi düşünecek ki bu da benim tepemin tasını attırır. Neden Niklas'ı yollamıyorsun ki?"

"Ulaşılamıyor."

"Fredrik?"

"Sen benim dediğimi yap."

Telefonu kapattı.

Derin bir iç çektim. Çok ama çok sinirlenmiştim.

Daha çok kendi kendime, "Bunu benden istediğine inanamıyorum. *Bu kadar* yaklaşmışken hem de.

Bana her şeyi siktir etmek istediğini söylüyor çünkü... Ah Tanrım, bunu söylemekten bile nefret ediyorum," dedim.

"Neyi? Victor'un onu sevdiğini mi?" diye sordu Osiris. "Kıskanıyor musun?"

Suratımı buruşturdum. "Ah, kesinlikle hayır, ben *âşık olmam*. O duygudan iğreniyorum. Kime karşı hissettiğimin bir önemi yok."

"Akıllı kadınsın," dedi Hestia. Böylelikle birlikte çalışmaya başladığımız andan beri ilk kez bir konuda hemfikir olduk.

Batmak üzere olan güneşe karşı oturan Osiris ve Hestia'ya bakarken bir süre düşündüm. Bilgisayar oyunlarından fırlamış, tepeden tırnağa siyahlar giyen suikastçılara benziyorduk. Belimizde, sırtımızda ve çizmelerimizde silahlarımız vardı; kentin en yüksek binasının çatısında, ayakta duruyordum ve rüzgar sarı saçlarımın arasında dolaşıyordu. Havada av kokusu vardı; heyecanın verdiği soğuk, ürpertici bir duygu ensemden aşağı iniyordu. İşte bunun için yaşıyordum; av, takip, oyun... Hiç ihtiyacı olmayan birine bakıcılık yapmak için değildi kesinlikle.

Osiris ve Hestia'ya elimle işaret verdim ve "Gidelim," dedim.

Osiris, "Biz seninle gelmiyoruz, unuttun mu?" diye hatırlattı.

Döndüm ve "Ben de Meksika'ya gitmiyorum zaten. Haydi, kız kardeşinin izini kaybetmeden işe koyulalım," dedim.

Osiris tanrıları andıran esmer ve seksi yüzündeki kaşlarından birini kaldırdı. Onun işini henüz bitirmemiştim ama listemde adı vardı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu.

Hestia için bu sorunun bir önemi yoktu. O da harekete geçmeye benim kadar hazırdı çünkü.

"Victor bir çaresine bakar," dedim.

Osiris, "Ben kızdan bahsediyorum," dedi. "Başına bir şey gelirse Victor bu kadar merhametli davranmayacaktır."

"Izabel başının çaresine bakabilir..." Belimdeki tabancayı çıkardım, şarjörünü kontrol ettim, tekrar kınına soktum. "Victor ve çetedeki herkes o kız için kıymetli vakitlerini bu kadar çok harcamamaları gerektiğini anladıklarında daha iyi bir örgüt haline gelecekler," dedim. Bir parmağımla ikisini birden işaret ederek, "Çünkü eğer diğerleri de onun iyiliğini düşünmeye devam ederse Izabel, Victor'un da Birlik'in de sonunu getirecek ve herkesin ölümüne sebep olacak," dedim.

Hestia, "Buna sen de dâhil misin?" diye sordu.

Dudaklarımı kısıp başımı salladım. "Hayır," dedim. "Ben kesinlikle dâhil değilim. Onun başının

çaresine bakabileceğini çoktan anladım. Bu yüzden de Meksika'ya gitmiyorum."

Arkamı döndüm, çatı penceresine doğru yürüdüm. "Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz şimdi?"

Peşimden geldiler ve dışarı çıktık.

16

Victor

Dişlerimi sıktım, telefonumu yan tarafımdaki sandalyeye attım ama oturmadım. Elimdeki tabanca ağırlık yapıyordu; silahı kullanmak istiyordum ama bunu yapamazdım, tabii elimde daha fazla da tutamazdım. Ne kadar uzun süre tutarsam, tetiği çekme isteğim de o kadar artacaktı.

Elimden bir kaza çıkmaması için tabancayı eski dergi yığınlarının yanına bıraktım. Apollo ve Artemis, Izabel'e yaptıklarından dolayı öleceklerdi ama ikiz kardeşini yanıma çekmek için Apollo bana canlı lazımdı. Böylece ikisini birden öldürebilirdim. Osiris ve Hestia'ya bir ihtimal yakınlardaydılar ve Artemis'in izini sürüyorlardı ama onu yakalamanın en iyi yolu elimdeki yemle beklemekti. Ayrıca Izabel'in bulunması en olası yer olan Dina Gregory'nin evi de onu tuzağa düşürmek için doğru bir seçimdi. Izabel bunu biliyordu, bu yüzden Apollo'yu burada tutuyordu ama tek sebebin bu olmadığına dair içimde bir his vardı.

Apollo alaycı bir sesle, "Kardeşlerime selamımı ilet ve onları özlediğimi söyle," dedi.

Cevap vermediğimi görünce başka bir yol denedi:

"Aslında bu tekerlekli sandalyeyi başımda psikopat bir adamın beklediği hastane yatağına tercih ederim," dedi. "Teşekkürler adamım. Tavana bakmaktan usanmıştım." Bakışlarını bana çevirdi ve "Ama bu şeyle ileri geri hareket etmek de çok boktan bir şey," diye gevezeliği sürdürdü. "Biraz yorucu oluyor. Hepiniz delisiniz, bunu biliyor musun? Yani çok fazla dram yaşamadım, büyük bir aileden geliyorum. Ailemi tanıyorsun zaten Victor, ki bu da çok önemli." Durdu. "Baksana, bir şey öğrenmek ister misin?" diye sordu.

"*Hayır*, Apollo. İstemiyorum."

"Senin şu kız," dedi, "tıpkı senin gibi çok öfkeli. Ona ne yaptın? Beni buraya getirdiğinden sana bahsetmediğini anlamak için dâhi olmaya da gerek yok. Bir de başka biri var. Koca Fred mi ne. Senin kız *onunla* konuşurken gözü seğirdi, ne demek istediğimi anlamışsındır. Geçen gün onunla telefonda konuşuyordu. O kıza tutsakların önünde mahrem konuşmalar yapmaması gerektiğini öğretmen lazım."

Damarıma basmak için her şeyi söyleyecekti. Izabel ve Fredrik hakkında imalarda bulunana kadar neredeyse ona inanıyordum. Söylediği yalandı. Bana kızmış olması mümkün değildi.

Yine de cevap vermedim. Dikkatimi evdeki seslere yönelttim ve Artemis'in işaretlerini duymaya çalıştım. Beni bundan uzak tutmaya çalışan, Apollo'yu sürekli yanında tutan ve bana bundan hiç bahsetmeyen Izabel'i düşündüm. Apollo dikkatimi çekmeden önce de üzerinde düşündüğüm bir şeydi tabii. Beni hayal kırıklığına uğratmıştı; ama Fredrik'in bunu bilip de bana söylememesi kadar değil... Izabel'le bana komplo kurmuştu ve bunu affedemezdim. Fredrik'e olan güvenim kaybolmuştu.

"Eğer bir kadın bana aynı şeyi yapsa, beni karanlıkta bıraksa... ben de aynı şeyi yapardım, kardeşim," dedi. "Şu haline bak, acemi bir ajanın yaptıklarını yapıyorsun. Ha! Ha! Ha!"

Göğsüm ve omuzlarım kalkıp indi; nihayet dikkatimi çekmişti. Ona bir çift laf etmek için düşüncelerimden sıyrıldım.

"Belki de olman gereken yer orası," diye devam etti. "Neden *orada* değilsin, Victor? Neden Meksika'ya gitmedin?" Gülerek, "Aklım almıyor. Bir kadını çok sevdiğini, benim kız kardeşimden bile çok sevdiğini söylüyorsun ama Meksika'da olmak yerine burada, bu pis bodrumda benim yanımda kalıyorsun..." deyip etrafına baktı. "Senin kızıl saçlı orada boyundan büyük işlere kalkıştı."

"Karışık bir mesele bu," dedim. Apollo'nun böyle konuşarak beni tuzağa düşürmeye çalışması beni iyice öfkelendiriyor ama buna bir çözüm bulamıyordum.

Yüzünü ekşitti. "Karmaşık demek hafif kalır. Sana ne oldu, Faust? Ben ne olduğunu biliyorum sanırım. Sen... kendini kaybettin. Peki ama buna nasıl izin verdin? Ciddiyim, adamım, bilmek istiyorum. Böylece en azından kendi başıma gelmesinin önüne geçebilirim." Sırıttı.

"Senin başına gelmez, Apollo."

Bir kaşını kaldırarak, "Ya? Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Âşık olacağın bir kadınla tanışacak kadar uzun yaşamayacaksın çünkü."

Koltuğa oturdum, bacak bacak üstüne attım ve ellerimi dizlerimin üstünde gevşekçe birbirine kenetledim.

"Hadi ama, Victor. Orada olmayı, ona göz kulak olmayı istediğini sen de biliyorsun."

"Kontrolüm altında her şey."

Dalga geçercesine, "Öyle mi?" dedi. "Yoksa buna kendini inandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Fazla konuşuyorsun, Apollo."

Dişlerini göstererek sırıttı.

"Evet, huyum böyle. Sohbeti severim," dedi.

Alayına aynı şekilde karşılık verdim. "O zaman hayal kırıklığına uğradığın kesin," dedim. "Çeneni kapatsan belki daha iyi olur."

Sahte bir sırıtışla güldü.

"Orada ona neler yapacaklarını biliyorsun," diye devam etti. "Çoktan yapmışlardır diye mi düşünüyorsun? Tekrar tekrar..."

Yerimden havayı yırtarcasına fırladım; Apollo'nun boğazını bütün gücümle sıkmaya başlayınca gözleri suratından pörtleyerek dışarı çıkacak gibi oldu. Gözlerinin içine tehditkâr bir tavırla baktım. Dudaklarım dişlerime doğru sımsıkı kenetlenmişti ve kafam resmen alev alev yanıyor, etrafa öfke, öfke, öfke saçıyordu. Apollo'nun soluğu kesildi ve nefes almak için ağzını açtı. Bense boğazını daha da sıktım ve kafamın içindeki ateş daha da alevlenir gibi oldu. Apollo'nun gözlerinin beyazı döndü, göz kapakları titremeye başladı. "Sakın beni sınama, Apollo Stone. Yoksa senin hayatını sikerim!" Kafasını arkasındaki duvara vurdum ve "Çünkü kız kardeşini sen olmadan da bulurum. Hayatta olmanın tek sebebi bunun daha çabuk olması için," diye hatırlattım. Onu bir iki saniye daha o şekilde tuttuktan sonra bıraktım.

Apollo çılgınca sarsılarak öksürdü; yüzüne kan geldi, gözlerinin etrafı nemlendi.

Sandalyeye çöktüm ve yorulan kollarım iki yanıma düştü. Omuzlarım çöktü, nefes nefese kalmıştım. Benim sorunum neydi? Odaklanmak zorundaydım. Bu adamın beni eli geçirmesine göz yumamazdım.

İç çektim. Şimdi daha iyi anlıyordum. Beni etkisi altına alan Apollo değil, Izabel'di ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. Sadece Apollo ve Artemis'le daha fazla vakit harcayamayacağımın farkındaydım. Hazır olmam gerekiyordu şayet...

Vücudumu bir enerji dalgası kapladı; sandalyeyi çektim ve Apollo'nun tam karşısına oturdum. Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyordum ama her geçen gün kendimden daha da uzaklaştığımı anlamıştım. Az sonra kendimi suyun akışına bırakacaktım. İşleri yoluna koyana kadar...

"Lanet olsun!" Apollo hâlâ öksürüyor, nefesini toparlamaya çalışıyordu. "Sen cidden kaçıksın!" dedi. Boğazını temizledi ve gülmeye başladı.

"İğneli lafları bırak artık, Apollo," dedim. "Sana bir iyilik yapacağım."

Şüphe dolu bir sesle, "Dinliyorum," dedi. "Neymiş?"

"Gitmene izin vereceğim ve... gitmene izin vermemin sebebi..."

Sırıtarak, "Kadınına bir ders vermek," deyip sözümü tamamladı. "Bunu gözlerinden okuyorum. Vay

be... şey... yani söylemem gerekir ki, sana uymuyor bu yaptığın. Gerçekten sana *hiç* uymuyor," diye ekledi.

"Senin nasıl gördüğün umurumda mı sence?"

Başını sağa sola sallayarak güldü ve gıdıklanır gibi bir kahkaha attı. "Açıkçası hayır, hiç de öyle görünmüyorsun. *Ooo!* Şu gırtlağıma kadar beni ilaca boğan Uzun Boylu Esmer Psikopat konusunda boka mı batıyorum yani? Öyle sanırım. Eğer değilse bu dünyaya muazzam..." Sözünü yarıda kesti, bana baktı, olayın farkına vardığı yüzünden okunuyordu. "Sen... *ciddi* misin?"

"Bu tür konularda şaka yaptığım duyulmamıştır."

Kahkaha attı ve sesli bir şekilde soluk verdi. "Evet, sanırım haklısın ama arada sırada denesen fena olmaz. Kahkaha atmak insana iyi geliyor. Dur biraz... bedeli ne olacak peki? Bir bedeli muhakkak vardır."

Ellerimi dizlerime koyup ona doğru eğildim. "Senin ve Artemis'in Izabel'i rahat bırakmanızı istiyorum. Peşine düşen herkesi tek tek geri çağıracak, başına konan ödülleri iptal edecek ve bizzat ben seni rahat bırakacağım. Arkanı kollamak zorunda kalmadan hastalıklı hayatına devam etmene izin vereceğim yani. Ama sen de Izabel'i rahat bırakacaksın," dedim. Eğer Apollo'yu oracıkta öldürseydim böyle bir anlaşma olmazdı ve Artemis de Izabel'i sonsuza dek takip ederdi.

Keyifli bir sesle, "Ah, yapma, Victor," dedi. "Artemis'i tanırsın; kolay ikna olmaz. Senin hatundan bahsetmiyorum bile. Bence onun öfkesinin düzeyi Hangi-Orospu-Bana-Engel-Olabilir-Ki'nin çok ötesinde ve Artemis'in peşine düşmekten vazgeçeceğini de hiç sanmıyorum."

"Artemis'i nasıl ikna edeceğini biliyorsun," dedim. "Bu olanları durdurabilirdin. Bunu sen de benim kadar biliyorsun ama ses çıkarmadın." Gözlerinin içine dik dik baktım ve eğilip ona iyice yaklaştım. "Izabel'le ben ilgilenirim. Sen de Artemis'i hallet. Kimse ölmemiş olur hem. Söz veriyor musun?"

Dişlerini göstermeden güldü. "Söz versem inanacak mısın ki?"

"Sanırım başka şansım yok," dedim. "Ama sakın unutma, eğer ikinizden biri herhangi bir şekilde ve sebeple Izabel'in peşine yine düşerse ikinizi de bulur ve öldürürüm. Sizi de benden hiç kimse kurtaramaz."

Apollo bir süre daha düşündü.

Kısa bir baş sallamasıyla, "Tamam," dedi. "Söz veriyorum."

Ben de bir süre düşündükten, neden bunu yaptığımı kendime sorduktan sonra, Apollo'nun ellerini ve ayaklarını çözdüm.

Apollo kırık dökük sandalyeden ağır ağır kalktı, uzun zamandır hareketsiz kaldığı için zayıflayan

bacakları yüzünden neredeyse yere yığılacaktı ama dengesini çabuk sağladı. Kollarını iki yana açıp havaya kaldırarak esnetti; boynunu sağa sola çevirdi. Sonra bana ve tekrar elime aldığım silaha baktı.

Daha az alaycı, daha çok anlayışlı bir ifadeyle, "O kadını gerçekten seviyorsun," dedi. "Keşke kardeşimi de böyle sevseydin. Onu mahvettin adamım. Kalbini kırdın, ondan saldırgan, zalim bir insan yarattın."

"Biliyorum. Umarım ona yaptıklarımın karşılığını bir gün öderim. Umarım bir gün... beni anlar." Durdum, bunu söylemek isteyip istemediğime karar vermem gerekiyordu. "Apollo... Artemis'i düşünmekten bir an bile vazgeçmedim. Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım, *kararımı* verdim ve biliyorum ki suçluyum ama o zamanlar başka bir adamdım. Adam bile değildim. Bir ürün, bir makineydim sadece; insanların elleriyle ürettikleri bir makine... Çocukluğumdan beri bana öğretildiği gibi düşünmeye ve davranmaya programlandım. Uzun bir zaman boyunca da bildiğim tek şey bu oldu. Ona yaptıklarımdan dolayı Artemis'in beni affetmesini ne istedim ne bekledim. Sadece *bir gün* beni anlamasını istiyorum." Başımı önüme eğdim.

"Ah, demek esas mesele bu?" dedi Apollo. Başını bir taraftan öbür tarafa eğdi. "Kadınının seni karanlıkta bıraktığı için değil demek," deyip güldü. "Bunu göreceğim aklıma bile gelmezdi ama..."

"Neyi görmek aklına bile gelmezdi?"

Tekrar güldü. "*Farklı* bir adamsın, Victor. Buna şüphe yok."

Başını çevirdi ve bodrum merdivenlerine doğru yürüdü; çıplak ayaklarından birini basamağa koyup durdu, başını geriye çevirip bana baktı.

"Söyleyemeyeceğini biliyorum," diye söze girdi tekrar. "Kendini daha da suçlu hissetmene sebep olur muhtemelen ama söylemek zorunda değilsin zaten. Yüzünden anlayabiliyorum."

"Neyi söyleyeceğim, Apollo?" Zorlukla yutkundum. "*Gördüğün* ne? Ne saçmalıyorsun, Tanrı aşkına?"

Sırıttı. "Sen... *hâlâ* kardeşime âşıksın."

Bir şey söylemedim ve bir süre duvara bakmakla yetindim.

"Seni tanıyorum, Victor. Artemis de seni tanıyor. Eğer onun ölümünü gerçekten isteseydin, onu çoktan bulurdun. Burada, Arizona'da olduğunu biliyorsun, uzun zamandır da biliyordun. Gitmeme izin vermenin sebebi de, senin de söylediğin gibi, onun benim sözümü dinleyeceğini bilmen. Benden bunu istemesen de ona senin onu sevdiğini söylememi istiyorsun," dedi.

Sandalyeye bir kez daha çökercesine oturdum, ellerimi dizlerimin arasına aldım ve başımı eğip bir müddet düşündüm. Sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Sen kardeşine Izabel'i rahat bırakmasını söyle," diye tekrarladım. "Ona yeterince sıkıntı verdim zaten. Üstelik bunu yapmaktan da bıktım artık."

Bakışlarımı duvarda gezdirdim.

Apollo en alt basamakta duran ayağını çekti; yüzü gölgelendi.

"Eğer kabul edersen belki kendini *daha iyi* hissedersin."

"Fikrimi değiştirmeden git, Apollo. Hadi..."

"Fikrini değiştirmeyeceksin, bunu biliyorum."

Ona merakla baktım.

"Söyle gitsin işte," dedi. "Kendine itiraf et. Yüksek sesle. O zaman hep daha gerçekçi olur."

"Apollo... eğer gitmezsen..."

"Kız kardeşime gerçeği söylememi istiyorsan, onu durdurmamı istiyorsan, ben de senin *bana* gerçeği söylemeni istiyorum. Bunu söylediğini duymak istiyorum. Söyle Victor. O zaman ben de sana Artemis'in bir daha Izabel'in peşine düşmeyeceğini garanti ederim. Hadi, söyle."

"Hayır."

"Söyle gitsin, adamım. Nazlanma!"

Bir yumruğum sıkılı halde ayağa fırladım.

Apollo güldü ve bir adım öne gelip yüzünü aydınlığa çevirdi.

Derin bir nefes alıp duymak istediği şeyi ona söyledim. "Izabel'i seviyorum... ama Artemis'i sevdiğim kadar değil," diye itiraf ettim. Ellerim titriyordu. O istemese bile biraz daha ileri gitmek istiyordum çünkü yapmam gerekenin ne olduğunu iyi biliyordum.

"Artemis'e yaptıklarım en büyük pişmanlığım. Sanırım ben... Artemis'e yaptıklarımı telafi etmek için farkında olmadan Izabel'i kullandım. Izabel benim için bir fırsattı. Kendimle barışacak, yeni bir başlangıç yapacak ve işleri yoluna koyacaktım. Fakat zaman içinde Izabel'in Artemis'i geri döndüremediğini görmeye başladım. Ne yaşarsak yaşayalım, hayatımdaki en kötü hatayı düzeltemezdi. Bu yüzden hem Izabel'le devam etmek istemiyor, hem de onun başka biriyle hayatını devam ettirme şansını elinden almak istemiyorum."

Apollo göz kırptı ve "Vay be," deyip başını sağa sola salladı. "İşte *bunu* beklemiyordum ama göğsünden söküp atma ihtiyacına da saygı duyuyorum. Hepimizin taşımak zorunda olduğu ağır yükler var, adamım. Bazılarımızınki diğerlerinden daha fazla tabii. Bu çok açık." İç çekip devam etti: "Biliyor musun Victor, bir konuda yanlışın var. Izabel, bir şekilde Artemis'in tekrar dönmesine neden oldu."

Gözlerim karanlıkta onun bakışlarını yakaladı.

Apollo bodrumun merdivenlerine doğru yürüdü ve beni düşüncelerimle yalnız bıraktı.

17

Izabel

Üçüncü Gün,
Akşam

Tiyatro salonu önceki iki akşamdan farklı değildi ama atmosferi değişmiş gibiydi. İkili ve dörtlü gruplar halinde gelen alıcılar bile farklı görünüyorlardı; bunu yaratan paraydı, daha zengin olmak, daha çürümüş olmak anlamına geliyordu. Bunun, yani çürümüşlüğün tadını alabiliyordum; sanırım çamaşır suyunun tadı da aynıdır. Omuzlarımı dikleştirdim, arkamda duran Sabine'e bir bakış attım. Cesara'yı takip ederek kalabalığın arasından masamıza yürüdük. Sabine her zaman olduğu gibi yanıma, yere oturdu ama bu sefer onda farklı bir şeyler vardı; daha yakınıma oturdu ve sevgili sahibine daha yakın durmak isteyen sadık bir köpek gibi dizime yaslandı. *Çok fazla umuda kapılma, Sabine. Sakın...*

Joaquin sahneye çıktı, ayakkabılarından gelen ses geniş salonda yankılandı. Takım elbisesinin ceketine takılan mikrofon kumaşa değdikçe de hışırtılar çıkıyordu. Yetmezmiş gibi yüksek tavana asılı lambaların vızıltısı, konuşmaların yumuşak mırıltıları ve bardakların çınlamaları da kulağıma doluyordu. Başımın hafiften döndüğünü hissettim. Bu gecenin beklentisi kanımda her dakika daha da ağırlaşıyordu sanki.

Göz ucuyla baktığımda geçen geceki adamın, yani Dante'nin kendi masasına doğru yürüdüğünü fark ettim. Bana baktı ve diğerlerinden onu ayıran endişeli yüzünde bir gülümsemeyle başını eğip sandalyesine oturdu. Tuhaf bir adamdı, ilgi çekici ama göze çarpmayacak kadar da alakasız...

Kapılardan geçen her konuk için zihnimde bir sayfa açıp kenar notları tuttum ama "aranan kişi"yi bir türlü bulamamak karamsarlığımı arttırdı. Zaten ne umuyordum, onu bile bilmiyordum. Vonnegut dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi; kaderin işleyişine bakacak olursak bu mekanda karşıma çıkması belki de bir mucizeydi. Peki başka ne tür planlarım vardı? Benim, Victor'un ya da diğerlerinin başka hangi tasarıları vardı? Hiç. Bir tane bile yoktu. Bu gece gerçek Vonnegut'ı bulamazsam gözleme ve rolümü oynamaya devam edecektim.

Cesara şarkı söyler gibi bir mırıldanmayla, "İşte senin kız geliyor," dedi.

Herkes gibi ben de güney tarafındaki girişe baktım, Frances Lockhart koridorda, ince topuklu ayakkabılarının altındaki kırmızı halının üzerinde sanki paparazziler suratına flaş patlatıyormuş gibi yürüyordu. İri yarı iki koruması da satın aldığı kızlar da hemen arkasındaydı. Tuhaftı, hem de çok tuhaf...

Yakınındaki herkesin duyacağı şekilde, "Umarım masama oturan olmamıştır," dedi. "Başka bir yere oturmayacağım da."

Cesara'ya "Bu gece onu göreceğim aklıma gelmezdi," dedim.

Cesara da benimle aynı fikirdeydi. "Kimsenin aklına gelmemişti zaten," dedi. "Herhalde babasından para dilenmiştir. En hafif tabirle bu çok ilginç bir durum tabii."

"Evet, en hafif tabirle," diye tekrarladım.

Cesara, "Hiçbir alıcının yanında bu kadar çok kızla geldiğini görmemiştim," diye ekledi. "Hollywood yüksek haremi gibi resmen. " Bu saçmalık karşısında başını sağa sola salladı.

Frances, erkek bir hizmetçinin çektiği sandalyeye oturduktan sonra bir el hareketiyle onu yanından uzaklaştırdı. "Kızlarımdan birine sürtünmeden kaybol hemen!" diye azarlayınca adam koşar adım uzaklaştı.

Frances başını kaldırdı, kendisine çevrilmiş gözleri görünce etrafındakilerin hoşnutsuzluğunun tadını

çıkarmak ister gibi duraksadı ve hepsine öfke dolu bir bakış atıp alaycı bir sesle, "Bir şey mi *lazımdı*?" diye sordu. Herkes bakışlarını hemen başka bir yöne çevirdi.

Frances hırladı ve kızlarına döndü. Onları parmağıyla işaret ederek, "Hayır, hayır," diye ikaz etti. "Sizleri burada istiyorum. *Sen* de onun yanına otur. Hayır, *sen*. Evet, sen onun diğer tarafına geç," diye talimatlar yağdırdı.

Bayan Frances Lockhart'ın gösterisinden çok az kişi gözlerini ayırabiliyordu ama onlar da çaktırmadan, tiksinti dolu bakışlarla onu izliyorlardı. Öyle ki bazılarının Frances gibi kaba, ağzı bozuk birinin aralarında bulunmasından fazlasıyla rahatsız oldukları anlaşılıyordu. Öte yandan ben ve Cesara, performansı etkileyici bu kadını pür dikkat izliyorduk.

Cesara'nın eli masanın üzerine koyduğum koluma dokundu. "İşte Callista geldi," diye fısıldadığı sırada, uzun, parlak siyah saçlı bir kadın odanın içinde asaletle süzülen bir hayalet misali masamıza doğru yürüdü.

Ben Cesara'ya iyice sokulurken Callista, "Cesara!" diyerek hafifçe başını eğdi ve gözleri beni nefretle süzdü.

Cesara, "Callista," diyerek ona karşılık verdi.

Callista buz gibi bir sesle, "Gördüğüm kadarıyla standartlarını çok... düşürmüşsün," dedi.

Zoraki ve kin dolu bir gülümsemeyle ona baktım, sandalyemden kalkıp kadına yaklaşmak yerine aşağılamalarına teslim olmayı tercih ettim. Zaten istediği de buydu.

Sonra öne eğilip elimi uzattım. "Lydia Delacourt, çölün varoş güzeli. Ama Cesara'nın yatağına girecek kadar iyi olan benim, sen değil. Tanıştığıma memnun oldum."

Callista'nın öfkeden köpürdüğünü görebiliyordum.

Benimse dudaklarımda zafer dolu bir sırıtış gezindi. Sonra elimi geri çektim. Elimi sıkmayacağını başından beri biliyordum zaten.

Cesara, "Ah, yapma ama," diyerek Callista'yı yatıştırmaya çalıştı. "Ömür boyu yalnız kalacağımı sanmıyordun, değil mi?"

"Yalnızlık meselesini seninle sonra konuşacağım," deyip bana baktı ve ekledi: "Müzayededen sonra. Şimdi yapmam gereken... birkaç iş görüşmesi var."

Cesara başını sallayarak onayladı. "Tamam," dedi. "Son gösterimden sonra buluşuruz."

Callista masamızdan ayrılmadan evvel bana son bir kez bakış attı. Ayakta bekleyen insanların ve diğer masaların arasından geçerek kendi masasına yöneldi.

"Bu *iş* meselesinin kişisel yerine kullanılan bir kod olduğuna eminim," dedim.

"Elbette öyle." Cesara gülümsedi ve kulağıma eğilip "Kıskandın, değil mi?" diye sordu.

"Kıskandığımı biliyorsun."

Ağzı boynumda ve nefes nefese, "Kıskanmana gerek yok," dedi. "Ayrıca onunla buluşmaya da seninle gideceğim. Hasedinden *çatlayacak*."

Onu ittim. "Onu kıskandırmak için beni kullanmazsın umarım." Cesara dudağının kenarını ısırdı, başını yana eğdi. "Yapacaklarım bundan ibaret değil, inan. Lydia, sana karşı hissettiklerimi, bana ne anlam ifade ettiğini şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi. Aramızdaki şeyi asla tehlikeye atmam."

"Aramızda ne var ki, Cesara?" Bakışlarımı yumuşattım ve başımı eline yasladım.

Gülümsedi. Bu gülümseyişte hem zayıflık hem de güç hissettim. Zayıflığı bana düşkünlüğüydü, gücü ise buna direniyor oluşuydu.

Direnmeye devam ederek, "Biliyorsun sanırım," dedi. "Müzayededen sonra seninle de konuşmak istediğim bir konu var."

"Yaa?" dedim."İşle mi ilgili yoksa kişisel mi?"

Sırıttı. "İkisi birden."

Birkaç dakika sonra, Vonnegut'a başından beri bir adım bile yaklaşamamış olmamın bana o gece boyu hissettirdiği bütün huzursuzluk, ne yakışıklı ne de

çirkin olan bir adamın altı korumasıyla birlikte içeri girdiği anda kayboluverdi. Başka hiç kimsede var olmayan bir şeyler içinden dışarı taşıyordu. Sanki herkes onu tanıyor, daha doğrusu onun hakkında bir şeyler biliyor gibiydi. Üzerine topladığı bakışlar nefretin, tiksintinin veya şaşkınlığın tam tersiydi. Onu izleyen yüzlerde saygı, hayranlık ve korku okunuyordu.

Adam yerine oturduktan sonra, korumaları onun ve sahnenin etrafındaki yerlerini aldılar. Sohbetlerin uğultusu tekrar başladı ama bu seferki ton farklıydı.

Solumdaki masada oturan bir adam diğerine, "Joaquin *onun* da burada olacağını söylemeliydi," dedi. "Küçük bir uyarı iyi olurdu."

Arkamdaki kadınlardan biri bir başka kadına, "Onunla tanışmayı çok isterim," dedi, "dedikodular gerçek miymiş kendi gözlerimde görürüm. Vurduğu kadar sert düzüşüyorsa bu risk göze almaya değer."

Bir başka adam sağ tarafımdan bir yerlere, "Bu gece sahnedeki en iyi kızı satın alacak," diye tahminde bulundu.

"Onunla tanışmıştım," dedi bir diğer kadın. "Eşimle tam önünde duruyorduk, bana bakmadı bile. Ukala pezevenk."

Cesara'ya "Iosif Veselov bu galiba," dedim. O konuşmadığı sürece onunla konuşmamı bana tembihledikleri Rus müşteriydi.

"Ta kendisi." Cesara salona göz gezdirdi ve birdenbire yüzü heyecanla aydınlandı. "Çok ilginç bir gece olacağı kesin," dedi. Yüzüne yayılan gülümsemeyle hâlâ Iosif'e bakıyordu.

Frances'in sinir bozucu sesi kalabalığın arasından yükselince Cesara'nın tepkisinin kaynağını anladım. Kıpırdanan insanların arasından bakınca Frances'in masasının Iosif'in arkasındaki tek masa olduğunu gördüm. Salondakilerin içinde bu adamla ilgilenmeyen tek kişi oydu. Fakat bunun sebebi Frances'in ukalalığı mıydı, yoksa daha kötü başka bir şey mi vardı bilemiyordum ama Frances, Iosif'in ona karşı oluşturduğu aşikâr tehlikeden habersizdi. Öte yandan o sadece bir kadın değildi. İlk gece boşboğaz olduğunu herkese resmen ilan etmiş, açık artırmada ondan yüksek fiyat veren rakip müşterilere sözlü saldırılarda bulunmuştu. Zihnimin bir yarısı bu ikisinin arasındaki kaçınılmaz kavgayı Cesara'yla birlikte izlemeyi dört gözle bekliyor, diğer yarısı, yani vicdan sahibi insani tarafım çoktan evhama kapılmıştı ve "Hay aksi, hay aksi," diye tekrarlayıp duruyordu.

Kendime Iosif'e odaklanmayı telkin ettim. Hem neden Frances için endişelendiğimi de anlamıyordum. Kızları köle olarak alıyordu ve başına gelecekleri hak eden bir kaltaktı. Umurumda değildi. *Peki ama umursamalı mıydım?*

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım ve Iosif'i incelemeye koyuldum. Her şeyi takıntılı bir mükemmeliyetçilikle yapıyordu: Dimdik oturuyor, tam karşıya bakıyor, elleri masanın üzerinde birbirlerine eşit uzaklıkta duruyordu. Sağındaki ve solundaki korumaları aynı boy ve kiloda, ona eşit uzaklıktaydılar. Önündeki masada duran açık arttırma tablolarıyla oynuyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum, ağzım kurumuştu. Ben bu adamı daha önce görmüştüm. Yüzünü tam çıkaramıyordum, daha yakından görmem lazımdı ama bu mesafeden bile bana tanıdık geldiği kesindi.

Yüzünü geçmişimdeki bir başka yüzle karşılaştırırken Cesara'nın yanımda oturduğunu neredeyse unutmuştum.

"Bu gece biri ölürse," diyerek beni kendime getirdi, "bizden ya da bizim kızlarımızdan biri olmaz umarım."

"Neden birileri ölecek ki?" diye sordum.

Bilmiş bir sesle, "Her an her şey olabilir," dedi. "Özellikle de müşteriler işin içine girince. Daha önce olmuştu; bir gece tam şurada sahnenin önünden ateş edildi. İki adam aynı kızı almak istiyordu ama sadece biri onunla evine döndü." Güldü. "Hatta sadece biri *evine* dönebildi," diye ekledi.

Frances Lockhart'tan bana ne!

Saat dokuzda Iosif ilk defa açık arttırma kartını kaldırdı, Frances de aynısını yaptı.

İşte başlıyorduk... Cesara ile birbirimize baktık; kaşlarımız kalktı, dudaklarımızı ısırdık.

Iosif: 300.000

Frances: 350.000

Iosif: 450.000

Sinirlenen Frances: 475.000

Iosif: 1 milyon.

Frances elindeki kartı masaya fırlattı.

Joaquin, "1 milyon... Satıyorum," dedi. "Satıyorum..."

Frances 1.1 milyona yükseltti; küçük omuzları ve dik göğüsleri hızla inip kalkıyor, çileden çıkmış bir şekilde nefes alıp veriyordu.

"1.1 milyona gidiyor..."

Iosif: 2 milyon dolar.

Salonda bir heyecan uğultusu yükseldi.

Sol tarafımdaki masada oturan adam, "Bu kadın aklını mı kaçırmış?" diye sordu.

Arkamdaki kadın tutku dolu bir sesle, "Heyecandan bayılacağım," dedi. "Belki de dikkatini çekmek için müzayedeye böyle girmeliyim."

Frances hızla yerinden kalktı, Iosif'e dik dik baktı. Bakışlarımı o an sahnenin önünde, elleri belinde

bekleyen Joaquin'e çevirdim. Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en geniş sırıtış vardı.

Hasta ruhlu orospu çocuğu.

Frances, Iosif'in karşısına dikildi. "Ona neden ihtiyacın var?" diye sordu. "*Onlar* sana *neden* lazım?"

Otur yerine, aptal kadın.

Galiba nefesim kesilmişti. Dahası sanıyorum ki salondaki herkesin nefesi kesilmişti.

Iosif cehennem çukurundan kalkan bir iblis gibi yerinden ağır ağır kalktı. İçerideki herkes gözünü kırpmadan onu izliyordu. Gözlerini Lockhart'a dikip Joaquin'e kalın Rus aksanıyla seslendi: "Bejjj miliyon dolarrr."

Herkesin gözleri ve ağızları resmen bir karış açık kaldı; dört bir yanımda şaşkınlıktan tutulan nefeslerin katlanarak artan sesini duyabiliyordum. Tekrar Cesara'yla birbirimize aynı şaşkınlık dolu ifadelerle baktık. Cesara'nın yüzünde heyecan, benim yüzümde ise heyecanla karışık neşe numarası yapan gergin bir ifade vardı.

Frances elini masaya vurdu; Iosif bir kez daha öfkeyle ona bakınca genç kadın yenilgiyi saygısızlık etmeden kabul eden bir çocuk gibi sandalyesine çöktü.

Arkamdaki kadın, "Gidip onun suratını duvara çarpmamış olmasına şaşırdım," dedi.

Havai fişekler neredeydi? Herkesin görmeyi beklediği o büyük gösteriye ne olmuştu? Herhalde Iosif doğru zamanı bekliyordu; belki de Frances'e müzayededen sonra, çok daha kötü şeyler yapmayı düşünüyordu. Fakat Frances'in güvende olması içimi rahatlamıştı. En azından şimdilik.

Bundan sonraki bir saat boyunca Frances parasını daha dikkatli kullandı; Iosif kazanmaya devam etti, belirli nitelikleri olan kızlar için açık arttırmaya katıldı ve bunların neredeyse tamamı kırmızı kartlıktı. Iosif elindeki kartı her kaldırışında Cesara'yı ve tabii ki beni de zengin ediyordu. Joaquin sahnede durumdan memnundu; tüm parasını Amerikalı fahişelere, partilere ve bir kez kullanıp garajında bir yerde unutacağı lüks arabalara saçacağını şimdiden görebiliyordum. Onun gibi insanlardan nefret ediyordum ama bunun acısını çıkaracaktım.

Öte yandan Iosif'in yüzünü hâlâ hafızamda bir yerlere oturtamamıştım.

Cesara ve Joaquin'e göre bir tecavüz zanlısı olan Jorge Ramirez de ilk kızını aldı ve kısa bir süre oradan ayrıldıktan sonra kızın başına ne geleceğine dair endişeli düşüncelere kapılmam, Iosif'in yarattığı karamsarlıktan biraz uzaklaşmama neden oldu. Fakat böyle yaparak sadece bir kötülüğü başka bir kötülükle değiştiriyordum.

Tanrım... salon resmen iblislerle doluydu; bu kalabalığın içindeki her suret, şeytanın cisimleşmiş bir örneğiydi sanki. Fakat iki kişiyi diğerlerini gördüğüm gibi göremiyordum. Biri Frances'ti. Bunu söyleyeceğim aklıma bile gelmezdi ama diğeri de Dante'ydi. Bu ikisinde, yanlarındakilere rağmen farklı bir şeylerin olduğunu inkâr edemiyordum.

Arada Dante salonun diğer ucundan bana bakıp gülümsüyordu. Ben de gülüşümün gizli kalmasını hatırlayana kadar belli belirsiz bir gülümsemeyle ona karşılık veriyordum. Neden sürekli bana bakıyordu ki? İğrenç bir etkileşimden ötürü olmadığına emindim ama ne olduğunu bilemiyordum ve bu beni delirtiyordu!

Düşüncelerimin ortasında, Naeva'yı sahnenin ortasına getirdiler. Ve aklımdaki her şey bir anda uçup gitti.

18

Izabel

İçimdeki dürtü beni yerimden fırlamaya zorluyordu ama yapamayacağımı biliyordum. Burada oturmak ve Naeva'yı dirseğinden tutup sahnenin ortasına sürüklemelerini izlemek zorundaydım. Ona yardım etmek için bir şey yapamazdım. Bu sıradan bir müzayede değildi, aslında müzayede bile değildi ve tiyatro salonundaki herkes de bunu biliyordu. Çünkü Neava'nın üstü başı, beyaz sabahlığındaki kanı, yüzündeki ve ağzındaki kan lekeleri ve yara izleri bunu açıkça belli ediyordu.

Kalabalığın üzerine sessizlik çöktü, şaşkınlıktan taş kesilmiş onlarca surat gözlerimin önünden hızla geçen gösteriyi izliyordu. Naeva'nın başı büyük beladaydı.

Adam ona diz çöktürdü ve Naeva sahnede yüzüstü kapaklandı, saçları da darmadağınık bir halde önüne düştü. Başını kaldırıp kalabalığa baktığında

gözlerinden yaşlar akıyordu. Fakat beni aramıyordu, birini aradığını biliyordum; kocaman açılmış, korku dolu gözleri odada geziniyor, hastalıklı bir hayranlıkla ona bakan izleyicilerin yüzlerini tarıyordu.

Kalp atışlarım parmak uçlarımda zonkluyordu resmen. Rolümü yapmakta güçlük çekiyordum ve her ne kadar onunla göz teması kurmasa da Sabine'e bir bakış attım. O da benim kadar şaşkındı. Naeva'yı son gördüğünde kendinden emin ve soğukkanlıydı. Öyleyse bu esnada ne olmuştu?

Joaquin, Naeva'nın yanına yaklaştı ve Naeva dizlerinin üzerinde tekrar kalabalığa baktı. Umutsuzca tanıdık bir yüz arıyor, ölmeden önce Leo'yu son kez görmek istiyordu. Bu gerçeğin farkına vardığımda resmen yüreğim parçalandı.

Joaquin bir elini kalabalığa doğru kaldırıp işaret edince bir sessizlik oldu.

Joaquin, "Hanımlar, beyler bu..." diye söze başladı, "efendisine ihanet etmiş bir kölenin yüzü. Eski usul bir yöntemle onu cezalandıracağız ama şöyle bir karara vardım. Hepinizin... " Elini önündeki kalabalığa doğru kaldırdı, "yani bize güvenen ve ürünlerimize çok para harcayan siz değerli müşterilerimizin unutamayacakları bir tecrübe yaşamalarını istiyoruz. Böylelikle bizden mal satın aldığınızda ne elde ettiğinizi gerçek anlamda anlamış oluyorsunuz. Eğitimlerimizin ne kadar sıkı, cezalarımızın ne kadar

sert olduğunu..." Bakışlarını kalabalıktan yerdeki Naeva'ya çevirdi. "Ve hırsızlara, kaçaklara cezalarımızın ne kadar acımasız olabileceğini kendi gözlerinizle göreceksiniz."

Naeva elleriyle yüzünü kapatmış, hıçkırarak ağlıyordu.

Cesara kocaman gülümseyerek, "Bakar mısın, biz de gecenin en heyecanlı kısmının Frances ve Iosif olacağını düşündük," dedi. Sonra bana baktı ve gözlerini çevirmeden, "Öyle değil mi? Yoksa kızın orada olmasından rahatsız mı oldun, Lydia?" diye kuşkuyla sordu.

Kuşkularımı açığa mı vuruyordum yoksa? Hemen kendimi toparladım ve "Neden öyle olsun? Ah, bekle..." Tekrar sahnedeki Naeva'ya baktım. "Yoksa o burada tanıştığım kız mı?" diye sordum.

Cesara rahat bir tavırla gülümseyerek, "Ta kendisi," dedi.

"Ne yapmış?"

"Tek bildiğim şey Joaquin'in alelacele söyledikleri," diye açıklamaya başladı. "Onu daha önce burada gördüğüne dair yemin edebileceğini söylüyor. Anlaşılan bu kız burada zorla tutulmuyor, kendi isteğiyle gelmiş."

Kaşlarım çatıldı ve hafifçe gülümseyerek, "İyi de burada ne işi var?" diye sordum.

Cesara, "O kısmı gerçekten ben de bilmiyorum," dedi. "Fakat yıllar önce başka bir çiftlikte köleymiş ve sözde Joaquin'e verilmeden kaçmayı başarmış. Uzun hikaye; bunu herkes biliyor ve aslında çok meşhur biri. Birliğin ünlüsü işte, her neyse."

"Anlamadım," dedim. "Neden kaçmış ve yıllar sonra aynı yere geri dönmüş? Yoksa intikam için mi döndü? Belki de kendisine yapılanları unutmadı ya da birini öldürmek için geldi."

Ah sanırım kendimi tarif ediyorum...

Cesara kıkırdadı. "Bu da bir teori tabii," dedi. "Fakat planı kurduysa bile, çok işe yaramamış. Ama tabii işler o kadar da basit değil gibi. Joaquin bunu ne teyit etti ne de yalanladı ama bir davetsiz misafir varmış. Sanıyorum bu kişi Leo Moreno'ydu."

Kaskatı kesilmiştim.

"Leo Moreno da kim?"

Cesara birden düşüncelere daldı gitti, yüz ifadesi yumuşak ve belirsizdi.

"Yeraltı dünyasından bir tetikçiydi," dedi, sesinde bir hayranlıkla. "Meksika'nın her yerinde tanınırdı; kimse onu yenemezdi ve buna teşebbüs eden herkes mezara girerdi."

Naeva'nın Leo'yla ilgili hikayesini hatırlıyordum; ama bu adamla ilgili şeyleri ona âşık olan kadından değil de bir hayrandan duymak çok daha ilginçti.

İtham edercesine, "Onunla yatmayı istediğin anlaşılıyor," dedim.

"İstedim," diye doğruladı, dürüstlüğü beni şaşırtmıştı. "Yani bu civarda onunla yatmak istemeyecek kadın bulamazsın," diye ekledi. Elini bileğinden büküp beline koydu. "O kızla karşılaştığında kendini kaybetti. Gerçekten yazık. Leo'nun her şeyi vardı ama kız için hepsini berbat etti."

Aşk için her şeyden vazgeçti demek istiyorsun sanırım? Böyle bir erkeği bulan her kadın şanslı sayılmaz mı?

Joaquin, Naeva'yı saçlarından yakaladı ve kendine doğru çekti. Kalabalık dikkatle yaşananları izliyor ve hiçbiri rahatsız olmuşa benzemiyor ve bu, nasıl bir cehennem çukurunda olduğumu ispatlıyordu. Hayır, hayır, galiba yanılmıştım. Çünkü kalabalığın içindeki iki kişinin yüz hatları ve vücut dili rahatsız olduklarını gösteriyordu.

Dante gergin bacaklarını birkaç kez ovuşturdu. Bileğinin tersiyle alnındaki teri sildi. Görünen o ki, bir tür nefes alma tekniği uyguluyordu. Ağzını O harfini söyler gibi yuvarlak yapıp iki saniye aralıklarla nefes alıp veriyor ve aynı ritimle omuzları kalkıp iniyordu.

Ayrıca Frances Lockhart'ın köle almak için burada olma ihtimali benimkinden bile düşüktü. Joaquin'in Naeva'nın çenesinin altına silahı dayadığında da ayağa kalktı ve elini ona doğru uzatıp haykırdı: "Dur! Onu

satın almak istiyorum. Bu odadaki herkesten fazla fiyat vereceğim." Naeva'yı alıp korumak istiyordu. Tıpkı etrafındaki kızları kanatlarının altında tutup koruduğu gibi ve tıpkı Sabine'in benim kanadımın altında korunduğu gibi. Birazdan her şey açıklığa kavuşacaktı ama benim buradaki işim de giderek zorlaşıyordu. Frances ve Dante denen bu insanların kim olduklarını bilmiyordum ama benim gibi buraya ait değillerdi. Öte yandan şimdiye kadarki davranışlarını düşününce benden farklı olduklarını seziyordum çünkü kendilerini göz göre göre çamura batırıyorlardı.

Joaquin kibarca, "Lütfen oturun, Bayan Lockhart," dedi. "Bu kız satılık değil."

Lütfen otur, Frances... Eğer oturmazsan, eğer kimliğinin bu kırılgan yüzün arasından sızmasına izin verirsen, buradan sağ çıkamazsın. Lütfen, otur yerine.

Dudağımı ısırdım.

Frances sandalyesine oturunca rahatladım. Ellerini önündeki masanın üzerine koydu ve yüzündeki o küçük şıllık ifadesi kayboldu. Olan biten her şeyin insanların, özellikle de Joaquin ve Cesara'nın dikkatini onun hatalarından uzaklaştırmış olmasını umuyordum.

Naeva'nın vücudu Joaquin'in ellerinde titriyor, kız hüngür hüngür ağlıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Belki de beklediğim an buydu çünkü yeni

kimliğimle yüzleşmek zorunda kalacağım en çetin sorunla karşı karşıyaydım. Belki de bu hayatımın geri kalan süresinde bu işi yapabileceğimi başkasına değil, kendime kanıtlamam için tek şanstı. Kişiliğimi korumalıydım çünkü Vonnegut'ı ortaya çıkarmaya çok yakındım. Bunu hissediyordum ve hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni yolumdan alıkoymasına izin veremezdim. Ne Dante, ne Frances, ne Sabine, ne de buradaki herhangi bir masum kız, hatta Naeva bile... Fedakârlık buydu. Masum insanların ölmesine izin vermeyi seçmek zorunda kaldığım zaman bu. Adaletsizlikleri, kötülükleri besleyen kaynaklardan birini kurutacaktım ve bunun için birkaç kişinin ölümünü göze alacaktım.

Derin bir nefes alıp seçimimi yaptım. Hiç kimsenin aklına gelmeyeni seçtim. Victor Faust olmayı seçtim.

Joaquin, Naeva'yı sahnenin kenarına yaklaşmaya zorluyordu. Onu herkese sergilemek niyetindeydi. Yine de bu odada olacakları bilen kimse, Dante ve Frances'ten daha endişeli görünmüyordu.

Joaquin, "Size bir hikaye anlatayım," diye söze başladı. "Yıllar önce satılmış bir kızın hikayesi bu. Akıl almaz meblağlarda özel bir teklif veren..." deyince herkes Iosif Veselov'a baktı ama Joaquin gülerek, "Hayır, hayır," dedi. "Bay Veselov değildi. Neyse, kız transfer edilmeden kaçmayı başardı."

Kalabalığın içinden fısıltılar yükseldi ve Joaquin'in konuşmaya devam etmesiyle kesildi.

"Ah, hepiniz bunu seveceksiniz. Bu gecenin huzuru için ekstra çaba göstermeliyim." Joaquin gülümsedi ve neşe içinde devam etti. "Fakat Meksika'nın dışında ona kimin yardım ettiğine inanamayacaksınız."

Kalabalığın içinden bir kadın haykırdı. "Ona kim yardım etti?"

Joaquin duraksadı, gülümsemesi daha da silikleşti ve boştaki elini öne doğru kaldırıp, "Leo Moreno'nun ta kendisi!" dedi.

Heyecanlı fısıltılar tiyatroyu doldurdu; yüzler afalladı ve başlar şok içinde birbirine döndü. Muhtemelen herkes bu adamın kim olduğunu ve bahsedilen hikayeyi biliyordu.

Arkamdaki kadın diğerine, "Leo Moreno mu?" diye sordu. " Vay... yani o kız... vay be!"

Solumdaki adam diğer adama, "Moreno'nun hayatta olduğunu biliyordum!" dedi. "Eğer o gerçekten sevdiği kadınsa, bu gece burada birileri ölecek demektir ama bunun, o kadın olmayacağından eminim."

Başka bir kadın diğerine, "Demek ki Leo burada. Evet evet, şu anda, bu binada," dedi ve adamı görebilmek umuduyla gözleri bütün odayı taradı.

Joaquin yüksek sesle, "Hanımlar ve beyler, doğru duydunuz!" diye seslenerek meydan okudu. "Sizler

biricik Naeva Brun'a bakıyorsunuz! Üstelik öldü sanılan, kendi hayatını bir kız uğuruna mahveden, bir zamanların ünlü yeraltı savaşçısı da şimdi bu evde!"

Bu sefer başımı çeviren ben oldum ve henüz kendini göstermemiş olan bu adamı kalabalıktakilerin kafalarını takip ederek bulmaya çalıştım.

Joaquin mikrofonundan, "Deliğinden çık artık, Moreno!" dedi. "Kendini göstermek ve teslim olmak için 10 saniyen var, yoksa kız ölür!"

Herkes, her köşeyi, her gölgeyi takip ediyor, sesler yükselip alçalıyordu; tüm bunların ortasında bakışlarımı odanın karşısındaki Iosif'e çevirdim. Bakmayan bir tek o vardı; umursamayan tek kişi oydu. Ceketinin cebine elini attı, bir cep telefonu çıkardı, önüne, masanın üzerine koydu. Telefonla ne yapacağını anlamamıştım, daha yakında olmayı çok isterdim. Korumalardan birine baş işareti yaptı ve bir şeyler söyledi. Koruma içkilerin dizili olduğu bir tepsi taşıyan garsona başıyla işaret etti ve garson koşarak masaya geldi. Iosif bir bardak viski aldı, kafaya dikti ve bardağı masanın üzerine, telefonun yanına koydu. Olan biten hiçbir şeyle ilgilenmiyordu; kendisi çok daha önemliydi. Hatta buraya geliş amacının kesintiye uğramasına kızmış bile olabilirdi çünkü ketum bir ifadeyle oturuyordu.

"10, 9, 8..."

Frances Lockhart ağlıyordu. Ayağının dibinde oturan kızlardan ikisi dikkat çekmeden onu teselli emek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ellerini kadının uyluklarına koyuyorlardı, bir tanesi de elini tutuyordu. Frances kumaş peçeteyle gözyaşlarını sildi, umutsuz bir şekilde kendini kontrol etmeye çalıştı ama Dante gibi o da her an bütünüyle çözülecek gibiydi. Odanın diğer tarafından bana baktı; gözlerimiz bir süre birbirine kilitlendi ve bakışlarımızı girişe, koridorda yürüyen kişiye çevrilmeden önce aramızda bir şeyler geçti, belki karşılıklı bir anlayıştı, belki de bir tür duygudaşlık, yakınlık...

Joaquin zafer dolu bir ses tonuyla, "Aramıza katılmanız gerçekten harika oldu, Señor Moreno," dedi.

Kalabalık heyecanla nefesini tuttu.

Bu kez Iosif dâhil herkes aynı yöne baktı; kalabalığın arasında soluk alış verişlerin bile kıramadığı yoğun bir sessizlik büyüsü dolaştı.

Ardından, "LEO!" haykırışı pencere camını parçalayan bir mermi gibi sessizliği yırttı. Naeva, Joaquin'e karşı koydu ama o silahını kızın boğazına daha da sert bastırdı. "Leo! Lütfen! Seni almalarına izin verme!" Gözyaşları sel gibi boşandı.

Efsane savaşçı, Naeva'nın biricik aşkı Moreno, şaşkın yüzler ve silahlar eşliğinde sahneye yürüyordu. Fakat bunların hiçbirini gördüğü söylenemezdi. Sadece

Naeva ve onu öldürmekle tehdit eden adama odaklanmıştı. Kara gözleri intikam hırsıyla çalkalanırken yumrukları demir çekiç gibi iki yanında sallanıyordu.

Moreno sahnenin yanındaki masalardan oluşan sıraya tek kelime etmeden yürüdü ve ansızın arkasındaki tetiklerden hiçbiri çekilmeden, en yakınındaki korumalardan birine dönüp yüzüne sert bir dirsek darbesi indirdi ve silahı adamın elinden çekip aldı. Bir saniye bile geçmemişti ki, silahın namlusunun ona en yakın masada oturan Jorge Ramirez'in şakağına dayandığını gördüm. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki anlamakta zorlanıyordum.

Leo aksanlı İngilizcesiyle, "Naeva'yı bırak, yoksa önce... bunu öldürürüm," dedi. Bu meydan okumanın üzerine tiyatro salonunda heyecanlı fısıltılar dalgalandı.

"Leo..."

Joaquin silahının namlusunu Naeva'nın göğsüne biraz daha fazla bastırdı ve kızın haykırışlarının kesilmesini sağladı. Sahneden aşağı, Leo'ya şeytani bir ifadeyle bakıp, "Onu öldürmeyeceksin," diyerek sataştı. Başıyla kalabalığı işaret ederek, "Sayıca da bizden azsın," diyerek Leo'yu caydırmaya çalıştı.

Leo başını yana yatırdı, bu somut hareket Joaquin'in onun tetiği çekecek güçte olduğunu anlamasına yetmişti

ve gergin bir şekilde yutkundu. Gözü pek duruşunu, avantajlı konumunu korumaya çalıştı.

Cesara'ya baktım ve gözlerinde o tanıdığım açlığa rastladım. Göz açıp kapayıncaya kadar Leo Moreno'nun önüne eğilirdi muhtemelen.

Joaquin umursamaz bir tavırla, "Bak ne diyeceğim," diye sözle girdi. "Beni tehdit etmek için yanlış müşteriyi seçtin. Onu öldür. Bana ne!"

Kalabalığın arasındaki bütün müşteriler birbirlerine baktı, âdeta şoke olmuşlardı ve muhtemelen bir sonraki ziyaretlerini kafalarında yeniden değerlendiriyorlardı. Beklediğim gibi Iosif istifini bozmamıştı ama tetikte bekliyordu.

Kararının yanlışlığını anlayan Joaquin hemen bunu telafi etmek istedi. "Bu odada bana borcu olan tek müşteri odur," dedi.

Jorge çatlak bir sesle adeta yalvarırcasına, "Joaquin," diye araya girdi. "Anlaştığımızı sanıyordum. Neden..."

Ama Leo İspanyolca, "Üç saniyen var," deyince Jorge sus pus oldu.

Gerginliği açıkça görünen Joaquin, Naeva'yı kollarına daha da sıkı bastırarak ne olursa olsun onu bırakmayacağını gösterdi.

Üç saniye sanki bir saniye gibi uçup gitti ve bir el silah sesi duvarlarda yankılandı; Jorge'nin bedeni halı

kaplı zemine kanlı, ağır çekim bir görüntü gibi düştü. Aynı anda Leo da elinde silahla sahneye koştu. Bir el silah sesi daha duyuldu ve bir el daha yankılandı; müşteriler çığlıklar atarak masaların altına saklandılar, mermiler kendisine isabet etmeden Leo sahneye sıçradı ve birkaç metre yuvarlandı.

Naeva "HAYIR!" diye bağırırken Joaquin silahını adamın yüzünden çevirdi ve Leo'ya bir el ateş edip onu omzundan vurdu.

Leo yere yığıldı ve silahı da düşüp uzanamayacağı bir köşeye kaydı.

Kalabalığın heyecanla soluk alması içerideki bütün havayı çekmiş gibiydi. Iosif de ayağa kalkmıştı ama gözlerini sahneden ayıramıyordu.

Ben ne zaman ayağa kalktım bilmiyorum ama ellerimi masaya bastırmış halde duruyordum. Bedenim kas ve kemikten oluşan bir heykel misali kaskatı olmuş, ağzım ve gözlerim şaşkınlıktan açık kalmıştı ve bu halimle Izel Ruiz'den çok Izabel Seyfried'e benziyordum.

Joaquin korumalara İspanyolca, "Onu yakalayın!" diye emir verdi ve dokuz adam koşarak sahneye çıkıp paldır küldür Leo'nun üzerine çullandılar.

Leo onlara aldırış etmedi, tir tir titreyen Naeva'yı kollarına aldı ve bedenini ona kalkan yaptı. Buradan

sağ çıkamayacağını biliyordu, yaralanmıştı ve kendisine çevrilmiş dokuz namlu vardı.

Naeva'ya, "Seni çok özledim," dedi, sesi heyecandan boğuk çıkıyordu. O Naeva'nın yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakarken kalbim paramparça oldu. "¡Escúchame!"* Kızın yüzünü sertçe kendine çevirdi ve İspanyolca konuşmaya devam etti. "Bu gece burada ne olursa olsun seninle birlikte olduğumu unutma. Seni bir daha terk etmeyeceğim, ucunda ölüm olsa bile. Beni duydun mu?" Naeva başını salladı ve "Ölüm olsa bile," diye tekrarladı.

Naeva cevap veremeden, Leo onu dudaklarından öpemeden korumalar çifti birbirinden ayırdı.

"Hayır, ona zarar vermeyin! Ne isterseniz yapacağım!"

Omzundaki kurşun yarasına rağmen Leo bir korumaya üç, diğerine iki yumruk atmayı başardı. Üçüncü adam, Leo'nun arkasından dolaşıp adamı kollarından yakaladı ve kollarını geriye kıvırdı. Leo başıyla adamın suratına vurdu ve koruma kanayan burnunu tutarak geriye sendeledi.

Beş koruma daha Leo'nun üzerine yürüdü ama onu durduran tek şey Joaquin'in elinde duran ve namlusu Naeva'ya dönük silah oldu.

---

* *İsp. Dinle (en.)*

Naeva, "Hadi, öldür beni orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Leo'yu bırak, bana ne istersen yap!"

Joaquin alaycı bir ses tonuyla, "Ah, demek şimdi de onu serbest bırakmamı istiyorsun?" dedi ve afallamış, gözleri şaşkınlıktan açık kalmış kalabalığı görebilmek için dikkatle yarım bir dönüş yaptı. Silahını yerdeki Naeva'ya tutmaya devam ediyordu. "Şimdi de Moreno'nun özgür kalmasını istiyor!" diyerek izleyicilere seslendi. "Duydunuz mu?"

Odanın içinde bir kahkaha dalgası yükseldi. Cesara da buna katıldı. Yanımda duran Cesara'ya bir bakış attım. Yüzündeki zevk ifadesi midemi bulandırdı. Cesara da eskiden benim gibiydi. O da benimle aynı korkuları yaşamıştı ama karşı tarafa geçmişti. O ve ben tamamen başka yönler seçmiş, çok farklı insanlardık.

Joaquin başını eğip Naeva'ya baktı.

Gaddar bir sesle, "O, özgürlüğünden çok uzun zaman önce vazgeçti, Bayan Brun," dedi, "senin için." Onay ve takdir beklediği kalabalığı gösterip, "Buraya geri dönmemeliydin. Moreno eskiden tanıdığın adam değil çünkü. Eski savaşçı değil! Artık onun hizmetine ihtiyacımız kalmadı," dedi.

Kalabalık alkışladı, başlar sallandı, her taraftan sesler yükseldi. Çoğu Joaquin'le aynı fikirdeydi ya da en azından kan banyosu görmek için onu destekliyorlardı.

Joaquin, Naeva'nın yakınında duran korumaya başıyla işaret etti. Koruma, kızı kollarından tutup yerden kaldırdı.

Leo "Ona dokunma!" diye bağırdı. Nefes nefese kalmıştı, kolundan ve göğsünden kanlar akıyordu. Yarasından doğan acı kendini göstermeye başlamıştı.

Joaquin son derece tatmin olmuş bir şekilde, "Ona dokunmaktan fazlasını yapacağım," dedi. "Kaçakların başına ne geldiğini herkese göstereceğim." Leo'ya yaklaştı ve "tabii bir de hırsızların," diye ekledi.

Hayır... Bu olamaz.

İkisini de sahnede öldürecekti, firar eden Naeva'yı ve onu kendilerinden "çaldığını" iddia ettikleri Leo'yu ibretlik hale getireceklerdi.

Naeva ağlayarak, "Üzgünüm, Leo," dedi.

Leo, "Üzülme, sakın üzülme," diye cevap verdi.

Joaquin ve Naeva'yı tutan koruma birbirlerine bir baş işareti yaptılar, koruma Naeva'nın kafasını kaldırdı.

Hayır...

Bakışlarımı odanın içinde çılgınca dolaştırdım. Neyi bekliyordum? Her an öne atılıp onları kurtaracak birilerinin çıkmasını mı? Böyle bir şeyin olmayacağını bilmeme rağmen, yanılmış olmayı umutsuzca dileyerek yine de etrafıma baktım. Çok kısa sürdüğü belli olan bir an içinde, Dante'nin öne eğildiğini, elleriyle

dizlerini kavradığını ve kustuğunu gördüm. Frances Lockhart'ı gördüm. Adeta koşar adımlarla sahneye doğru yürüyordu.

Dur, Frances! Yapma! Dur, yoksa sen de onlarla birlikte ölürsün!

Sabine'in elinin dizimi sıkı sıkıya kavradığını hissettim; parmak uçları derime batıyordu.

Koruma, silahının horozunu kaldırdı, ağır çekimde gibi parmağının tetiği yavaş yavaş ezdiğini gördüm. Naeva gözlerini yumdu, yanaklarından yaşlar akıyordu. Joaquin'in Leo'ya çevirdiği silahın tetiğinde gezinen parmaklarını gördüm. Leo'nun gözlerinin korkusuzca açıldığını da... Naeva'yı teselli etmeye çalışıyor olmalıydı. Dudakları oynuyordu ama söylenenleri anlayamıyordum.

Seni her zaman sevdim, Naeva...

Hayatım boyunca sevdim, ölünce de seveceğim...

Bunları söylediğini hayal ettim çünkü Naeva'nın güzel yüzünde okuduklarım tam olarak bunlardı.

"YETEEER!"

Sesim bir kamçı gibi kalabalığın üzerine indi ve tüm bakışlar bana çevrildi.

19

Izabel

Daha sakin ama kararlı bir sesle, "Yeter," diye tekrar ettim.

Arkamda duran Cesara, "Ne bok yemeye bunu yaptın, Lydia?" diye tısladı.

Onu duymazdan geldim ve sahneye doğru ilerledim. Kalabalık bana yol açmak için önümden çekildi. Sabine peşimden gelmeye kalktıysa da elimle onu geri ittim.

Naeva'nın bakışları beni takip ediyordu ama hareket ettirmeye cesaret ettiği tek şey gözleriydi. Ona ölmelerine izin vermeyeceğimi anlamasına yetecek kısa bir bakış attım.

Joaquin de sırıtan yüzüyle Iosif Veselov'un durduğu masanın yanına gelene kadar beni takip etti. Bir an Iosif'e baktım; gözlerinin içine yönelttiğim o tek bakış, bana bilmem gerekenleri anlatacaktı. Beni gördü, anlaşılması imkânız bu zorba beni tanıyor, kim

olduğumu kesinlikle biliyordu. Fakat ses çıkarmadı. Ben de böyle devam etmesini umut ettim.

Benim için öncelikli olan ilk konuyu tamamladığıma göre bakışlarımı Vonnegut olduğuna inandığım adamdan uzaklaştırıp bir diğer meseleye odaklandım.

Joaquin, "Bir şeye mi ihtiyacınız var, Bayan Delacourt?" diye sordu.

"Onları bana vermen gerekiyor," dedim. "İkisini de."

Joaquin bir kahkaha atıp kalabalığa şaşkınlığını gösteren alaycı bir yüz ifadesiyle bakınca onlar da kahkahasına katıldılar.

Joaquin, "Gerçekten ne sikime böyle bir şeyi, hem de senin için yapacakmışım?" dedi.

"Hayatta olmalarının ölü olmalarından daha değerli olduğuna inanıyorum sanırım."

"Öyle mi? İnandığın bu mu?" Sahte bir gülümsemeyle silahı Leo'nun şakağına dayadı. "Ama ben seninle aynı fikirde değilim. Moreno'nun modası çoktan geçti ve en fazla senin kadar değerli..." Yapmacık bir şekilde gülümsedi; onu herkesin önünde reddetmemin hıncını almış olmaktan dolayı memnundu. "Şu kıza gelirsek... bence o da diğer kadınlar gibi beş para etmez."

Kalabalıktaki kadınların bazısı alıngan bir ifadeyle Joaquin'e baktı ama bu onu kendine getirmeye yetmedi.

"Müsaade et de sana aksini ispatlayayım," dedim. "Onları bana ver, bir hafta süre tanı-"

Joaquin, "Defol git," diye bağırarak sözümü kesti. "İzleyiciye cezalandırma sözü verdim, merhamet değil. Anladın mı?" Onu seyreden kitleye baktı ve onlar da başlarını sallayıp alkışlayarak onu söz verdiği işi yapmaya teşvik ettiler.

"Joaquin. Bak eğer..." Umudumu kaybediyordum; oynayacağım bir rolün kalmadığını da biliyordum. Hayatlarını kurtaracak hiçbir mazeretim yoktu. "Ben..." Derin ama gerin bir nefes aldım ve "...onları bağışlamanı istiyorum," dedim.

Gözlerinde bir ışıltı belirdi; sonra da kahkaha attı ve kalabalığın içinde Cesara'yı aradı. Suçlayıcı bir dille, "Verdiğin eğitim bu mu?" diye sordu ona. "Şu meşhur 'özel keşif' bu mu? Ne şaka ama, Cesara! Bir tahmin et bakalım. Sence... onun yediği haltların bedelini kim ödeyecek?"

Cesara arkamdan yaklaşıp dirseğimi tuttu ve "Senin derdin ne? Bunca insanın önünde bunu yapamazsın," diye fısıldadı, tırnakları etime batıyordu. Joaquin'e "Onunla şimdi ilgileneceğim," dedi ve beni sürükleyerek götürmeye çalıştı.

Kolumu elinden kurtarıp ona sert bir bakış attım. "Hiçbir yere *gitmiyorum*. Eğer ölürlerse seni asla affetmem, Cesara."

Şaşkınlıktan taş kesilmiş bir halde bana baktı ve gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıp dudaklarını araladı.

"Demek o kızla gerçekten ilgileniyorsun?" dedi. Sinirlenmeye ve kıskanmaya başlamıştı, aldatıldığını hissediyordu. "Bana yalan söyledin. Başından beri bana her konuda yalan söylüyordun sen!" dedi.

"Hayır," diyerek yine yalan söyledim. "Her konuda diyemeyiz. Cesara, sana olan duygularım..."

Cesara beni bileğimden yakalayıp göğsüne çekti. "Seni kurtarabilirim, Lydia," diye fısıldadı. "Ama şimdi bundan vazgeçmek zorundasın. Benimle gel, baş başa konuşalım." Belli ki beni gerçekten affetmek istiyordu ve sadece bu bile bana olan duygularının gerçekliğine inanmam için yeterli bir sebepti.

Kalabalıktaki pek çok yüz her iki yandan da bize sokuldu ve Cesara'nın bana söylediklerini duymaya çalıştılar; ama Cesara onları geri çevirdi ve yine beni tiyatro salonundan sürükleyerek çıkarmayı denedi. Ama ben de bir kez daha kolumu hızla ondan çekerek kurtardım ve öfke dolu bakışlarımı ona diktim. O da bana benzer bakışlarla karşılık verdi ama sonra geri çekildi. Durdu, benimle ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Fakat Cesara, endişelerimin en önemsiziydi çünkü Joaquin bize olan ilgisini çoktan kaybetmişti.

"Joaquin... benden ne istiyorsan vereceğim, ama lütfen, bırak gitsinler," dedim bir kez daha. Nefesimi

tükettiğimi bilmeme rağmen şansımı denemek istiyordum.

"Artık senden bir şey *istemiyorum*, lanet olası!" dedi.

Joaquin'in içindeki iblis sırıttı, parmağının tetiğe ağır ağır kaydığını gördüm; korumanın parmağı da tetiğe uzandı.

Hayır... hayır... HAYIIIR!

Elimde kalan tek kartı oyuna sürme sırasıydı.

"EĞER ONLAR ÖLÜRSE JAVIER'IN SENİ ÖLDÜRMESİNİ SAĞLARIM!"

Dünya sanki o an durdu ve taş gibi ağır bir sessizlik sonsuzluğa doğru genişledi. Sadece ben hareket ediyor ve kendi kaderimi mühürleyip ihanetlerimi taşa kazıyordum.

Arkamda duran Cesara'ya bakmadım ama onun orada olduğunu, hareket edemez bir halde öylece durduğunu ve kafasını allak bullak eden cümlemi düşündüğünü biliyordum. Gözlerimi Joaquin'den ayırmadım ve parmağını tetikten çekmesini izledim. Naeva'nın ciğerleri havayla doldu, en azından bir süre daha onun ve Leo'nun hayatta kalacak olması beni rahatlatmıştı. Leo'da herhangi bir değişiklik yoktu ama duruşunu koruyordu ve Joaquin'in silahını sıkı sıkıya tutuşuna karşı yine de tetikte bekliyordu. Muhtemelen Naeva'yı onun elinden kurtarabileceği anı kolluyor ve bana hiç bakmıyordu.

Fakat onun dışındaki herkesin bakışları benim üzerimdeydi; ben bile kendime âdeta dışarıdan bakıyor, şaşkınlıktan donmuş bir halde neden bunu yaptığıma bir anlam vermeye çalışıyordum.

Joaquin sessizliği bozdu ve "Ne dedin sen?" dedi.

Sahneye çıkan merdivenlere doğru ilerledim ve basamakları ağır ağır çıktım.

İkinci basamaktayken, "Ne dediğimi duydun," dedim. "Onları bırak, beni de bırak yoksa hayatının geri kalanını cehenneme çeviririm."

"Peki, bunu nasıl yapacaksın?" Joaquin aşikâr bir gerçekten kaçıyordu çünkü bildiğim kadarıyla o odada gerçeği bilen sadece ikimizdik.

Dördüncü basmağa geldiğimde, "Eğer onları öldürürsen, benim de canımı almadığın müddetçe, seni öldürmekten beni alıkoyacak hiçbir şey yok diyorum. Eğer bana zarar verir ya da beni öldürürsen de kardeşin senin kafanı kopartır."

Dikkati dağılmaya başlamıştı; yutkunuyor, kuruyan dudaklarını endişeyle yalıyordu. Başını kaldırdı. Burun deliklerinden âdeta ateş fışkırıyordu. "Kakardeşim mi? Anladığını pek sanmıyorum ama..."

"Javier Ruiz hayatta," dedim. Bunu sadece Joaquin'e değil, odadaki herkese söylüyordum. "Bunu biliyorum, çünkü o gün onu öldürmeyen bendim. Peşine düştüğü de bendim çünkü bana âşıktı."

Salonda çıt çıkmıyordu.

Joaquin "Sen kimsin?" diye sordu ama kim olduğumu aslında içten içe biliyordu.

Son basamağa çıktım ve onun tam karşısında durdum; derin bir nefes aldım, boğazımı temizledim ve kendi kendime Victor'dan özür diledim.

"Bu odada Leo Moreno kadar ün kazanmış tek kişi benim. Adım Sarai. Eskiden bana La Princesa derlerdi. Onları hemen bırak ve Javier'e burada olduğumu söyle."

Cesara sert bir sesle, "Ne diyor bu, Joaquin?" diye sordu. Gözleri bir ona, bir bana bakıyordu.

Kalabalıktan biri, "Bu kadın söylediği kişi mi gerçekten?" diye seslendi.

Bir başkası araya girip, "Yalancı!" diye bağırdı. "Yalan söylüyor!"

Başka bir adam da, "Javier Ruiz öldü!" diye bağırdı.

"La Princesa mı? Ruiz'i indiren kadın mı? İnanmıyorum!"

Herkesin dikkatini çekmiştim, ama beni en çok ilgilendiren Iosif Veselov'du. Onun bile yüzünde orta karar da olsa bir şaşkınlık ifadesi vardı. Masasından uzaklaştığında şaşkınlığımı gizleyemedim; uzun boylu, dev gibi cüssesiyle sahneye doğru yürümeye başladı.

Hayır... sakın şimdi yapma. Bu işi altından kalkamayacağım bir hale getirme.

"Prensese 10 milyon dolar ödeyeceğim."

Benim bile hayretten ağzım açık kalmıştı.

"Özür dilerim, Bay Veselov," diye söze girdi Joaquin. Konuşmak için kendini zorluyordu. "Ama... açıkçası..." Durdu ve kuruyan dudaklarını yaladı; alnında küçük ter damlaları birikmeye başlamıştı. "Açıkçası bu kadın eğer söylediği kişiyse kardeşim onu canlı isteyecektir." Bunları söylemek onu resmen tüketmiş gibiydi.

Bu itiraf karşısında Cesara'nın ağzı tam bir karış açıldı. Başını bir Joaquin'e bir bana çeviriyordu. Gözlerinde bir şüphe dalgası vardı. Ve ihanet. Ve kalp kırıklığı. Yoksa... intikam da var mıydı?

Iosifi'in geniş omuzları kalkıp indi. Onun karşı çıkmasını, hatta Joaquin'i tehdit etmesini bile bekliyordum. Neticede Vonnegut da olsa, Iosif de olsa, hâlâ salondaki en güçlü adamdı ve etkinliği planlayan, gölgelerin arkasında saklanan erkek kardeş Joaquin Ruiz'den üstündü.

Dante masasından kalkarak, "Be-benim kusuruma bakmayın," diyerek elindeki mendili ağzına dayayıp en yakın çıkış kapısına koştu.

Frances Lockhart'ın bakışlarını üzerimde hissettim ve kafasının ne kadar karışık olduğunu anlamama

yetecek kadar uzun bir süre boyunca ona bakmayı sürdürdüm. Artık ağlamıyordu, onu bu akşam kurtarabilirsem elimde en azından kendimi iyi hissedebileceğim bir şey olacaktı.

İzleyiciler cevap istiyordu ve Joaquin'e bağırmaya devam ettiler.

"Javier Ruiz nerede?"

"Peki ya El Segador?!"

"El Segador'a 1 milyon veriyorum!"

"El Segador'a 1,5 milyon!"

"Javier Ruiz nerede lan?!"

"EL SEGADOR'A 2 MİLYON!"

Biri kadın, diğeri erkek iki müşteri karşılıklı bağırdıkları bir rekabete giriştiler ve kalabalığın dikkatini kısa bir süre üzerlerine çektiler.

Adam alaycı bir sesle, "Ona ne diye ihtiyacın var ki? Seks kölesi mi lazım?" deyip kahkaha attı. "O seni düzmez, öldürür."

Kadın, "Peki ya sen? Onun gibi bir adam zorla kavga eder mi sanıyorsun?" diye hırladı.

Bir diğer adam, "El Segador ve Naeva Brun'a 3 milyon dolar," diye bağırdı. Kalabalığa döndü ve ukala bir tavırla güldü. "El Segador'u âşığı Naeva'yla kontrol edeceğim!" dedi.

Tüm bu bağırış çağırışın ortasında, Iosif'in tiyatrodan çıktığını gördüm; her iki yanındaki korumaları ve çam yarması gövdesiyle kalabalığı yararak ilerliyordu.

Nereye gidiyorsun Vonnegut?

Onu kaybedemezdim ama başka seçeneğim de yoktu. En azından elimde bir ipucu, bir isim, bir yüz vardı.

Joaquin'in sesi mikrofonu parçalarcasına yükseldi ve diğer tüm sesleri bastırdı:

"İkisini de satmıyorum," diye ilan etti. "Şimdi, beklenmedik şartlar nedeniyle... müzayede erken sona eriyor. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim, altı ay sonra görüşmek dileğiyle. İyi geceler." Her şeyi bir de İspanyolca tekrarladı.

Müşterilerin bazıları homurdanarak bu duruma karşı çıktı ama çoğu fısıldaşarak ve sert bakışlar atarak masalarından ayrıldı ve herkes birkaç saate bütün Meksika'ya yayılacak heyecan verici haberleri de yanlarına alıp çıkış kapılarına yöneldi.

Javier Ruiz hayatta!

Leo Moreno hayatta!

Naeva Brun da oradaydı!

La Princesa geri döndü!

Bunlar muazzam manşetlerdi doğrusu.

Kalabalık gittikçe azalıyordu ama dehşet verici bir halde, kan gölünün ortasında yatan Jorge Ramirez'in cesedini yerden kaldırmaya tenezzül etmek şöyle dursun, kimse başını çevirip de ona bakmadı bile.

Joaquin korumalara Naeva'yı tutmalarını emretti. Kendisi de silahını hâlâ Leo Moreno'nun şakağından çekmemişti. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan adamlarım kızı öldürür. Anladın mı?" dedi. Leo'nun öfke dolu yüzüne Joaquin'in ağzından tükürükler saçıldı.

Leo sakin, soğuk gözlerle "Si. Entiendo,"* dedi.

Naeva ve Leo'yu sürükleye sürükleye götürdüler; Leo öndeydi ve herhangi bir şey yapar diye bütün silahlar ona dönük duruyordu. Naeva çıkış kapısına götürülmeden önce son bir kez bana baktı. "Teşekkür ederim, Sarai," dedi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Onun dikkatimi dağıttığı o kısacık anda, Cesara'nın öfke dolu yüzüyle hızla bana doğru geldiğini gördüm. Savunmasız, şaşkın halimi fırsat bilip beni yere fırlattı ve kafamın arkası tahta zemine çarptı.

"SEN!" diye bağırdı, bir eli saçımı hiddetle kavrarken diğer eli yanağımın altına silahını dayayıp kafamı zorla yere bastırdı. Belime oturup üzerime çullanan Cesara'nın gözleri öfke ateşiyle âdeta yanıyordu. "Sendin! O SENDİN!" diye kükredi.

* *İsp.* "Evet, anlıyorum." *(en.)*

"Bırak onu!" Joaquin'in sesi havayı yırttı.

Cesara'yı sırtından yakalayıp üzerimden kaldırdı, saçından çekerek yerde sürükledi, ayakkabısının sivri ucuyla kaburgalarına vurdu ve Cesara elinden silahını düşürüp acı içinde kıvrıldı.

Joaquin sonra benim üzerime yürüdü.

Karşı koymadım, çığlık atmadım ve hiddetli suların akıntısına bile isteye kendimi bıraktım. Çünkü sürükleneceğim o yere gitmekten şimdiye kadar hep korkmuştum ama bir gün bununla yüzleşeceğimi de gayet iyi biliyordum.

20

Fredrik

"Bu-bu siktiğim şeye daha fazla devam edemem, patron." Dante bir kez daha boğazını temizlemek için durdu. Telefona sürtünen peçete ya da kumaşın hışırtını duyabiliyordum. "Mü-müsaade et, biraz nefesimi toparlayayım."

Sabırlı olmaya çalıştım ve onun kendine gelmesini bekledim ama bana söyleyeceği şeylerin yarattığı beklentiyle tahammül gücümü hızla kaybediyordum.

"Sakin ol, Dante," dedim, "acele etme."

Acele et, adam. Hadi!

Boğazını bir kez daha temizledi.

Sonra olan biten her şeyi anlattı.

Şaşkınlıktan sessizliğe gömülmüş bir haldeydim.

"Javier Ruiz dediğinden emin misin?"

"Evet, patron. Yüzde yüz eminim."

Hâlâ sessizliğin etkisindeydim, derin bir soluk alıp verdim.

"Şimdi neredesin?" Masanın üzerinden eşyalarımı aldım, valizime attım.

"Hâlâ oradayım."

"Beni dinle, Dante," diye söze başladım. "Oradan hemen çık. Kusman seni zora soktu mu?"

"Ha-hayır, sanmıyorum," dedi. "O sırada kimse bana dikkat etmiyordu. Leo Bilmem-Kim dedikleri adamla o kız dışında hiç kimse dikkatlerini çekmiyordu zaten. Bir de şu senin kız, Izabel. Ortalarına bomba atsan kimsenin ruhu duymazdı yani. Kızın başı dertte patron, hem de büyük dertte."

"Pekâlâ," dedim ve alelacele restorandan çıktım, "oradan ayrıl ve ilk uçakla dön."

"Ne yapacaksın?"

"Sonrası için endişelenme," dedim. "Öldürülmeden önce oradan çıkmaya bak, yeter."

Telefonlarımızı kapattık. Telefonu ceketimin cebine attım ve asfaltı yararcasına havaalanına doğru ilerledim.

21

Niklas

Hüngür hüngür ağlıyordu. Telefonda sert bir sesle, "Jackie," dedim. "Otelden hemen çık, havaalanına git ve buraya dön. Bir dakika bile harcama."

"Peki ya kızlar ne olacak, Nik? Hiçbirinin kimliği yok. Onları uçağa nasıl bindireceğim?" Sesi titriyordu.

"Onları orada bırak," dedim. "Havaalanında. Otoparkta. Restoranda. Neresi olursa. İşin zor kısmını tamamlayıp onları kurtardın. Artık kendi yollarını bulurlar. Şimdi ağlamayı kes ve siktiğimin havaalanına git hemen."

"Ama..."

"Hemen, Jackie. Lütfen."

"Pekâlâ."

Odanın diğer tarafındaki kanepede ukala bir tavırla oturan Bay Lockhart'a baktım.

Yapmacık bir surat ifadesiyle, "İşler galiba planladığın gibi gitmedi?" dedi.

Sterilizasyon odası kadar temiz, sigara dumanı görmemiş evinde bir sigara yaktım. Boşboğazlığını göz ardı ederek, "Sonuç olarak sana ihtiyacım yokmuş gibi görünüyor. Dışarıda da silahlı bir adamım var." Pencereyi işaret ettim ve "Eğer ikinizden biri önümüzdeki altı saat içinde kıpırdamaya kalkarsa ikinizi de gebertir. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Gerçek Frances Lockhart kanepede babasının yanında oturuyordu. Titreyen omuzu babasının omzuna dokunuyordu ve ellerini dizlerine bastırmıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı iniyor, geriye siyah rimelinin izlerini bırakıyordu.

Bay Lockhart dişlerini sıkarak, "Evet, evet, anlıyoruz tabii," dedi ve kızını kendine çekti.

Üç gün önce eve geldiğimde telefonlarına ve evdeki bütün iletişim araçlarına el koymuştum. Jackie'nin yeterince ikna edici davranamaması ve müşterilerin Jackie'nin Frances olan kimliğini teyit etmek için Bay Lockhart'la iletişime geçmesi ihtimaline karşı onları burada tutuyordum. Jackie uçağına sağ salim binene kadar da kalmayı planlamıştım ama Javier Ruiz... ağzına sıçtığım Javier Ruiz ve boğazına kadar boka batan Izabel'le ilgili beklenmedik gelişmeler karşısında geride durup da Jackie'yi bekleyemezdim. Meksika'ya bizzat gitmek zorundaydım. Hem de hemen. Dışarıda

bekleyen silahlı adamım falan yoktu ama Lockhart'ın kılını bile kıpırdatmayacağından emindim. En azından öyle olmasını umuyordum. En azından Jackie, eğer kimliği ifşa edilirse Ruiz ailesinin, kafasını uçuramayacağı bir mesafeye çıkana kadar...

Ben kapıdan çıkarken Bay Lockhart, "Ne sikimsin bilmiyorum ama," diye bağırdı, "eğer bir daha..."

Geri kalanını duymadım çünkü kapıyı çarparak kapatıp çıktım. Tüm bunlar sona erdiğinde muhtemelen geri dönecek ve prensip gereği onu öldürecektim.

Cadde boyu üç blok kat edip dört arka bahçeyi geçtikten sonra softbol sahasının yanına park ettiğim arabama ulaştım.

Kapıyı kapatıp, anahtarı kontağa takarken, "Pekâlâ Izzy," dedim, "bundan sonra belki benden nefret edeceksin ama... ne diye kendimle dalga geçiyorum ki? Zaten nefret ediyorsun, doğru!"

Kendi kendime bir kahkaha attım, arabayı vitese taktım ve havaalanına doğru hızla yola koyuldum.

22

Izabel

"Cesara, git buradan, hemen!" Joaquin'in sesi havada çınlıyordu. "Sana yaptıklarından bana ne! Sokayım senin kırılan kalbine. O kadar kendini kaptırmasaydın sen de. Bu işlerin nasıl döndüğünü biliyorsun."

"O bir hain, Joaquin! Sen de..." Bir parmağını ona doğrulttu, yüzü öfkeden türlü şekle giriyordu. "Sen de bunu başından beri biliyordun, değil mi? Onun yalancı bir orospu olduğunu söyle, hadi!" dedi.

Joaquin hırsla, "Doğru," dedi, "ama şimdi onun sayesinde..." Bana baktı, ellerim arkamdan bağlanmış bir halde sandalyede oturuyordum. "Herkes bunu biliyor." Cesara'ya doğru yürüdü ve eliyle salonu gösterdi. "Duydun mu, Cesara? Dinle hadi," dedi.

Cesara salona kulak kabarttı, kısa bir süre sonra kafası karışmış bir şekilde, "Ben bir şey duymuyorum," dedi.

Joaquin başını salladı. "Fırtına öncesi sessizlik," dedi ve derin bir nefes alıp ondan uzaklaştı. "Artık her şey değişecek, bu geceki gösteri yüzünden belki de hepimizi öldürecek. Bu olay yüzünden birkaç büyük müşteriyi kaybetmiş de olabiliriz."

"Olabiliriz ha?" Cesara'nın kaşları çatıldı. "Her şey senin fikrindi! Kızı sahneye getirmek isteyen de sendin. El Segador'un içinde olduğu bu melodramın iyi bir fikir olduğunu söyleyen de sendin. Benim bu işle hiçbir ilgim *yok*."

Joaquin'in kolları ok gibi ileri fırladı ve elleri Cesara'nın boğazına çöktü. Dişlerinin arasından tıslayarak, "Sen de biliyordun," dedi, "ve hoşuna gidiyordu." Boğazını iyice sıktı ve "Ama en kötüsü," diye devam etti, "yaptıklarından daha da kötü olan yani... ona âşık olmandı, Cesara. Bu kızlara karşı acımasız olmak için yıllarca eğitim aldın. İçlerinden birinde bir bozukluk olduğunda bunu anlaman gerekirdi. Her gün onu gören, onunla aynı yatakta yatan, küçük kalçalarına başını dayayan sendin. Bunu anlaman gerekirdi ama gözlerini kör olmuş işte..." Cesara'nın boğazını bıraktı ve onu geriye itti.

Cesara çılgınca öksürdü, Joaquin'in bastırdığı eli neredeyse nefes borusunu tıkayacaktı. Kadının yüzü kıpkırmızı olmuştu, kan çanağına dönen gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

Bana o kadar sert, o kadar soğuk bir bakış attı ki, eğer Joaquin onunla beni bir dakika yalnız bıraksa eminin canıma kastederdi.

Joaquin'in kahkahası havayı yırttı. "Kimse seni sevemez, Cesara," dedi. Sesinde alaycı bir gülüş vardı.

Cesara öfkeyle ve sol gözü seğirerek ona baktı, sonra da hızla geri döndü ve odadan çıktı.

Joaquin yürümeye başladı fakat Cesara hırsla odaya dönünce durdu ve başına silah tutulmuş bir halde Cesara'nın arkasından gelen Sabine'i görünce kalbim yerimden fırlayacak gibi oldu.

"Sakın... yapma," diye uyardım onu. "Sakın bunu yapma."

"Ne yapacaksın, Sarai?" Adımı, gerçek adımı öfkeyle vurguladı. "Javier'e söyleyip beni de öldürtecek misin?"

Sabine bana bakarken gözleri yaşlarla doldu, bütün vücudu titriyordu.

"Yapma!"

Cesara, "Söyle ona, durma!" diye meydan okudu ve tetiği çekti. Salonda çınlayan silah sesi kulaklarımı sağır edecek kadar şiddetliydi ve Cesara'nın yüzüne kan damlaları sıçradı.

Sabine'in cansız bedeni yere düşmüştü. Cesara ise bu kez bir daha geri dönmemek üzere salondan çıktı.

Kalbimde yoğun bir keder duygusuyla başımı eğdim. Umut aptallıktı. Hep öyleydi ve öyle kalacaktı...

Bir süre sonra, "Hemen herkesin öldüğünü sandığı kardeşinin gölgesinde yaşamak nasıl bir duygu, Joaquin?" diye sordum. Bana hırladı ama konuşmaya devam ettim: "Seni uzun zamandır tanıyorum. Aslında Meksika'ya ilk dönüşümde seni de ailenin geri kalanıyla birlikte öldürecektim. Şansın varmış, hiçbir yerde yoktun. Javier gibi yani. Ama er ya da geç geri döneceğimi bilmen gerekirdi."

"Evet, ama işler senin istediğin gibi gitmişe benzemiyor," diyerek iğneli bir karşılık verdi.

Biraz volta attı.

"Onu neden öldürmedin?" dedi. "O gece kaçmış mıydı? Duyduklarım doğru mu? Javier bana gerçeği söylemez."

Sırıttım. "Ben de söylemeyeceğim."

"Ama ben bilmek istiyorum!" diye bağırarak üzerime hücum etti. Nefesinin sıcaklığını yüzümde hissettim. "Kardeşimi sen mi sağ bıraktın, yoksa o mu kaçtı? Söyle!" Elleriyle omuzlarımdan tutup beni sarstı.

Gözümü korkutamamıştı. Gülümsedim.

"Madem ondan bu kadar nefret ediyordun, onu neden sen öldürmedin? Elinde mükemmel bir fırsat vardı, herkes onun öldüğünü sanıyordu." Etrafıma baktım. "Ruiz İmparatorluğu senin olurdu, hayattaki

tek kardeşi sensin. Buraların sahibiymişsin numarası çekmek yerine, her şeyi *gerçekten* ele geçirirdin."

"Kardeşimi öldürmem ben," diye yalan söyledi. "Onu kıskanıyor olabilirim ama ona ihanet etmem."

İkimiz de gerçeği biliyorduk, alaycı bir yüzle ona güldüm. Joaquin korkağın tekiydi, bu yüzden Javier'i öldürmeye cesaret edememişti. İşin aslı buydu.

"Bunun benimle ilgisi yok," dedi. "Her şey seninle ilgili, La Princesa." Sesindeki öfke koyulaşmıştı. "Seni yakaladım ve kardeşimin seni görür görmez paramparça etmeyeceğini sanıyorsan hem aptal hem de ukala bir kaltaksın demektir." Yüzüme doğru eğildi. Artık gülümsüyordu; birdenbire duruma farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. Javier onu ödüllendirecekti! Bunca zaman sonra beni ele geçiren kişi olduğu için ona övgüler yağdıracaktı. Joaquin cezalandırılmayacak, infaz edilmeyecekti; erkek kardeşinin gözünde önemli biri olacaktı. Javier, Joaquin'i kendisiyle eşit görecekti! Bana baktığı sırada bu senaryoların aklından hızla geçtiğini görebiliyordum. Hiçbirinde haklı çıkmamasını diledim.

Duruma uyum sağlama isteğiyle, "Peki şimdi nerede?" diye sordum.

"Buraya *neden* geldin?" Kara gözleri bana ateşler saçarak bakıyordu. "Onu öldürmeye mi? Zaten bu gece öleceksin. Anlatsan belki senin için daha iyi olur."

"Seni hiç ilgilendirmiyor ama buraya birini bulmaya geldim. Güçlü biri. Javier'in ya da senin hayallerinizin bile ötesinde bir adam."

Joaquin'in ilgisini az da olsa çekmiştim; kollarını kavuşturdu.

"Onu bulduğumu düşünüyorum üstelik," dedim. "Şimdi, söyle bana. Naeva ve Leo nerede?"

Joaquin gülümsedi. "Sohbet etmek istediğini sanmıştım ama ben."

"Ne bilmek istiyorsun, Joaquin?"

"Adamın adı ne? Aradığın kişinin..."

"Bunu sana söyleyemem. Eğer Ruiz İmparatorluğu'nun hakiki sahibi olsaydın bir şeyler çıtlatırdım. Ama değilsin. Javier hayatta olduğu sürece de olamayacaksın."

Joaquin'in yüzü hınçla gölgelendi, ellerini yanına salıp yumruklarını sıktı ve geri dönüp çıkışa yürüdü.

"Sana yardım edebilirim," dedim. Joaquin kapının önünde sırtı bana dönük durdu. "Elinde fırsat varken sahnede beni öldürmediğin için hayattayım. Naeva ve Leo da hayattalar çünkü seni onların üzerinden tehdit ettim. İşte bunların hepsi bu kadar zamandan sonra bile kardeşinin üzerinde etkim olduğunu ispatlıyor. Javier'in duygusal bir adam olmadığını biliyorum; hislerinden söz eden, içini başkalarına açan biri değil ama adımın geçmesi bile Javier'in

kara kalbindeki sırları açığa çıkarır. Sana yardım ederim, Joaquin ama sen de bana yardım etmelisin."

Bir süre sonra bana döndü.

Gülümsüyordu, başını sağa sola salladı, soluğunu burnundan üfledi.

"Aile imparatorluğunu ben kontrol etmeliyim çünkü kardeşimin aksine kadınların yalanlarından ve kışkırtmalarından etkilenmiyorum," dedi.

Salondan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir yanım Joaquin'in bana yardım edebileceğini söylüyordu çünkü kardeşine ihanet edecek kadar açgözlüydü. Fakat diğer yanım, Joaquin'in açgözlü olduğu kadar korkak olduğunu da biliyordu ve muhtemelen kılını bile kıpırdatmayacaktı.

O sessiz odada sandalyede bağlanmış bir halde otururken düşüncelerim ve endişelerim kafamın içinde yankılanıyor gibiydi. Artık tek başıma kalmış olmamı fırsat bilen Cesara içeriye girip beni öldürecek miydi? Naeva'ya ne olacaktı? Ya Leo'ya? Buradan sağ çıkabilecek miydim? Buraya gelmekle hata mı etmiştim? Javier beni tekrar gördüğünde ne yapacaktı? Javier... Javier... Javier. Peşimdeki iblisti o. Her zaman da öyle olmuştu, hayatımdaki her gölgenin arkasında o saklanıyor, bütün yalanlarımı bir arada tutan ağı örüyordu. O geceyi gün gibi hatırlıyordum, ne kadar uğraşsam da unutmayı başaramamıştım. Gerçek

insanın yakasını hiç bırakmıyor ve açıklanmayı talep ediyordu. Gerçek... gerçek... gerçek...

Texas - Her şeyin başlangıcı

Dolabın kapısını titreyerek açtım ve Samantha'nın odasından geçtim. Koridorda yürüyüp Javier'in elinde silahıyla beni beklediği salona girdim.

"Ah, demek buradasın!" Javier iki elini yana açtı. Beni gördüğü için gerçekten mutlu olmuştu. Deli olduğunu geçirdim içimden.

"Seni özledim, Sarai." Başını yana yatırdı. "Eğer mutsuzsan neden bunu bana söylemedin? İstediğin her şeyi yapardım, bunu biliyorsun, değil mi?"

Söyleyecekleri umurumda değildi. Sadece Samantha'nın iyi olup olmadığını merak ediyordum. Gözlerimi Javier'den ayırmamaya çalışarak odaya göz gezdirdim. Sonunda Samantha'nın koltuğun arkasından uzanan çıplak ayağını gördüm.

"Samantha, iyi misin?"

Cevap gelmeyince ciddi şekilde yaralandığını anladım.

Tekrar Javier'e baktım. "Bırak gitsin. Lütfen. Bu işle onun bir ilgisi yok."

Gülümsedi, düşünceli ama halinden memnundu.

Baştan ayağa siyahlara bürünmüştü; uzun kollu siyah bir gömlek, siyah kemer, siyah pantolon, siyah ayakkabılar ve her şeyden önemlisi kara, kapkara bir kalp. Silahıyla beni gösterdi ve ona doğru yürümemi işaret etti.

Etrafa dağılmış boş şarjörlerin üzerinden atlayarak yanına yürüdüm. Köşedeki uzun, eski saat arkamdan şeytani bir sesle tıklıyordu.

Ona yaklaşırken, "Javier, ambulans çağırmazsak ölecek," diyerek onu sıkıştırdım. "İzin ver de acili arayayım. Sonra da buradan gideriz."

O an Samantha'nın dizlerini gördüm ama vücudunun kalan kısmını sandalye ve karanlık örtüyordu.

Javier elini uzattı.

"O adamla yattın mı?" diye sordu beni yanına çekerken. "Yoksa hâlâ benim misin?" Eğildi, bir hayvan gibi beni kokladı ve atkuyruğumdan çıkmış bir saç telini eliyle kıvırdı.

Nefes nefese, "Hayır," dedim, "hep senin olacağım."

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," dedi. Nefesini boynumda hissettim. "Beni terk etmemeliydin."

Elimi uzatıp parmaklarımı ensesinde dolandırdım. Sonra ona doğru eğildim ve göğsünü yanağımda hissedene kadar yüzümün yan tarafını gömleğinin açık düğmelerine sürttüm. "Biliyorum, özür dilerim." Ateş

gibi yanan cildini öptüm ve İspanyolca, "Seni terk ettiğim için pişmanım," dedim.

Eli pantolonumun önünden aşağı kayıp iki parmağı içime girdiğinde hem zevkle hem de mide bulantısıyla sarsılmıştım. Onun bir deli, bir katil olması ya da beni her an öldürebileceğini bilmem önemli değildi; dokunuşu beni *hâlâ* ıslatıyordu. Esas ihanet eden bedenimdi, zihnim ya da kalbim değil, doğa beni aldatıyordu. Ona bu şekilde tepki vermeye yıllar önce alışmıştım; öz savunma kurslarında öğretmedikleri hastalıklı bir hayatta kalma dürtüsüydü bu. Javier beni tahrik ettiğine inanmak zorundaydı, yoksa her şeyin bir yalan olduğunu anlardı.

Parmaklarını içimden çıkarıp dudaklarına götürdü, derin bir nefes aldı ve tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini yumdu. Sonra parmaklarını ağzına soktu ve emdi.

Dikkati dağılmışken ondan uzaklaştım, aramıza mümkün olduğunca mesafe koydum ama yetersizdi.

"Artık seni istediğimi sanmıyorum," dedi.

Kalbim duracak gibi oldu. Eğer beni istemezse, özellikle bu yaptıklarımdan ve sebep olduğum bunca şeyden sonra, beni öldüreceğini biliyordum.

Sesimdeki endişeyi gizlemeye çalışarak, "Javier," dedim, "bırak gitsin. Ben geri dönmeye hazırım."

Geriye doğru bir adım daha attım ve ellerimi arkamdaki duvara bastırdım. Sonra onu, Samantha'yı

gördüm. Hareket etmiyordu. Sırtını duvara dayamış, öylece duruyordu. Kan içindeki bacakları iki yana açılmıştı; parmakları kıvrılmış, kolları iki yana sarkmıştı. Gözleri açıktı, çoktan ölmüştü.

Taş kesilen ellerimi iki yanıma indirdim. Midem bulanıyor; öfke, nefret, suçluluk ve lanet olası korku yüzünden tir tir titriyordum.

Dudaklarıma da engel olamıyordum. "Onu öldürdün," dedim.

"Evet," diye itiraf etti, "beşinci atışta."

"Ama demiştin ki..." Ona ve Samantha'nın cesedine baktım. "Demiştin ki, eğer ben..."

Javier silahı bana doğrulttu, son kurşunu neden Samantha'ya atmadığını o zaman anladım.

Bir elim arkamdaki duvara dayalı, diğer elim aşağıda dursa kusmayacakmışım gibi karnımın üstünde, olduğum yerde kaldım. Ayağım döküntülere takılınca sırtımla duvardan destek alıp ayakta durmaya çalıştım. Arkamda bir raf vardı; karanlıkla el yordamıyla rafın üzerindekileri yokladım.

Javier'le aramızdaki kısa mesafeye baktım; gözlerimi, bana doğrulttuğu silahın namlusuna değil, onun gözlerine, soğuk, dipsiz, kara gözlerine diktim. Derken bir çıtırtı sesi geldi, küçük bir klik sesiydi. Kafamız karışmıştı, birbirimizin yüzüne boş boş baktık. Ardından odada bir el silah sesi yankılandı, sırtımı

duvara çarptım ve Samantha gibi oturana kadar vücudumu aşağı bıraktım. Tıpkı onun gibi hissiz, cansız bir halde kalana kadar... Odanın görüntüsü gözlerimin önünde kalın, gri bir ışık huzmesi halinde dönüp duruyordu.

Gözlerimi yumdum ve kendimi karanlığa bıraktım. Suçluluk, pişmanlık ve kalp kırıklığıyla boğulan bir karanlıktı bu.

Javier önümde durup diz çöktü. Parmaklarının yine saçlarıma dokunduğunu, yanağımı avucunun içine alan elinin sıcaklığını, nazikliğini ve... merhametini hissettim.

Rafta bulduğum silahın başından beri orada durduğunu biliyordum. İlk klik gerçek Sarai'ndı ama kurşunun hedefi Javier'di. O tetiği ilk çekişimde onun ölmesini bütün kalbimle istemiştim. Fakat kader onu korumuş, atışım boşa gitmişti. Bana öylece baktı, şoke olmuştu ve... bunu yaptığım için, yapabildiğim için *incinmişti*. İlk ve ikinci teşebbüsün arasındaki sessiz ve şaşkınlık dolu o birkaç saniye boyunca çocuğumuzu, evladımı bir daha göremeyecek olursam Javier'i öldüreceğimi düşündüm.

İkinci denemede başarı vardı, kurşun kasten yere isabet etti.

"Neden?" dedi. "Bana gerçeği anlat, Sarai."

"Çünkü..." Durdum, doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. "Çünkü... seni hâlâ seviyorum."

Yalandı. O güne dek söylediğim en büyük yalandı hem de. Hayır, onu sevdiğim için değil, onu öldürdüğümü iddia ettiğim içindi. Yani henüz iyileşememiş, beni esir alan adam tarafından beyni yıkanmış yanım onu hâlâ seviyor olsa da, hayatını bu yüzden bağışlamamıştım. İnanacağı tek sözün bu olduğunu, bana ancak bu yolla güvenebileceğini biliyordum. Elimde fırsat varken onu öldürmemiş olmak, en azından Javier için onu sevdiğimin, onun için her şeyi göze alabileceğimin bir kanıtıydı. Hatta Victor'u bile aldatırdım.

Yenilmiş bir şekilde, "Beni eve götür," dedim.

Javier önümde bağdaş kurdu ve çenemi yukarı kaldırdı. Zenginlerin evlerindeki o güçlü insanların karşısına çıkmadan hemen önce yaptığı gibi gözlerimin içine baktı. Javier'in beni her yere götüreceğini işte o zaman anladım, onun için bir şey yapmamı istiyordu.

İspanyolca konuşmaya başladı. "Seni alan adam," dedi, "çok para ediyor."

"Ona tuzak kurmamı istiyorsun," diye sözünü kestim. Zaten bu ayarlamayla ilgili her şeyden tiksinmiştim.

Javier başını sağa sola salladı. "Hayır, onunla kaldığın yerden devam etmeni istiyorum; onun aklına

gir, bilirsin işte..." Parmaklarının arka kısmını imalı bir şekilde yavaşça yanağımdan aşağı gezdirdi. "Her zaman yaptığın gibi, bana yaptığın gibi. Patronu onu sağ istiyor ama ona kimin yardım ettiğini de bilmek istiyor. Bunları benim için öğreneceksin, Sarai. Onu ve peşindekileri yakalayanın ben olmamı sağlayacaksın. Ben de sana bu dünyada en çok istediğin iki şeyi vereceğim."

"Ne istiyormuşum ben, Javier?" O iki şeyi düşünürken gözyaşlarımın dışarı çıkmak için beni zorladığını hissettim ama güçlü olmaya çalışıp onları tuttum.

"Özgürlüğünü ve çocuğunu..." dedi.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım, gözlerimden fışkırırcasına boşandılar. Bana doğruyu söylediğine inanıyordum. Onun tutsağı olarak geçirdiğim bunca yıldan sonra hayatımın bana verileceği, doğumdan sonra elimden alınan çocuğumla özgür bir hayata başlayabileceğim bir fırsat önümdeydi. Normal bir hayat... Uğruna insan öldürecek kadar çok istediğim, sıkıcı, olaysız bir hayat...

Bunu bir saniye bile düşünmeme gerek yoktu. Victor'a ihanet edecektim. Kendi hayatım, özgürlüğüm ve çocuğum için...

"Yapacağım," dedim.

Javier beni kibarca öptü. Bana inanmıştı. İnanmıştı çünkü ben de o sırada ona gerçeği söylemiştim.

Javier, "Her zaman benim gözdem oldun," dedi. "Mi princesa, mi amor, mi todo*, Sarai." Başparmağının ucuyla alt dudağıma dokundu.

Beni tekrar öptü. Bu sefer ben de kendimi onun o ıslak dudağının bıraktığı hisse, paylaştığımız hatıralara, yaşadığımız tuhaf, alışılmadık ve yasak ilişkiye bıraktım.

Öpücüğü yarım kaldı, gözlerimin içine baktığında bir keder gördüm, demek ki en kara kalpler bile âşık olabiliyordu.

Dışarıda boğuk bir silah sesi çınladı ve yaşadığımız anı böldü.

Karanlıkta, "Bu Victor'dur," dedim. "Onun olduğunu biliyorum."

Javier, "Ona beni öldürdüğünü söyle," diye fısıldadı. "Eğer Birlik'in iddia ettiği gibi onu kandırıyorsan, söyleyeceğin her şeye inanır."

Endişeyle başımı sallayarak onayladım. Dışarıdaki hareketlilik ve bir başka boğuk silah sesi, kalbimin deli çarpmasına neden oldu.

Javier döküntülerle kaplı yere uzanıp ölü taklidi yaptı.

Bunun işe yarayacağını sanmıyordum; âdeta enseme kadar çıkıp deli gibi atan kalbim Victor'un bu kadar basit bir şeye kanmayacağını söylüyordu.

* *İsp.* Benim prensesim, sevgilim, her şeyim. *(en.)*

Fakat yanıldığımı az sonra anlayacaktım.

Victor hızla odaya girdi, siyah eldivenlerini çıkardı, ceketinin cebine koydu. "Sarai?"

Başımı kaldırıp da ona bakamadım çünkü yalanımın yüzümden okunacağından korkuyordum. Yanıma oturdu; dizlerimi göğsüme çektim.

"Onu öldürdüm," dedim ve bakışlarımı kaldırarak, "Onu öldürdüm, Victor," diye ekledim.

Elini uzatıp beni kollarına aldı.

"Seni buradan çıkaracağım," dedi.

Beni göğsüne yakın tutarak evden çıkardı. Javier'in, hatta Samantha'nın nabzını bile kontrol etmedi. Kanmıştı. Victor Faust'u gerçekten de kandırmıştım. Bunu ben yapmıştım.

23

Victor

Karanlıkta elimde silah, beton zemine ayakkabılarımı sessizce basarak binaların arasından geçerek ilerliyor, önümdeki gölgeyi takip ediyordum. Köprüye yaklaştığımda suyun sesi daha da yakınlaştı.

Apollo adımlarını yavaşlatınca tuğla bir binanın köşesinde durdum ve gölgelerin içinde saklandım. Elini cebine soktu ve karanlığın içine daldı.

Otuz saniye bekledikten sonra gölgelerin içinden ayrılmadan ve gözlerden uzak durarak ben de onu takip ettim. Bir süre sonraysa onu kaybettim.

Onu bu kadar çabuk nasıl kaybedebilirdim? Derken kafama dank etti. Biliyor olmalıydı.

Sırtımı taş duvara dayayıp hiç kıpırdamadan, ses çıkarmadan bekledim. Kafasını yalanlarla doldurup gitmesine izin verdiğimden bu yana Apollo'yu takip ediyordum. Yani yaklaşık üç saattir. Yirmi dört saat açık olan kafeye girmiş ve içeride on beş dakika

kalmıştı. Telefonda olabilirdi. Artemis'le konuştuğundan emindim. Caddenin karşısından onu seyrettim; çalışanlardan birinin cep telefonunu ödünç aldı. Kafeden ayrıldığında Apollo etrafında olup bitenlere karşı daha tedbirli davranıyor, arada sırada arkasına kaçamak bakışlar atıyordu.

Apollo ilerideki taş duvarın içindeki bir çardaktan dışarı çıktı, beni görmemiş olmasını umarak kaskatı kesildim ve nefesimi tuttum. Ellerini karnına götürdü. Anlamıştım, sadece rahatlamaya çalışıyordu. Galiba paranoyakça düşünüyordum.

Onu takibe devam ettim. Köprüyü geçtim, nehrin yanındaki parka yürüdüm. Aramızda, ayak seslerimi duyamayacağı, güvenli bir mesafe bırakmaya gayret ediyordum. Nereye gidiyordu? Eğer şanslıysam bir yerlerde Artemis'le buluşacaktı. Takip edildiğini bildiği konusunda yanılıyor olabilirdim ama kafeden telefonla aradığı kişinin Artemis olduğu konusunda yanılmam imkansızdı.

Apollo otoparktaki taştan piknik masalarının birine oturdu, bacaklarını yan tarafından sarkıttı. Cebinden bir şey çıkardı, bunun bir cep telefonu olduğunu, elindeyken ekran ışığı yanınca anladım. Muhtemelen kafedeki çalışandan çalmıştı. Telefonu kulağına götürdü, konuşurken boşta kalan elini sallıyordu. Konuştuklarını duyabilmeyi çok isterdim.

Fakat cebimde duran telefonum titremeye başladı. Telefona bakıp kim olduğunu öğrenme isteğime karşı koydum önce ve çağrının sesli mesaja düşmesini bekledim ama ancak önemli bir şey olduğu takdirde aranacağımı da biliyordum. Ne kadar riskli olsa da cevap verecektim çünkü Izabel'le ilgili olabilirdi.

Elimi cebime atıp telefonu çıkardım. Ekranda Meksika'daki bağlantıma ait kod adının bir alev gibi parladığını görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Fısıltıyla, "Ne var?" dedim. "Kız iyi mi?"

"Değil," dedi. "Başı çok ciddi dertte. Kim olduğunu anladılar, onu götürdüler. Javier Ruiz'in hayatta olduğunu bana neden söylemedin?"

Nefesim kesilecek gibi oldu.

Düşüncelerimi toparlamam için biraz zaman geçmesi gerekti.

"Bir şeyler yapabilir misin?" diye sordum.

"Hayır, onu satın almaya kalktım ama satmıyorlar. Elimden bir şey gelmez. Gitmem lazım. İşlerim var."

Telefonu avucumun içinde kırarcasına sıkarak kulağımdan uzaklaştırdığımda ona ait parfümün kokusunu aldım, ardından da silah sesini duydum. Önce büyük bir gürültüyle geldi, sonra beni sağırlaştıracak kadar şiddetli bir şekilde. Kurşunun karnımı delip geçtiğini hissettim ama tuhaftır ki hiç acı duymadım. Sadece yaradan fışkıran ve ayaklarımın dibinde

biriken kanın sıcaklığı vardı. Yere çöktüm, oraya nasıl gittiğimi, silahımın elimden ne zaman düştüğünü, Artemis'in onu kendi ellerine ne zaman aldığını hatırlayamıyordum.

Görme yetim en iyimser ifadeyle lekeliydi. Bir süre onu çift gördüm, tepemde dikiliyorlardı. Sonra ikisi tek bir görüntü haline geldi. Dudakları hareket ediyordu ama kelimeleri neredeyse hiç anlayamıyordum. Nefes alıyor muydum? Elimi göğsüme bastırıp kalp atışımı hissetmeye çalıştım. Diğer elimiyse fışkıran kanların olduğu yere götürdüm ve kalan kuvvetimle yaranın üzerine baskı uyguladım.

Artemis gülümsedi ama beklediğimin aksine garez dolu değildi gülüşü.

Nihayet duyma yetim geri geldi ve sesi yavaş yavaş güç kazanmaya başladı.

Karşıma geçip çömeldi. "Kardeşim senin yalanlarına kanmış olabilir," dedi, "ama sana güvenilmemesi gerektiğini ben uzun zaman önce öğrendim, Victor."

Apollo'nun da yaklaştığını hissettim ama onu takip etmek için başımı çeviremedim.

Artemis, "Keşke doğru olsa," diye devam etti; elini uzattı, yüzüme dokundu. "Bana ilk söylediğinde bunun doğru olmasını istemiştim; uzun zaman önce seni seven, senin için her şeyi yapmaya hazır olan içimdeki

saf kalpli kız sana inanmaya başlamıştı," dedi. Sözleri hem bir uzlaşı hem de hüsranla örülüydü.

Ayağa kalktı ve Apollo yanına gelip durdu.

Artemis silahı kaldırdı, başıma doğrulttu. Sadece Izabel'i düşünüyordum; yüzü gözlerimin önünden geçti. Beni avlamış gibiydi ve bana işkence ediyordu. Onunla ilk karşılaştığım anı hatırladım. Sesini, kızıl saçlarının kokusunu, ellerinin yumuşaklığını, piyano çalışını, ilk sevişmemizi, onu ilk defa neredeyse öldürecek hale geldiğim zamanı... Gözlerimi yumdum, ölüme ve aslında bir hapishaneden ibaret olan hayatımdan kurtulmaya kendimi hazırladım.

O an bir el silah sesi yankılandı. Yine hiçbir şey hissetmedim. Apollo hırıltılı bir ses çıkarınca gözlerimi açtım ve yanımda yere yığıldığını gördüm.

Artemis, "APOLLO!" diye ciyakladı.

Silahı başka tarafa çevirdi ve ateş ederek koşmaya başladı. Kurşunlar her iki taraftan da vızıldayarak geçiyordu ama hiçbiri ona isabet etmedi. Artemis karanlığın içine daldı ve gözden kayboldu.

"Victor!" Nora'nın sesini duydum ama çok fazla kan kaybediyor ve ona kendimi gösterecek kadar bile hareket edemiyordum. Saniyeler sonra yanıma gelip eğildi, ellerini yarama bastırdı ve iki karaltı yanımızdan geçip Artemis'in peşine düştü.

"Neden... neden Meksika'da değilsin... Kessler?" Konuşmak şöyle dursun, zorlukla nefes alıyordum.

"O inatçı kelleni kurtarmaya geldim çünkü," dedi. "Belki biraz minnettar olursun diye düşünmüştüm."

"Ama... Izabel... Javier..." Elimi kaldırmaya çalıştım, ağzının ortasına bir tane vurmak istiyordum ama kolumu kaldıracak gücüm yoktu.

Nora sitemkâr bir yüzle bana baktı. Bir kolunu arkamdan geçirip beni ayağa kaldırdı.

"Seni Mozart'a götüreceğim..."

"Sen bana... Meksika'da lazımsın ama," diye itiraz ettim.

"Izabel başının çaresine bakabilir."

Arabanın arka koltuğundaki deri kılıfın keskin kokusu hatırladığım son şeydi. Galiba ölüm anında insanın duyuları son derece hassaslaşıyordu. Yolda hızla dönen tekerleklerin sesini duydum; şehrin ışıkları, yıldızlar, trafik lambalarının renkleri gözüme saplanıyordu resmen ve ağzımda keskin, bakır gibi acı bir kan tadı vardı.

Izabel...

24

Kızıl Lotus

Tuhaf kadın elindeki strafor kahve bardağının üzerinde başparmağını gezdirip duruyordu. Kahvesinden bir yudum ya almış ya almamıştı. Bunu da sadece yanından bir adam geçtiğinde yapıyor ve o adam gözden uzaklaşana kadar ürkütücü bakışlarla onu takip ediyordu. Havayolu çalışanı bu rahatsız edici karşılaşmayı artık sona erdirmek niyetindeydi ama bir nezaket gösterisi olarak başlayan şey, kadını daha yakından incelemenin bir yolu haline gelmişti. Hem kadından kendisine yönelen duygular hem de bilet gişesinin arkasından uzaktan uzağa onu izleyen kadınların bakışları adamı rahatsız etmeye yetiyordu. Kadının akli dengesi yerinde olmayabilirdi, belki de polis nezaretinde havaalanının dışına çıkarılması gerekiyordu; terörist bile olabilirdi hatta. Belki de sadece *farklıydı*. Kadın toplumda normal kabul edilen kalıba uymuyor diye polisleri çağırmayı düşündüğü için kendini kötü hissetti.

Beraber bir masaya oturmalarından bu yana kadın üç dakikadır tek kelime etmemişti. Adam sohbeti canlandırmak için, "Ailenizden birilerini mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

Kadın, "Hoş bir yüzün var," dedi.

Adam şaşkınlıktan birkaç defa gözlerini kırpıştırdı ve oyalanmak amacıyla kahvesinden bir yudum aldı.

"Teşekkürler..." Bilet gişesine baktı, adamın yüzündeki sersemlemiş ifadeyi gören kadın içten içe güldü.

Kadın çantasına doğru eğilince adam gerildi.

Kadın, "Sana göstereyim," dedi. Sesi ürkütücü biçimde sakin ve duygudan yoksundu.

Kadın masanın üzerindeki çantasının fermuarını açarken adam da fırsattan istifade dikkat çekmeden çantanın içine göz attı. Silah olarak kullanılabilecek bir şey göremedi. Sadece küçük bir kağıt mendil paketi, bir para cüzdanı, küçük bir şişe el temizleyici ve her kadının çantasında bulunan ıvır zıvır eşyalar vardı.

Kadın küçük bir ayna çıkardı.

"Bak," dedi ve aynayı adama uzattı.

İş arkadaşlarına şaşkınlık dolu bir bakış attıktan sonra aynayı isteksiz bir şekilde aldı, havaya kaldırdı ama kadının ondan aynayla ne yapmasını istediğinden emin değildi.

Başıyla aynayı işaret ederek, "Bak hadi," diye ısrar etti.

Adam endişeyle yutkundu, sonra da aynayı yüzünün karşısına aldı.

"Tam olarak neye... bakmam gerekiyor?"

"Yüzüne."

"Ben, ah..." Aynaya bakmaya devam etti, her saniye yüzündeki ifada daha da huzursuz bir hal alıyordu. "Tamam, ama tüm gördüğüm yakışıklı bir siyahi adam." Gerginliği yatıştırmak için zoraki gülümsedi.

Kadın zarif ellerini onun bileklerine koydu, adamın kolunu ve elindeki aynayı indirdi.

"Hoş bir yüzün var," dedi tekrar.

Sonra ayağa kalktı.

"Ne-nereye gidiyorsunuz?" Bu sohbetten iyice kafası karışan adam oturduğu yerde öylece kaldı ama kadın belli ki çoktan gitmeye karar vermişti.

Adamın yüzüne bakmadan, "Uçağım geldi," dedi ve kalabalığın arasına karıştı.

Kadın havalimanının kapısından geçip gözden kaybolana dek adam ve bilet gişesindeki arkadaşı bu gizemli kadının arkasından baktılar.

25

Izabel

Bu kadar uzun zamandan sonra hâlâ Javier'in ayak seslerini seçebiliyor oluşum ilginçti. Adımlarını duyuyordum, koridorda yürüyordu. Acelesi yoktu ve bu da beni korkutuyordu. Soluğumu düzenlemeye çalıştım, sırtımı düzleştirdim, çenemi kaldırdım; avuç içlerim terliyordu, ağzımın içi de kupkuru olmuştu.

Sakin ol, Izabel.

Hücremin kapısı açıldı ve beni ben yapan adamların bir kısmı içeri girdi, affedilmez kusurlarına rağmen uzun boylu, hain ve çarpıcıydılar.

Javier bana baktı, bana umut veren tek şey de buydu. Bunu yaparken acele etmeseydi, artık benimle ilgilenmediği anlamına gelirdi. Fakat kapıdan içeri adımını atar atmaz, artık daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi baktı bana.

"Sarai," diyerek başıyla selam verdi önce ve ellerini arkasında birleştirerek durdu.

"Javier..." Ben de baş selamıyla karşılık verdim.

Bu selamlaşma fazla normaldi ve bu hiç de iyiye işaret değildi.

Kapıyı kapattı, yanıma yaklaştı, karşıma bir sandalye çekti ve uzun bacaklarını açarak oturdu. Sırtını geriye dayayıp kocaman ellerini dizlerinin üzerine koydu. Fakat bana dokunmadı. Dizini dizime bile dokundurmadı ve saniyeler evvel bulduğum umut ansızın buharlaşıp uçtu.

"Seninle tekrar karşılaşacağımı biliyordum," dedi bağlı ellerime bakarak. "Seni bu halde göreceğimi biliyordum."

"Öyle mi? Seni öldürmek için geri döneceğim hiç aklına gelmedi yani? Ya da seninle birlikte olmak için?"

Dişlerini göstermeden gülümseyerek bunların ikisine de inanmadığını ya da bunları hiç düşünmediğini gösterdi.

"Seni burada sağ bırakamam, biliyorsun," dedi sonra soğukkanlılıkla.

"Bırakamaz mısın, yoksa bırakmayacak mısın?"

Sanki bunu düşünüyormuş gibi başını kaldırıp tavana baktı ama cevabı zaten biliyordu.

"İkisi de değil," dedi.

"Yapamam, çünkü sebepleri gayet net. Yapmayacağım çünkü..." Dudaklarını büzüştürdü, başını

yana yatırdı ve "Neden geri döndün? Beni öldürmek için gelmediğini tahmin ediyorum. Öyle olsa buraya gelmezdin."

"Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım," dedim, "ama önce Naeva ile Leo'nun gitmesine izin ver. Beni alabilir, istediğini yapabilirsin ama onları serbest bırak."

Javier bir kez daha gülümsedi. "Tamam, olabilir," diyerek omuzlarını silkti. "Ama bilesin diye söylüyorum, onları zaten gönderdim."

Kafam karışmıştı, ona inanmıyordum. "Bunu neden yapasın ki? Bana yalan söylemediğini nereden bileyim?"

Javier sağ bacağını sol dizinin üzerine koyup kollarını kavuşturdu.

"Leo Moreno'nun hayatta olması ölmesinden önemli," dedi. "Onunla aramda bir anlaşma var ama bu seni ilgilendirmiyor." Yapmacık bir ifadeyle gülümsedi. "Görüyorsun ya, El Segador'la ortak bir yanımız var. Bizi mahveden kadınlar oldu. Ona acıdığımı düşünüyor olabilirsin."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sen kimseye acımazsın, Javier. Bütün mesele parayla senin aranda. Ve ah, bir de güç."

"O zaman sen neden hâlâ hayattasın?" diye sordu.

"Çünkü bana söylenenlere göre, Victor Faust'tan daha değerliyim. Ve buraya bulmaya geldiğim adama

beni teslim etmeyi planlıyorsun. Şu ana kadar her şeyin planladığın gibi gittiğini tahmin edebiliyorum," dedim.

Javier küçük bir gülümsemeyle başını sağa sola salladı. Sonra öne eğildi, kollarını dizlerine dayadı ve "Ne kadar değerli olduğunu biliyorum, Sarai," dedi, "çünkü seni bulmaları için Birlik'i ben kiraladım."

Güç bela yutkundum, kendimi aptal gibi hissediyordum. Birlik'in gözünde Victor Faust'tan daha değerli olduğumu nasıl düşünebilmiştim? O an Birlik'in beni istediğini düşünerek kendimi önemli hissettiğim için utanç duydum ve Javier'in yüzümün kızardığını görmemesini diledim. Başından beri onun olduğunu bilmem gerekirdi. Bunu... bilmem gerekirdi!

"Yaptığım onca şeyden sonra benim için neden bu kadar zahmete girdin, Javier? Bu bir kız için gereğinden büyük bir masraf." Dudak bükerek, "Beni sevdiğin için yapmadığını biliyorum en azından," diye ekledim.

"İntikam..." diye cevap verdi ve sırtımdan yukarı bir ürperti yükseldi, "bazen paradan da tatmin edicidir."

Javier sandalyesinden kalktı ve karşımda volta atmaya başladı.

Yüzüme bakmadan, "Seninle ilgili planlarım var, *mi amor*," dedi. "Ya onları uygularsın ya da seni öldürürüm."

"Ne tür planlarmış bunlar?"

Durdu, yüzünü dönüp gözlerime baktı.

"Uzun zaman önce başladığın, anlaşmaya vardığımız işi bitireceksin. Hmmm, yoksa ona âşık mı oldun? Onu benden daha çok mu sevdin?"

Yere baktım.

Dürüst bir şekilde, "Evet," dedim. "Victor bana sahip çıktı. Beni senden kurtardı, Javier. Seni de onu sevdiğim gibi sevebilirdim ama sen farklısın. Bense senin sevdiğin değil, sahip olduğun biriyim. Victor'un elleri kabaydı, tıpkı seninkiler gibi; ama o eller beni hiç incitmedi. Bu yüzden evet, seni aldattım çünkü ona âşık oldum. Şimdi de onu seninle aldatmayacağım çünkü hâlâ ona aşığım."

Bana bakamıyordu, bakmak istediğini hissediyordum ama çok öfkelenmişti. Öyle ki yüzünün bir tarafı hafiften seğirmeye başlamıştı.

"Artık yalanlara yer yok, Javier. Senin yanında numara yapmayacağım. Kendimi korumak için bile olsa bunu yapmayacağım. Hayatımın son anlarını seni seviyormuş gibi yaparak geçiremem. Gerçek şu ki, senden *nefret* ediyorum. Eğer beni bu sandalyeye bağlı

bulmuşken öldürmezsen, buradan kurtulduğumda seni ben öldüreceğim."

Kahkaha attı.

"Doğru mu bu?" diye dalga geçti. "Kendini kurtaracağına şüphem yok. Beni öldürmeyeceğini de biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Alejandra," dedi. "Çünkü kızımızın yerini bir tek ben biliyorum."

Kızımız mı?

Nutkum tutulmuştu. Çocuğumun yüzünü gözümün önünde canlandırmaya çalışırken düşüncelerimin akışını yitirdim. *Alejandra...* Kızımın adı Alejandra...

Javier karşıma geçince başımı kaldırıp ona baktım. Yüzündeki ifade değişmişti. İçime, midemin derinliklerine dek hissettiğim bir korku saldı.

Gülümsedi ve "Bu kez benimle iş birliği yapmazsan seni öldürmeden önce onu öldürtürdüm," dedi.

Hayır...

Bakışlarım odanın içinde sarhoş gibi gezindi, bir an nefesim kesildi, ellerim terliyor, midem bulanıyordu. Tekrar başımı kaldırdım, gözlerinin içine baktım ve tehdidinin ciddiyetini bir kez daha anladım. Bunu kafaya koymuştu, blöf yapmıyordu. Kızımı... öldürecekti.

"Bana ilk ihanetinde seni öldürmediğim için minnet duyman gerekir, Sarai. Bunu düşünmüştüm çünkü. Seni neredeyse öldürecektim." Karşımda sandalyeye oturup arkasına yaslandı. "Ama biraz daha bekleyebilirim diye düşündüm. Sabretmek zorundaydım. Şu an karşımda durduğuna göre, sabrım da meyvesini verdi. Seni öldürmediğim için hâlâ elimde sana karşı bir kozum var. Söylesene Sarai," dedi, "aşkın dışında, kızımızın yerini bilmeme rağmen, beni neden aldattın? O adamı kendi çocuğundan çok mu sevdin?"

Öfkeyle ona baktım. Çekinmeden, "Hayır," dedim, "senin için ne yapmış olursam olayım, onun yerini bana söylemeyeceğini biliyordum. Sen zalim, kalpsiz canavarın birisin, Javier. Sevdiğim adamı bir hiç uğruna aldatacağımı biliyordum. Bu yüzden umut etmeyi bıraktım, asla elde edemeyeceğim bir şeyin hayalini kurmaktan vazgeçtim. Meksika'ya ilk dönüşümde seni öldürmeye karar vermiştim. Senden kurtulacaktım." Devam etmeden önce iç çektim. "Ama burada değildin, ben de ailenden hemen herkesi öldürdüm. Pişman değilim. Şimdi de buradan çıkmadan önce senin işini bitireceğim."

Gülümsedi. Ayağa kalktı.

"Belki de," dedi, "seni hafife aldım ve sen de herkesin söylediği gibi bir baş belası oldun. Ama başıma bir şey gelirse kızını asla bulamazsın. Gerçeği de hiçbir zaman öğrenemezsin, Sarai. Yıllar önce buraya

nasıl düştüğünü de. Aradığın adamı bulamazsın. Teklif edeceğim çok şey var ama intikam duygunun bunlara izin vereceğinden şüpheliyim."

"Buraya nasıl düştüğüm de ne demek?" İtiraf etmeliyim ki, bu sözü dikkatimi çekmişti.

Javier sırıtarak elini kaldırdı, parmağının ucuyla şakağına dokundu. "Hepsi burada," dedi. "Tek yapman gereken başladığın işi bitirmek, sonra sana her şeyi anlatacağım."

"Sana inanmıyorum." Başımı salladım. "Belki anlatırsın, evet ama istediğini aldıktan sonra da beni öldürürsün," dedim.

"Hayır," dedi, "istediğin her şeyi sana vereceğim. Alejandra'yı, Vonnegut'la ilgili bilgileri, özgürlüğünü ve hayatını. Tabii Victor Faust'u bana getirirsen."

"Yine de inanmıyorum..."

"İyi niyetimin işareti olarak sana bir ikram yapacağım," dedi.

"Doğru söylediğine beni ikna edemezsin."

"İkramımı istiyor musun, istemiyor musun?"

Bir süre düşündüm. Başka şansım var mıydı? Bundan başka potansiyel bir fırsat var mıydı? Kimse beni "kurtarmaya" gelmeyecekti. Ya bunu kabul edip en azından kendime zaman kazandıracak ya da her şeyi bitirip oracıkta ve hiçbir şey öğrenemeden ölecektim.

Kendimi en olumsuz ihtimale hazırlayarak, "Tamam," dedim, "istiyorum."

Javier elini gömlek cebine attı, cep telefonunu çıkardı, parmaklarını ekranda gezdirip bir şeyler aradı ve bulmuş olmalı ki gülümsedi. İçimdeki korku giderek büyüyordu.

Ekranı bana çevirdi ve fotoğraftan bakan yüzü gördüm. Bir kız, daha doğrusu genç bir kadın vardı karşımda. Bere takmıştı ama yüzü netti ve berenin altından çıkan saçlarını da görebiliyordum. Anlam veremediğim için Javier'e baktım ve bana bu kızın kim olduğunu söylemesini bekledim.

"Adı Sela'ydı. Sela Cohen. Senin dört yaş büyük kız kardeşindi," dedi. Acele etmeden telefonu cebine koydu. "Tam bir sürtük olan *madre**, onu bana, daha doğrusu onu eğitmeyi başaramayan Izel'e sattığında yedi yaşındaydı. Fakat senin gibi Sela da kontrolü zor bir çocuktu. Ne yazık ki Izel'e saldırdı ve kız kardeşim de onu öldürdü. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Bu kızın benimle... ne ilgisi var?" Eskiden bir kız kardeşimin olduğu beni hiç ilgilendirmiyordu. Onu hiç tanımamıştım, daha önce gördüğümü de hatırlamıyordum. Eğer aile kartını kullanmaya çalışıyorsa...

* *İsp.* Anne.

Derken tatmin dolu bir şekilde gülümsedi ve "Seni bana annen *sattı*, Sarai," dedi ama açıkçası bu beni hiç etkilememişti. "Uyuşturucu karşılığında üstelik. Kaç annenin kafayı bulmak için kızını sattığını duysan kulaklarına inanamazsın. Aslında," dedi, "bildiğim kadarıyla bu kadın senden önce dört kız çocuğu daha doğurmuş."

Bu bilgi de hiç ilgimi çekmemişti. "Bu kadar mı?" diye sordum.

Omuz silkip, "Bu kadar," dedi. "Ama ben biraz daha..."

"İncineceğimi mi düşünmüştün? Şok mu geçirecektim? Üzülecek miydim?" Başımı hayır anlamında salladım. "Ben hiçbir zaman öyle biri olmadım, Javier."

"Eskiden neysen, şimdi de *öylesin*. Hatta fazlasısın," diye karşılık verdi. "Bir bakıma sen her zaman..." Beni baştan ayağa süzdü. "Izabel Seyfried oldun aslında. Zayıflık göstermedin, başından beri benimle oynadın, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptın. Sonunda da kaçtın çünkü seni hiç yenemedim. Anneni, yani sahte anneni öldürdün." Sırıttı. "Evet, onun öldüğünü öğrendim ve senin yaptığından emindim. Şimdi yüzüne bakınca da bunun doğru olduğunu görüyorum. Sarai, zayıf insanlar sevdiklerini öldüremezler. Sonrasında vicdan azabı duymadan bu mümkün değildir."

Hayır, seni pislik, yanılıyorsun! Yoksa o... haklı mı?

"Beni öldürmek için geri döndüğünde ve beni aldattığında öz evladının hayatını tehlikeye attın," diye devam etti. "Kalbin seni neye inanmaya zorlarsa zorlasın, bana yardım etsen bile sana onun yerini söylemeyeceğimi biliyordun çünkü. Merhametli bir anne, çocuğunu tehlikeye atmaz. Umut diye bir şey olmadığını içten içe bilse dahi, umudunu yitirmez." Tırnaklarımı etime batırıyor, dişlerimi onları ezmek istercesine sıkıyordum. "Buraya gelmekle kendini ve Victor Faust'la olan ilişkini tehlikeye soktun. Şimdi ya burada ölecek ya da onu bir daha göremeyeceksin."

Ayağa kalktı, ellerini arkasında bağladı. Ben kendimle ilgili bilmek istemediğim şeyleri söylemeye cüret eden bu pisliğe karşı duyduğum nefret, tepki ve utanç örtüsünün derinliklerine gömülürken o beni seyretti. Bunlara inanmayı hiç istemiyordum. Hem de hiç.

Sonunda, "Sen de benim gibisin, Sarai," dedi. Yüzümü ekşittim. "Koyunların içinde bir kurtsun ve aç olduğun için öldürüyorsun. Bu senin yaradılışında var ve pişmanlığın seni etkilemesini istediğin kadar var oluyor. Çünkü gizliden gizliye şefkati, dostluğu ve aşkı hor görüyorsun. Gücü her şeyden çok seviyorsun. Çünkü kimsenin sana dokunamayacağı, seni etkileyemeyeceği, seni sevmeyeceği yer, asla incitilmeyeceğini bildiğin bir yer."

Karşımda yere çömeldi, dudaklarımı öptü. "Biz biriz ve aynıyız, Sarai," dedi. Gözlerimin içine bakıyor ama sanki beni görmüyordu. "Beni sevdiğini buradan anlıyorum. Çünkü karanlık karanlığı cezbeder. Buraya gelmenin tek sebebi Victor Faust'un senin hayatında bir ışık görmüş olması. Ve belki sen de onun kadar bundan korkuyorsun; onu sevdiğin için kendinden nefret ediyorsun çünkü başına geleceklerden *endişeleniyorsun.* Ama benimleyken, beni şartsız sevdin; eğer ölürsem tek başına yaşabilirdin ama bu hâlâ aşk olurdu, en karanlık aşk. En *güvenli* aşk."

Dişlerimi sıkarak, "Bana Vonnegut'tan bahset," dedim.

Sana da doğruluk safsatana da tüküreyim!

Javier, hayatımdaki dipsiz karanlık, gülümsedi ve ayağa kalktı.

"İkramım yeterli olmadı mı?"

"Yeterli gelmeyeceğini biliyordun," dedim. "Kullanabileceğim bir şeyler istiyorum, geçmişten bir parça değil, Javier."

Birkaç kez başını salladı ve bunu düşündü.

"Çünkü seni seviyorum ve her zaman da sevdim," dedi. "Sana Vonnegut'la ilgili doğruluğuna inandığım bir şey söyleyeceğim. Ama bunun haricinde her şeyi sen bana Victor Faust'u getirdiğinde anlatacağım."

"Ama ben Vonnegut'ı Victor Faust *için* istiyorum. Sen Victor'u alırsan bunun bana ne faydası olacak?"

"Bunu da sen çözeceksin," dedi. "Ama bedeli bu."

Bir dakika kadar düşündüm, başımı eğdim, karanlık hayatımın ışığı Victor'un yüzünü gözlerimin önüne getirdim.

Bakışlarımı Javier'e çevirip, "Sana Victor Faust'u getireceğim," dedim.

Gülümsedi, elini pantolonunun ceplerine soktu.

"Vonnegut'la hiç yüz yüze konuşmadım," dedi, "ama konuşan birini tanıyorum; kadın onun bağlantısı."

Demek ki Iosif, Vonnegut değil. Zengin müşterilerden birinin Vonnegut olduğu tahminim başından beri yanlış.

"Kadının onunla konuştuğunu, onu gördüğünü nereden biliyorsun?" diye sordum.

Bana bir bakış attı. "Çünkü kendinden çok emin," dedi, sonra ağır adımlarla odada gezinmeye başladı. "Birlik adına iş yapmak için onunla irtibat kurduğumda tavırları dikkat çekiciydi, bir çalışandan *fazlasıydı.* Vonnegut için bir şekilde önemli biriydi. Sıradan bir çalışan, patronuna danışmadan onun adına karar veremez. Eğer Vonnegut'la arasında kişisel bir ilişkisi olmasaydı, böyle bir şey yapamazdı."

"Kim bu kadın?"

Umursamaz bir tavırla, "Adı Lysandra Hollis," dedi, "tabii bu gerçek ismiyse."

"Nasıl biri?" diye sordum.

Dudağını yana büktü, ne düşündüğünü anlamıştım. Bana daha fazlasını söylemeli miydi? Yoksa artık susmalı mıydı?

"Sarışın, kahverengi gözlü, ayak bileğinde sinekkuşu dövmesi var, 28 yaşlarında. Hepsi bu."

"Güzel," dedim, "beni serbest bırak, ben de anlaştığımız işi yapayım."

Javier hafif bir kahkaha attı ve gözlerini bana dikti. "Seni serbest bırakacağımı söylemedim ki, Sarai. Şu kapıdan içeri girdiğimde sana seni sağ bırakamayacağım demiştim. Victor Faust'u bana getireceğini de söyledim ama bunu nasıl yapacağını söylemedim," dedi.

Doğru söylüyordu.

Ona gülümseyerek, "Ayrıca bana uzun zaman önce seni aldattığımı, çünkü sana yardım etsem bile bana kızımın yerini söylemeyeceğini bildiğimi de söylemiştin," dedim.

Yüzündeki sırıtış kayboldu. Gözlerini benden uzaklaştırıp bir saat önce boğarak öldürdüğüm korumadan aldığım ve elimde tuttuğum silahla Javier odaya girmeden önce kollarımı kurtardığım ve şimdi yerde duran iplere çevirdi.

Umursamaz bir tavırla, "Adı Lysandra Hollis," dedi, "tabii bu gerçek ismiyse."

"Nasıl biri?" diye sordum.

Dudağını yana büktü, ne düşündüğünü anlamıştım. Bana daha fazlasını söylemeli miydi? Yoksa artık susmalı mıydı?

"Sarışın, kahverengi gözlü, ayak bileğinde sinekkuşu dövmesi var, 28 yaşlarında. Hepsi bu."

"Güzel," dedim, "beni serbest bırak, ben de anlaştığımız işi yapayım."

Javier hafif bir kahkaha attı ve gözlerini bana dikti. "Seni serbest bırakacağımı söylemedim ki, Sarai. Şu kapıdan içeri girdiğimde sana seni sağ bırakamayacağım demiştim. Victor Faust'u bana getireceğini de söyledim ama bunu nasıl yapacağını söylemedim," dedi.

Doğru söylüyordu.

Ona gülümseyerek, "Ayrıca bana uzun zaman önce seni aldattığımı, çünkü sana yardım etsem bile bana kızımın yerini söylemeyeceğini bildiğimi de söylemiştin," dedim.

Yüzündeki sırıtış kayboldu. Gözlerini benden uzaklaştırıp bir saat önce boğarak öldürdüğüm korumadan aldığım ve elimde tuttuğum silahla Javier odaya girmeden önce kollarımı kurtardığım ve şimdi yerde duran iplere çevirdi.

Silah sesi kulaklarımı resmen sağır edecek kadar yüksek çıktı. Javier oluğu yerde bir süre kıpırdamadan durdu, yaşadığı şokun etkisi bütün yüz hatlarına hücum etmişti. Gri gömleğinden, parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Dizlerinin üstüne çöktü, elini hâlâ karnına bastırıyordu; öksürdü ve ağzından kan damladı.

İlk seferin de böyle olması gerekiyordu. Yanlışı düzeltmek güzel bir duyguydu.

"Sarai..." Elini bana uzattı.

Beni yaratan adamın, içimdeki karanlığın, Javier'in önünde yere çöktüm ve kana bulanmış dudaklarını öptüm. Onu o kadar uzun ve yumuşak bir şekilde öptüm ki, birbirimizi hiç unutmayacaktık.

Dudaklarına doğru, "Haklıydın," diye fısıldadım, "ben koyunların arasındaki kurdum, *mi amor*." Onu tekrar öptüm. "Seni seviyorum ama eğer ölürsen kendi başıma da yaşayabilirim."

Silahı şakağına dayadım ve tetiği çektim.

Bedeni yere yığıldı, sessizce ona veda ettim. İşin en zor kısmı sonlamıştı. Javier'i hakladığıma göre, korumalardan ve onların üzerime yağdırdığı kurşunlarından kurtulmak çocuk oyuncağından farksız olacaktı.

26

Niklas

Cesetler evin bahçesinde etrafa dağılmıştı. Kapıda koruma yoktu, içeri girerken toprak yolda yürüyen birkaç köle kızın yanından geçmiştim. Bir şeyler olduğunu sezmiştim ama *bunu* hiç beklemiyordum.

İçeride Fredrik'i gördüm ve dışarıdakinden çok daha fazla sayıdaki cesedin etrafından dolaşıp yanına gittim.

Eğilip ayağımın dibindeki silahı aldım. Boştu.

"Silahların çoğu boş," dedi. "Dışarı böyle çıktı, silahı aldı, yoluna çıkan herkesi vurdu, silah boşalınca da yere attı. İleri doğru koştu, ölenlerden önce birinin sonra diğerinin silahını aldı ve bahçede önüne çıkan herkesi öldürdü." Orayı burayı işaret ederek Izzy'nin gitmiş olması muhtemel görünmez patikayı eliyle çizerek gösterdi.

"Onu bulmalıyım." Gitmeye hazırlanırken beni durdurdu.

"Çoktan gitti, Niklas."

"Çölde tek başına yürüyor olabilir."

"İstiyorsan onu ara," dedi. "Şimdiye kadar Arizona yolunu yarılamıştır bile."

Haklıydı.

"Buraya gelmek nereden aklına geldi?" diye sordum.

"Muhtemelen seninle aynı sebepten," dedi. "Izabel'i izlemesi için birini göndermiştim, başının dertte olduğu haberini alınca da buraya geldim. Duyduğuma göre..."

"Javier hayatta," diye tamamladım hemen.

Fredrik, "Hayattaydı," diye düzeltti. Elimi arkama uzatıp başımın arkasını kaşıdım. "Yalan söyledi. En başından beri bize, Victor'a yalan söylüyordu."

Fredrik, "Eminim ki iyi bir sebebi vardı," dedi.

"Evet, muhtemelen vardı." Etraftaki cesetlere baktım. "Kaçarken yardım almadığını nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Galiba buna dair içimde bir his var." Odaya girdiğimden beri ilk kez benimle göz teması kurdu. "Artık Izabel'in yardımımıza ihtiyacı yok. Bence Victor da böyle düşünürdü."

Yerde yatan cesetlere bir daha baktım ve Izzy'yle ilk karşılaşmamızı düşündüm.

Belki de Fredrik haklıydı.

Bir hareketlenme dikkatimi çekince başımı kaldırdım. Sarı saçlı bir kadın kapı eşiğinde duruyordu. Ensesinde ve yüzünün bir yanında kan lekeleri vardı. Cehennemden geçip de gelmiş gibiydi.

Daha fazla yürüyemedi ve dizlerinin üstüne çöktü.

"Bana... dedi ki... benim acı içinde... ölmemi istedi," dedi güç bela.

Fredrik sanki önceden bunu bilmiyormuş gibi, "Kim?" diye sordu.

"La Princesa." Öksürdü ve ağzından yere kan sıçradı. "Ben... bunu hak ettim." Nefes nefese konuşuyordu. "Yaptıklarım yüzünden. Bunu hak ettim çünkü..." Gözleri titredi, gövdesi sallandı. "Çünkü yaptıklarımdan... pişman değilim. Ona söyle... *hiçbir şeyden* pişman değilim."

Kadın düştü ve oracıkta can verdi.

Fredrik'le birbirimize bakıp omuz silktik ve evin içini kontrol etmeye başladık.

Tuvalette birbirlerine sokulmuş çok sayıda köle kız vardı, onlara para verdik ve gitmelerini söyledik. Altlarına işemiş iki korumayı da üst katta bulduk. Fredrik birini öldürdü, ben de diğerini. Daha gösterişli bir başka odada Armani takım elbiseli bir adam daha vardı, sandalyede oturuyordu, alnından vurulmuştu. Kim olduğundan emin değildim ama mekanı işletecek kadar önemli biri olduğu açıktı. Her tarafa

belgeler saçılmıştı, yanındaki masada türlü para miktarı, köle kızların ve müşterilerin isimlerini gösteren kağıtlar vardı. Bunu Jackie'nin sahte kimliği Frances Lockhart'ın adını ve onun köle kızlara harcadığı paraları bildiğim için hemen anladım.

Kız kardeşimin fotoğrafını gördüğümdeyse yüzümü buruşturdum.

Naeva'nın fotoğrafını parmaklarımın arasına aldığımda Fredrik, "O da buradaydı. Buraya Izabel'le birlikte geldiğini tahmin ediyorum," dedi.

"Hayatta mı?" Fotoğrafı elime aldığımdan beri dişlerimi sıkıyordum.

Fredrik, "Emin değilim," dedi. "Bilmiyor muydun?"

Dalgın bir şekilde başımı salladım. Hayır, Jackie bana olanları anlatırken onun adını vermemişti. Bahsettiği kızın kız kardeşim olduğu da hiç aklıma gelmemişti.

Fredrik, "Belki de hayattadır," dedi.

Fotoğrafı cebime koydum, içimde kaynayan öfkeyi tuttum.

Herkes ölmüştü. En az seksen tane ceset vardı.

Nasıl olmuştu da Izabel bu işin altından tek başına kalkmıştı?

Gülümseyerek düşündüm. Çünkü onun hayatta olduğunu biliyordum. Üstelik Fredrik haklıydı, Izabel

şimdiye kadar oraya varmadıysa bile Arizona yolunu yarılamış olmalıydı.

Victor neredeydi?

Peki ya Nora?

Fredrik'e, "Görünüşe göre ciddiye alan bir tek biz varız," dedim. Bunu düşününce canım sıkılmıştı. Erkek kardeşim bizim gibi birilerini göndermemişti, kendi de gelmemişti.

Nora ise... *Nora'nın canı cehenneme!*

Fredrik masanın yanındaki cesetten uzaklaştı, ceketinin cebinden siyah bir mendil çıkarıp ellerini sildi.

"Victor burada değil, çünkü vurulmuş," dedi. Olduğum yerde kaldım, şaşkınlıkla ona baktım. "Bir saat önce Nora beni aradı. Kurtulacak, ama dediğine göre Nora onu Mozart'a götürdüğünden beri kimseyle konuşmuyormuş. Nora da endişeliymiş."

Mozart bu tür zamanlarda Victor için çalışan, bizi hastanelerden falan uzak tutan cerrahtı. Nora neden *beni* aramamıştı peki? Ben Victor'un kardeşiydim. Tanrım, o kadından öyle nefret ediyordum ki...

"Neden endişeleniyormuş?" dedim. "Ölmeyecekse endişelenmenin ne gereği var?"

"Bilmiyorum."

"Nora ne zamandan beri insanlar için endişeleniyor ki zaten?" diye sordum.

Fredrik, "İşte *beni* de endişelendiren bu ya," dedi.

"Şimdi de *ben* endişeleniyorum."

Bir dakika sonra, "Victor'u görmeden önce yapmam gereken bir iş var," deyip kapıya doğru yürüdüm ve yolumun üstündeki, içi para dolu çantayı aldım. "Izzy'yi benden önce görürsen ona de ki... ya da boş ver, ben kendim söylerim," dedim.

Fredrik başıyla onayladı.

27

Izabel

Evin önündeki arabalardan birini çaldım ve benzini bitene kadar sürdüm. Çölde saatlerce yürüdükten sonra Naeva ve Leo beni aldılar. Elimde bir yarı otomatik silah vardı, yalın ayaktım ve üzerimdeki kıyafet kan lekeleriyle doluydu. Toprak yolun ortasında duruyordum, karşıdan gelen arabaya silahı doğrultmuştum. Neredeyse ikisini de, yani elimdeki tek yolculuk imkanını da vuruyordum. Demek ki Javier onları serbest bıraktım derken yalan söylemiyordu.

Ben arabaya biner binmez Naeva, "Her yerde seni aradık," dedi. "Eve geri döndük ama herkes ölmüştü. Ve senin..." Arkaya dönüp bana gülümsedi. "Yani bütün cesetleri kontrol etmedik tabii ama hayatta olduğunu biliyordum. Bu yüzden de çıkıp seni aramaya başladık."

Ona hafifçe gülümsedim ve "Sana teşekkür etmem lazım," dedim.

27

Izabel

Evin önündeki arabalardan birini çaldım ve benzini bitene kadar sürdüm. Çölde saatlerce yürüdükten sonra Naeva ve Leo beni aldılar. Elimde bir yarı otomatik silah vardı, yalın ayaktım ve üzerimdeki kıyafet kan lekeleriyle doluydu. Toprak yolun ortasında duruyordum, karşıdan gelen arabaya silahı doğrultmuştum. Neredeyse ikisini de, yani elimdeki tek yolculuk imkanını da vuruyordum. Demek ki Javier onları serbest bıraktım derken yalan söylemiyordu.

Ben arabaya biner binmez Naeva, "Her yerde seni aradık," dedi. "Eve geri döndük ama herkes ölmüştü. Ve senin..." Arkaya dönüp bana gülümsedi. "Yani bütün cesetleri kontrol etmedik tabii ama hayatta olduğunu biliyordum. Bu yüzden de çıkıp seni aramaya başladık."

Ona hafifçe gülümsedim ve "Sana teşekkür etmem lazım," dedim.

"*Bana* mı teşekkür edeceksin?" Naeva başını salladı, kaşlarını çattı. "Hayatımı sana borçluyum, Sarai. İkimiz de öyle," dedi ve Leo'nun koluna dokundu. Leo da bunun üzerine başını hafifçe çevirip bana baktı. Gözleriyle teşekkür ettiğini görebiliyordum. Vurulduktan sonra neden araba kullandığını merak ettim ama bu onu pek endişelendirmiyor gibiydi ya da sanırım acısını görmezden geliyordu.

Beni kahraman gibi gösterecek yorumlardan uzak durmak istediğim için konuyu değiştirdim.

"Anlaşma neydi, Leo?" diye sordum. "Javier seni neden bıraktı?"

Leo bozuk bir İngilizceyle, "Bana adımı geri verecekti. Ben onun için dövüşecektim, o da Naeva'yı öldürmeyecekti," dedi.

Leo'nun adını geri almakta zorlanmayacağından emindim, hatta bu şöhretinin azaldığını bile düşünmüyordum.

"Ne hissediyorsun?" diye sordum. "Tekrar dövüşmek konusunda yani?"

Leo, "Naeva için her şeyi yaparım," dedi, "üstelik dövüşmekten başka bir şey bilmiyorum. Hayatım boyunca hep bunu yaptım."

"Javier Ruiz'le yaptığın anlaşmadan artık muafsın," dedim. "O öldü. Onu öldürdüm."

Naeva'nın gözleri yavaş yavaş aydınlandı, bunu teşekkür dolu bir gülümseme izledi. Bana sarılmak istediğini anlayabiliyordum, o ön koltukta, ben de arkada oturuyor olmasaydım bunu yapardı.

Leo'nun yüz ifadesi ısrarla değişmiyordu. Üstelik tek kelime etmiyordu. Ben de sebebini sormadım.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

El Paso sınırına yaklaştığımızda sınır devriyesindeki polislere nasıl bir rol oynayacağımıza dair kafa yordum. Hiçbirimiz Meksika sahillerinde güneşin tadını çıkartıp geri dönen Amerikalı turistlere benzemiyorduk. Tam da bir çiftlikten kaçmış ve kaçarken karşılarına çıkan yüz kişiyi öldürmüş tiplere benziyorduk! Meksika'da yasak olan yarı otomatik silah hâlâ yanımda, koltukta duruyordu. Üstelik Leo Moreno hâlâ Meksikalıydı ve Birleşik Devletler'deki yasal durumu hakkında da hiçbir şey bilmiyordum. Açıkçası üzerinde herhangi bir kimlik taşıdığından da şüpheliydim. Daha doğrusu kimliği olmadığından adım gibi emindim. Arabanın çalıntı olduğundan da keza.

Leo sınır kapısında sıra beklemek için arabayı durdurdu ve iki sınır polisi arabaya yaklaştılar. İçeri baktılar. İçlerinden biri arka koltuktaki silahı, kan lekeli kıyafetleri ve bu manzaradaki ters giden her şeyi gördü.

Leo diğer polise sarı bir kağıt uzattı. Polis kağıda baktı, durumu kavradığı yüz hatlarında belirginleşirken birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

Bir dakika sonra ikinci polis de kağıdı incelemek için arabanın etrafını dolaştıktan sonra bizi diğerlerinden önce bıraktılar.

Naeva, Leo'ya "O neydi?" diye sordu merakla.

Leo önünde uzanan Texas yolundan gözlerini ayırmadan "Javier'in belgeleri," diye cevap verdi. "İlk yeni dövüşüm *Lee-Aaa*'da olacak."

"Lee-Aaa nedir?" diye sordum.

Naeva "L.A." diye açıkladı.

Akıcı İspanyolca konuşabildiğim için bunu zaten anlamıştım ama neden unuttuğumu bilemedim. Belki de artık Javier öldüğü ve Meksika'daki işim bittiği için orada öğrendiğim her şey bunlarla birlikte aklımdan uçup gitmişti. Emin değildim.

Leo olacaktı değil, "olacak" demişti. Javier ölmüştü ama Leo mecbur olmamasına rağmen dövüşecekti. Naeva'nın bu konuda neler hissettiğini merak ediyordum. Fakat bunu da sormadım. Beni ilgilendirmezdi, bir yarım merak ediyordu ama diğer yarımın düşüneceği daha önemli şeyler vardı.

Texas'ta gri-sarı bir gökyüzü uzanıyor, sabah güneşi ufuktan henüz yükseliyordu. Arka koltukta silahın yanına uzandım, gözlerimi kapadım ama uyumadım.

Aklımda çok fazla düşünce vardı. Bundan sonra ne yapacağımı, nereye gideceğimi, Javier'in bana anlattıklarının ne kadarını Victor'a söyleyeceğimi düşündüm. Belki de ona hiçbir şey söylemezdim. Bu işe tek başıma girişmiştim ve aynı şekilde bitirmek istiyordum. Meksika'daki işimi sonlandırmış ama genel anlamda henüz tamamlamamıştım.

***

Yolculuk sırasında bir ara uykuya dalmıştım. Naeva'nın sesiyle gözlerimi açtığımda Arizona'ya geldiğimizi fark ettim. Artık evime dönmüştüm.

"Sarai, geldik," dedi. Elini omzuma koyduğunu hissettim.

Koltukta doğruldum; yaşadığım şeylerden, öldürdüğüm onca insandan sonra bu kadar uzun ve rahat uyuyabildiğime şaşırmıştım. Cesara, Joaquin, Javier... ve adlarını bilmediğim diğerleri. Meksika'da sadece Sarai'ın öldüğünü sanıyordum. Fakat o uzun zaman önce ölmüştü ve onu öldüren ben değildim. Yoksa ben miydim?

Arabadan indim.

Naeva'nın tarafındaki açık pencereye eğildim ve "İsterseniz içeri gelin, biraz dinlenirsiniz," dedim.

Leo, "*Gracias**," dedi, muhtemelen benden daha fazla insan öldürmüş bir adama göre son derece kibar

* İsp. Teşekkürler. *(en.)*

ve saygılıydı. "Bizim *Lee-Aaa*'ya gitmemiz gerek. İnsanlar beni bekliyor."

Başımla onayladım. "Beni getirdiğinizi için teşekkür ederim."

Leo, *"De nada**,"* diye cevap verdi.

Naeva da arabadan indi ve bana sarıldı. "Her şeyi sana borçluyum, Sarai," dedi. "Keşke daha fazla yardım edebilseydim ama gelecekte bana ihtiyacın olursa çekinmeden söyle. Ne olduğu umurumda bile olmaz." Dirseklerimi tuttu, biraz geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. Bir an *Huevito*'nun karşımda durduğunu düşünmeden edemedim. Sonunda "Tekrar teşekkür ederim," dedi.

Hafifçe gülümsedim ve Naeva arabaya, Leo'nun yanına döndü. Çok geçmeden uzaklaştılar. Başaracaklar mı acaba diye geçirdim içimden. Los Angeles'a ulaşmaları ya da ilişkilerinin sürüp sürmeyeceğini düşünmüyordum, ölene kadar birbirlerini seveceklerdi peki ama öldürülmeden, ki bu er ya da geç olacaktı, bir hayat kuracaklar mıydı? Esas bunu merak ediyordum işte. Leo'nunki gibi bir şöhret ve yüz, hem bir armağan hem de bir lanetti. Bense sevgilerinin bir ömür sürmesini, başarmalarını istiyordum.

Victor'la benim de bir gün, en az onların yarısı kadar açık olabilmemizi diledim.

---

* *İsp.* Rica ederim. *(en.)*

Keşke *biz* de başarabilsek...

Saksıdaki toprağı karıştırıp evin anahtarını buldum ama içeriye adım atar atmaz bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Ne olduğunu anlayamadım ama. Belki uzun zamandır uğramadığım ya da Apollo'nun bodrumdan bana seslenmesine alıştığım için böyle hissediyordum. Ev çok sessiz, çok boştu. Aslında Apollo'nun gitmiş olması ve evin bana kalması bir bakıma iyiydi. Fakat yakında onu geri getirip başladığım işi bitireceğim için bu geçici bir durum sayılırdı. Fredrik'in onu öldürmemiş olmasını diledim.

Cep telefonumu şarja taktım ve Fredrik'i aradım ama cevap yoktu. Ben de duşa girip uzunca bir süre orada kaldım. Kan ve çamurun Meksika'dan peşimde sürüklediğim diğer şeylerle birlikte akıp gitmesini izledim. Banyo sonrası kanepeye uzandım ve işe dönmeden önce, yarım saat kadar dinlenmeyi düşündüm; ama yine kendimden geçtim ve gözlerimi açtığımda saat 02.00 olmuştu.

Tekrar Fredrik'i aradım. Ama yine cevap yoktu.

Sonra Victor'u aradım. Yanıt vermedi.

Niklas da açmadı.

Nora'yı denedim ama o da yoktu.

Ne oluyor böyle?

İçime tuhaf bir his çöktü. Sehpanın üzerindeki anahtarlarımı aldım, kapının yanındaki terliklerimi ayağıma geçirdim ve dışarı çıkıp arabama atladım.

Fredrik'in benimkinden yirmi dakika uzaklıktaki geçici evinde ışıklar yanıyordu. Arabasıysa bir başka arabanın yanında duruyordu. Belki de uzanmış dinleniyordu. Geri dönüp evime gitmeliydim. Hayır, eğer arayan Victor'un Birlik'inden biriyse, Fredrik ne kadar meşgul olursa olsun, telefonlara cevap verirdi. Aynı şey Victor için de geçerliydi, özellikle de ben haftalarca Meksika'da kaldıktan sonra. Hem onca kişinin içinden bir tek onun cevap vermemiş olması beni incitiyordu. Niklas ve Nora telefona yatkın tipler değillerdi zaten ve geri dönmemeleri normaldi ama yine de işte, içimdeki o his bir türlü geçmek bilmedi.

Arabadan indim, evin girişin kapısına yürüdüm, verandanın merdivenlerinden çıkarken oturma odasının penceresinden içeri göz attım ama kimseyi göremedim.

Kapıyı birkaç kez çaldıktan sonra yine evin içinde bir hareketlilik olmayınca içeri girdim. Şaşırtıcı şekilde kapı kilitli değildi. Oysa Fredrik her zaman kapıları kilitli tutardı.

Elimde silahla oturma odasına doğru ilerledim ve Fredrik köşeden çıkınca irkildim.

"Ödümü kopardın!" deyip silahımı indirdim.

"Özür dilerim." Fredrik yanımdan geçip mutfağa gitti, elleri kanlıydı.

Bir sorun olduğu belliydi. Bir süre hiç soru sormadım. Fredrik'in bana anlatacağını umuyordum.

Mutfaktan çıktı, yıkadığı ellerini havluya siliyordu.

Sonunda "Apollo'yu öldürdün mü?" diye sordum, ellerinden yıkayarak çıkardığı kanın ona ait olduğunu varsayarak.

"Hayır."

Hayır mı? Bu kadar mıydı yani?

"Fredrik, neler oluyor?" Koridorun sonuna, geldiği yöne baktım, bodrum kapısı açıktı, önündeki zemine ışık yayılıyordu.

"Izabel, gitmen gerek."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

Evet, kesinlikle ters giden bir şeyler vardı.

Bodrum kapısına doğru yürüdüm, beton merdivenleri sıçrayarak inerken beni durdurmak için arkamdan gelen Fredrik'in ayak seslerini duydum.

Korkunç manzaraya rağmen, hastane yatağına bağlı adama yaklaştım. Başta Fredrik'e Apollo'yu öldürdüğü için kızgındım ama bu Apollo değildi! Dante miydi yoksa? Evet, müzayededeki utangaç adamın ta kendisiydi. Kan içindeki yüzü neredeyse tanınmaz

haldeydi ve tuhaf bir alet ağzını açık tutuyordu. Bütün dişleri sökülmüş, diş etleri yarılmıştı ve her taraf kan içindeydi.

"Tanrım..." Durdum, gördüğüm şeyi sindirebilmek için biraz bekledim, sonra Fredrik'e döndüm. "Amell Schreiber'in asistanı; bu adı daha önce duyduğum yer orasıydı. Bu senin takma isimlerinden biri. Dante aslında doğru söylüyormuş. Onu sen gönderdin," dedim.

"Evet. Onu ben gönderdim." Verdiği derin solukla Fredrik'in omuzları çöktü. Onun mahcup olmasını, tam da ona yapmamasını söylediğim şeyi yaptığını itiraf etmek zorunda kalmasını bekliyordum ama aklında çok daha kötü şeyler olduğunu hissettim ve azarı başka bir zamana ertelemeye karar verdim.

Bakışlarımı Fredrik'ten Dante'ye çevirdim. "Neden öldü?" diye sordum. "Onu neden öldürdün?"

"Ben öldürmedim."

Başımı hızla çevirdim.

"Ben öldürmedim de ne demek?"

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. Dante. Fredrik. Dante. Fredrik.

Fredrik mutfak havlusuyla alnındaki terleri sildi.

"Gerçekten gitmen gerekiyor."

"Olanları bana anlatmadığın sürece hiçbir yere gidemezsin. Apollo *nerede*?" Sanki haftalardır değil, aylardır yoktum ve her şey iyice... sarpa sarmıştı.

Fredrik, "Onu öldürdüm," dedi.

"Ne? Hangisi doğru? Onu öldürdün mü, öldürmedin mi?"

"Lanet olsun, Izabel! Onu öldürdüm. Mecbur kaldım. Bunu anlamanı beklemiyorum ama... kim ve ne olduğum ortada." Cesedi başıyla işaret etti. "Yaptığım ve yapmam gereken de bu... seni burada istemiyorum. Ne bugün ne de yarın. Aslında yollarımızı ayırmak ve birbirimizle bir daha hiç konuşmamak en iyisi."

İtiraz edecektim ama tüm sözler içimde kaldı. Hissettiğim tek şey incinmişlik duygusuydu. Bir an ona bakmakla yetindim. Göğsüm sıkışmıştı.

Nihayet Fredrik'in zamana ihtiyacı olduğuna karar verdim; ona yardım edemeyeceğim bir zorlukla boğuşuyordu ve söyledikleri sadece o an hissettiği öfkeyle ağzından çıkmıştı.

Bir kez daha, "Apollo nerede?" diye sordum. Onu kendi sorunlarıyla baş başa bırakmadan önce bana en azından bunu söylemesini umuyordum.

Fredrik sustu, derin bir nefes aldığını duydum. "Öldü," dedi, sözlerinin geri kalanı bir çığ gibi üzerime düştü. "Galiba onu Victor bulmuş, bu onun sana yardım ettiğimi bildiğini ve bana bir daha

güvenmeyeceğini de gösteriyor. Apollo bu işten kendi başına sıyrılamazdı; serbest kaldı."

Pekâlâ, en azından benimle konuşması, evden sürükleyerek çıkarıp kapının önüne koymaması da iyiye işaret.

"Neden Victor'un..."

Fredrik, "Victor vuruldu," dedi. Soluğum kesilmişti ve üzerime düşen çığ, göğsüme baskı yapıp beni ezmeye başladı. "Artemis onu vurdu. Nora, Apollo'yu vurdu ama Artemis kaçtı. Sanırım Apollo'yu serbest bırakan Victor'du. Emin değilim ama içimden bir ses böyle olduğunu söylüyor. Victor'u kontrol etmeye gittiğimde beni görmek istememesinin sebebi de buydu."

"Victor *vuruldu mu?*" Anlattıklarından sadece bunu duymuştum. "O... iyi mi?" Göğsüm zorlukla inip kalkıyordu.

Fredrik, "Yaşayacak," dedi.

"Nerede?" diye sordum, çoktan bodrum merdiveninden yukarı çıkmaya başlamıştım. Üst basamakta durdum.

Fredrik bana baktı.

"Mozart'ın yanında."

Gitmeye hazırlandığım sırada bir ses beni durdurdu.

"Söylediklerimde ciddiydim, Izabel. Bir daha sakın buraya gelme. Beni tanıdığını bile unut. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Sözlerinin acısı içimde daha da derinlere saplandı ama bunu görmezden gelmek ve birkaç güne kalmadan eski halimize döneceğimize inanmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Kendi kendime "Zamana ihtiyacı var," diye mırıldandım.

Fredrik başka bir şey söylemeden arkasını döndü, merdivenlerin alt basamağından uzaklaştı. Yerde hareket eden gölgesini bir süre izledim.

İlgilenmem gereken acil meseleler olduğu için evden çabucak çıktım ama yüreğime bir ağırlık çökmüştü. Arabanın kapsını açtım, anahtarı kontağa taktım ve doğrudan Mozart'ın evine gittim.

28

Fredrik

Seri katilin benim için bıraktığı pisliği temizlemek için geri döndüm. Dokuz saat önce ölmüştü, ondan en son uçağı indiğinde ve beni havaalanından telefonla aradığında haber almıştım. Direkt evime gitmesini, orada beklemesini, burada güvende olacağını söylemiştim. İşin tuhaf tarafı, o sırada beni başta bunları, yani burada güvende olacağını söylemeye iten şeyin ne olduğundan tam olarak emin olmamamdı. Kimse Dante'yi aramıyordu, bildiğim kadarıyla tehlikede de değildi; Meksika'da olanlardan sonra kimliği açığa çıkmış olsa bile, hayatta kalan ve onun peşine düşecek kimse yoktu. "Orada güvende olursun," demiştim ve bunu asla unutmayacaktım.

Ama her şey şimdi anlam kazanmaya başlıyordu: Haftalar önce Dante'nin Meksika'ya gittiği gece takip edildiğim duygusuna kapılmıştım. O kadın buradaydı ve Dante'nin nereye gittiğini biliyordu. Daha sonra aynı gün ben Kenneth Ware ile kütüphanedeyken de

etraftaydı. Masamızın yanından geçen, durup onu düşünmeme sebep olan kadının da o olduğunu düşündüm. Beni takip ediyordu, hakkımda muhtemelen benden daha fazla şey biliyordu.

Dante'nin başının dertte olduğunu, kadının bana mesaj yollamak için onu kullanmak istediğini hissetmiş; ama bunu zamanında fark edememiştim.

Dante'nin cesedinin yanında, tavandaki ışığı yansıtan küçük bir ayna vardı. İçeriye girdiğimden beri ilk defa aynayı yerden alıp kendi yansımama baktım. Küçük kan damlaları camı lekelemişti. Bakmamı istediğini biliyordum, Dante'yi öldürmeden önce onu da kendine bakmaya zorladığını biliyordum. Sebebini ise çözememiştim. Sinirli olduğum, en basit soruların önemli olduğu için değildi, ama aynayla aklımı meşgul etmeyi başarmıştı, *kadın* benim aklımı çelmişti.

Kanlı yatağın üzerinde parmağımı gezdirirken sanki onun zarif ellerinin değdiği her yeri hissediyor, havada teninin kokusunu alıyordum. Aynada yansımasını yanımda görebiliyordum.

Bunaltıcı bodrumun yarı karanlığına, "Görmemi istediğin şey ne?" diye fısıldadım.

Aynayı eski yerine, bıraktığı gibi koydum.

Izabel hâlâ aklımdaydı, düşündüklerimi, gördüklerimi ona söylemek zorundaydım yoksa sonu Dante gibi olabilirdi. Bu katilin şimdiye kadar sadece erkekleri

etraftaydı. Masamızın yanından geçen, durup onu düşünmeme sebep olan kadının da o olduğunu düşündüm. Beni takip ediyordu, hakkımda muhtemelen benden daha fazla şey biliyordu.

Dante'nin başının dertte olduğunu, kadının bana mesaj yollamak için onu kullanmak istediğini hissetmiş; ama bunu zamanında fark edememiştim.

Dante'nin cesedinin yanında, tavandaki ışığı yansıtan küçük bir ayna vardı. İçeriye girdiğimden beri ilk defa aynayı yerden alıp kendi yansımama baktım. Küçük kan damlaları camı lekelemişti. Bakmamı istediğini biliyordum, Dante'yi öldürmeden önce onu da kendine bakmaya zorladığını biliyordum. Sebebini ise çözememiştim. Sinirli olduğum, en basit soruların önemli olduğu için değildi, ama aynayla aklımı meşgul etmeyi başarmıştı, *kadın* benim aklımı çelmişti.

Kanlı yatağın üzerinde parmağımı gezdirirken sanki onun zarif ellerinin değdiği her yeri hissediyor, havada teninin kokusunu alıyordum. Aynada yansımasını yanımda görebiliyordum.

Bunaltıcı bodrumun yarı karanlığına, "Görmemi istediğin şey ne?" diye fısıldadım.

Aynayı eski yerine, bıraktığı gibi koydum.

Izabel hâlâ aklımdaydı, düşündüklerimi, gördüklerimi ona söylemek zorundaydım yoksa sonu Dante gibi olabilirdi. Bu katilin şimdiye kadar sadece erkekleri

etraftaydı. Masamızın yanından geçen, durup onu düşünmeme sebep olan kadının da o olduğunu düşündüm. Beni takip ediyordu, hakkımda muhtemelen benden daha fazla şey biliyordu.

Dante'nin başının dertte olduğunu, kadının bana mesaj yollamak için onu kullanmak istediğini hissetmiş; ama bunu zamanında fark edememiştim.

Dante'nin cesedinin yanında, tavandaki ışığı yansıtan küçük bir ayna vardı. İçeriye girdiğimden beri ilk defa aynayı yerden alıp kendi yansımama baktım. Küçük kan damlaları camı lekelemişti. Bakmamı istediğini biliyordum, Dante'yi öldürmeden önce onu da kendine bakmaya zorladığını biliyordum. Sebebini ise çözememiştim. Sinirli olduğum, en basit soruların önemli olduğu için değildi, ama aynayla aklımı meşgul etmeyi başarmıştı, *kadın* benim aklımı çelmişti.

Kanlı yatağın üzerinde parmağımı gezdirirken sanki onun zarif ellerinin değdiği her yeri hissediyor, havada teninin kokusunu alıyordum. Aynada yansımasını yanımda görebiliyordum.

Bunaltıcı bodrumun yarı karanlığına, "Görmemi istediğin şey ne?" diye fısıldadım.

Aynayı eski yerine, bıraktığı gibi koydum.

Izabel hâlâ aklımdaydı, düşündüklerimi, gördüklerimi ona söylemek zorundaydım yoksa sonu Dante gibi olabilirdi. Bu katilin şimdiye kadar sadece erkekleri

öldürmüş olduğu fikrine tam anlamıyla inanmıyordum ama işi şansa bırakamazdım. Izabel benim için önemliydi, kız kardeşim gibiydi. O kadının kim olduğunu merak eden ve onu yakından tanımak isteyen yanım, kadın kimi öldürmüş olursa olsun onu *affedecekti.*

Suç mahallini çamaşır suyu ve bir kova dolusu bezle sildikten sonra arabamı kapalı garaja çektim. Dante'nin brandaya sarılı cesedini aldım ve bagaja attım.

Arabaya binip motoru çalıştırdım.

Ellerimi direksiyona koyup bir süre sessizce bekledim, çünkü kadının da arabada olduğunu, arkamdaki koltukta oturduğunu hissediyordum. Korkmadım. Canavarlar diğer canavarlardan korkmazdı.

Yüzünü değil, sadece saçlarını görebiliyordum.

"Aynada görmemi isteğin şey neydi?" diye sordum sonra.

"Yüzün." Sesi hayal ettiğim kadar yumuşaktı.

Ensemde soğuk bir ürperti hissettim, ellerim güçten kesildi ve direksiyonu bıraktım.

Derken görüntüsü karşımda belirdi.

"Willa..."

29

Niklas

Sarsılmış Jackie'yi havaalanından aldım. Karavanına gidene kadar ağzını bıçak açmadı; elleri dizinde, bacaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırmış bir halde camdan dışarıyı seyretti. Saatlerdir buradaydı ve Meksika'dan dönmemi bekliyordu.

Arabaya binerken ona, "Neden taksi çağırmadın?" diye sormuştum.

"Ben... evimde yalnız kalmak istemedim," demişti. "Dışarıda insanların arasında olmayı tercih ettim."

Onu Meksika'ya göndermemeliydim. Hayatımın geri kalanında bu yüzden hep pişmanlık duyacağımı biliyordum çünkü şimdiden vicdanım sızlamaya başlamıştı. Neden suçluluk duyduğumu henüz anlamamıştım. İşi kendisi kabul etmişti. Ona her şeyi anlatmış, onu vazgeçirmeye bile çalışmıştım ama o gitmeyi tercih etmişti. Çünkü parayı istiyordu. Bunu para ve umutsuzluk yüzünden yapmıştı ve eline geçeni

uyuşturucuya yatırmayı planlıyordu. "Bağımlının teki, başına bir şey gelirse bu onun hatası olur," diye düşünmüştüm. Fakat içimde, derinlerde bir yerde hiç de öyle hissetmiyordum. Çelişkiye düşünmüştüm. Çünkü Jackie'nin uyuşturucu aldığını uzun zamandan beri görmemiştim. Çelişkideydim çünkü hayat tarzı ya da küçük karavanı bana onun uyuşturucu bağımlısı olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu. Çelişkideydim çünkü şüphelerim yeterli değildi ve yeterli olmadıkları zamanlar genellikle yanlış çıktıklarını biliyordum.

Bu da beni yine lanet olası para sebebine geri götürüyordu. Her sentini uyuşturucuya değil, hiç tanımadığı genç kadınların hayatlarını kurtarmaya harcamıştı.

İşte bu yüzden dangalak herifin tekiydim. Hatalıydı ve bunu gerçekten biliyordum, ama inanmak istemiyordum işte. Çünkü orada benim için Izzy'yi izleyecek birine ihtiyacım vardı. Dangalağın tekiydim çünkü Jackie'yi kullanmış ve onun iyi bir insan olduğunu, düşündüğümden çok daha iyi biri olduğunu söyleyen içgüdülerime kulak asmamıştım.

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim, Nik," dedi ve arabadan inmeye hazırlandı.

Ona göz kulak olmak için biraz daha kalmayı düşünmüştüm oysa.

"Yalnız kalmak istemediğini sanıyordum," dedim.

Duraksadı ama yine de arabadan indi ve bana bakıp, "İstemiyorum," diye onayladı. "Shellie'nin yanına gideceğim." Kendi karavanının karşısındaki karavanı gösterdi. "Bedava Meksika seyahati için teşekkür etmek isterdim ama..." Sözlerini tamamlamadı.

Arabanın kapısını kapatmadan önce onu durdurdum. "Ah, Jackie, gerçekten üzgünüm. Bütün bu olanlardan ötürü yani. Ben... çok yanlış yaptım."

"Hayır, böyle söyleme, Nik," diyerek sözümü kesti. "Yetişkin bir kadınım ben. Kendi kararlarımı alabilirim. Beni uyarmıştın. Sen bir şey yapmadın, yapan *benim*. Başımın çaresine bakacağım. Sağ salim geri döndüm ya, önemli olan da bu. Birkaç gün içinde kendimi toplar, eski halime dönerim." Havayı yumuşatmaya çalışarak bana gülümsedi ama bu benim kendimi daha da boktan hissetmeme neden oldu. "Yakında normal yaşantımıza döneriz. Tabii istersen," diyerek imalı bir şekilde güldü ama güçlü olmaya çalıştığını, yaşadıkları yüzünden travma geçirmediğini göstermeye çalıştığını ve aklındaki *son* şeyin *seks* olduğunu biliyordum.

Gülümsemeye çalıştım ama olmadı.

"Yarın gelir sana bakarım," dedim.

"Tamam, Nik." Gülümsemesi aydınlandı ve biraz olsun içim rahatladı. Çünkü gülümsemesi gerçekti,

beni çoktan affettiğini biliyordum ve onun o masum, zarif ve... kahretsin!

Giriş yolundan çıktım ve anayola girip parlak farlarıyla beni neredeyse kör eden siyah bir SUV'un yanından geçip gittim. Ertesi gün Jackie'nin banka hesabına yüklü bir para gönderecek, hayatını kurmasına yardım edecektim. Onu zor durumda bırakmış olmamı telafi etmeyeceğinin farkındaydım ama bir yerlerden başlamalıydım.

On beş dakika sonra elimi az evvel kaçırdığım ve muhtemelen Izzy'den gelen aramaya yanıt vermek için telefonuma uzattım ama ekranda Jackie'nin ismi yanıp sönmeye başladı.

Barın üstündeki odama giden çıkışa doğru arabayı sürerken kulağıma bastırdığım telefona "Fikrini mi değiştirdin?" dedim.

Telefonun diğer ucundaki adam İtalyanca, "Kırk sekiz saat vaktin var. Bu orospuya karşılık, *seni* istiyorum," dedi.

Yolun karşı tarafında durdum, arabamın tekerlekleri kaldırımda patinaj yaptı. *SUV... Jackie, son zamanlarda karavan parkında gördüğü tuhaf arabalardan bahsediyordu... Anlamalıydım. Anlamalıydım!*

"Kimsin lan sen?" Kalbimin gümbürtüsü resmen kulaklarımı patlatacak gibiydi.

Kısa bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı: "Kızımı öldürdün," dedi, "Francesca Moretti." Kalbim duracaktı. "Tam kırk sekiz saat sonra eğer sana mesajda yazdığım adrese gelmezsen bu kadını okyanusun dibine yollarım."

Hayır...

Ağzım kupkuru olmuştu, zihnim deli gibi çalışıyor, Jackie'nin arkadan gelen boğuk çığlıklarını duyuyordum.

Düşünmeme bile gerek yoktu. Bay Moretti'ye "Orada olacağım," dedim, "umarım sende de oraya gelecek göt vardır."

Çağrıyı sonlandırdıktan üç saniye sonra adres geldi. Tekrar havaalanı yolundaydım ve arabayı Izzy'ye ulaşmak için Meksika uçağına giderken kullandığımdan da hızlı ve gözü kara bir şekilde sürüyordum.

30

Izabel

Mozart, Birleşik Devletler'deki en iyi cerrahlardan biriydi ve sıradan Amerikalıları ameliyat etmesine rağmen, ne zaman ona ihtiyaç duyulsa hazır olması, gördüğü, duyduğu ve yaptığı hiçbir şeyi kaydetmemesi için ona epeyce para ödeniyordu.

Daha önce tanışmamış, sadece bir kez karşılaşmıştık. Tabii gerçek ismi Mozart değildi.

Gölün üstündeki mütevazı evinin giriş yolunda durdum; göle bakan muazzam pencereleri, abartılı mozaiklerle süslü yürüyüş yolunun yanındaki Japon balığı havuzuyla oldukça hoş bir evdi ama bu adamın kazandığı para düşünüldüğünde tek katlı her ev mütevazı sayılırdı.

Ön kapıyı tıklatırken üzerinden sadece iki saniye geçmiş olmasına rağmen, içeri girmem epey vaktimi alacakmış gibi hissediyordum.

Ama kapı hemen açıldı.

Mozart karşımda durmuş, bana bakıyordu. Bir hizmetçi ya da kapı görevlisi değil, sadece Mozart vardı. Mütevazı bir davranıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, bakışlarından beni daha önce gördüğünü hatırladığı ama bir türlü kim olduğumu çıkaramadığı belliydi.

"Adım Izabel," dedim. "Victor Faust'un... kız arkadaşıyım." Hayret, bunun bu kadar tuhaf hissetmeme sebep olacağı hiç aklıma gelmemişti. Onun kız arkadaşı olmak hoşuma gitmediğinden değil, ama bu kelime çok... ergenceydi. "Onu görmem gerekiyor."

Gereğinden fazla karşımda durduğu için onu itekleyip geçmeyi düşündüm ama kendimi tuttum.

Mozart düz bir sesle, "Kimse hastamı göremez," dedi, bir eliyle kapıyı tutuyordu, diğerini de pervaza dayamıştı, vücut lisanı rahattı ama geçmem için kenara çekilmeye niyetinin olmadığı da açıktı. "Doktor talimatı," dedi.

Dişlerimi sıkarak Mozart'ın önüne dikildim, gözlerimi onun gözlerine diktim. "Kenara çekil, yoksa ben çekerim."

"Senden korkmuyorum."

Cüssesini ve ses tonundaki donukluğu ölçtüğümde doğruyu söylediğini anladım. *Seni kibirli herif!*

Başımı yana yatırıp onu süzdüm. Ellili yaşlarında, kır saçlı, yakışıklı bir adamdı; zayıftı, onu silaha ihtiyaç

duymadan rahatlıkla yenebilirdim ama o Victor'un doktoruydu, böyle bir hareket beni zor duruma sokardı.

Keskin bir sesle, "O zaman ona burada olduğumu söyle," diye emrettim, "beni kesinlikle görmek isteyecektir." Bunu söyledikten sonra aklımdan geçen ilk şey "kız arkadaşı" olduğum için beni görmek isteyeceği değil, benden beklediği bir bilginin olmasıydı. Bu biraz canımı yakıyordu, insanın kıçına batan çivi kadar gerçekti ama yok saymak durumundaydım.

Mozart, "Victor kimseyi görmek istemiyor," dedi.

Yüreğime resmen bir şey oturdu gibi hissettim.

Bir süre konuşamadım, buna ne cevap vereceğimi bilmediğimden değil, göğsüme çöken ağırlıktandı. Yüreğime saplanan bu sızı hayatı içimden çekip çıkarıyor gibiydi.

Onu kenara ittim ve yoluma devam ettim.

Odaya girdiğimde Victor'u hastane yatağında her tarafına serum hortumları bağlı halde bulacağımı sanıyordum ama gördüğüm şey, hiç de böyle değildi. Victor yatağın yanında ayaktaydı, gömleğini zorlanarak giyiyordu. Yardım etmek için yanına koştum, biraz da beklediğim gibi beni bir kenara itmemesine sevindim. Karnına bir sargı bezi dolanmıştı ve kurşun yarasının üzerini örten sargı bezinden sızan kan kurumuştu.

"Ne yapıyorsun, Victor?" Onu yatağa yatırmaya çalıştım ama bu kez beni itekledi.

Bana bakmadan "Gitmem gereken bir yer var," dedi.

"Nereye? Vurulmuşsun, bu haldeyken yataktan başka nerede olman gerekir?" Sesimde öfke ve hoşnutsuzluk vardı.

Kapıda beliren Mozart, "Ona söylemeye çalıştım ama... ısrar etti," dedi.

Victor gömleğinin düğmelerini iliklerken, "Sorun değil," dedi. "Izabel'le bir dakika yalnız kalmam lazım."

Mozart başını salladı, odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Hemen Victor'a döndüm.

"Eğer benimle ilgiliyse..."

"Seninle ilgili olmayan *hiçbir şey yok ki,* Izabel," diyerek sözümü kesti, yüzünü buruşturdu. "Bunu anlamak için vurulmak gerekiyormuş."

Geri çekildim, tereddüt ettim ama gene de konuşmaya çalıştım. "Benim yüzümden mi vuruldun?" Söylediklerine anlam verememiş, ama bunu kastettiğini hissetmiştim.

Victor iç çekti ve gömleğinin son düğmesini de iliklerdi.

"Hayatımda olmanın bana nelere mal olduğunu görmüyor musun?"

Sözlerinin geri kalanını duymaktan korkuyordum, yüzümü ekşittim.

"Bu iş bugün bitsin," diye devam etti ve kalbim duracak gibi oldu.

"Hangi iş bugün bitsin, Victor?"

Lütfen söyleme...

Pencerenin yanında duran sandalyeye topallayarak gidip oturdu, bu çabanın verdiği acıyla yüzünü ekşitti ve ayakkabılarını giymeye çalıştı.

Yerimden kıpırdayamadım. Ona yardım etmeyi istedim ama vücudumu buna zorlamak o an için imkânsız bir gibi geldi.

"*Hangi iş* bugün bitsin?" diye tekrarladım.

Victor gözlerini ayakkabılarından kaldırıp bana baktı.

"Bana Javier Ruiz'den bahset," dedi.

"Ne bilmek istiyorsun? Onu o gece Texas'ta öldürmediğimi mi? Sana ihanet edeceğimi mi?" Bunların hepsini bildiğini varsayıyordum. Bilmiyorsa bile, zaten ona söyleyecektim. "Evet, hepsi doğru. O gece onu öldürmeyip ona yardım etmeyi kabul ettim. Sana da ihanet edecektim. Ama şunu unutma..." Yanına yaklaştım, hızla attığım her adımımda öfke ve suçluluk

vardı. "Sana ihanet *etmedim.* Ona da yardım etmedim. Her şeyi kızım için yapacaktım. Sen de aynısını yapardın, biliyor musun? Zaten bu sefer onu *gerçekten* öldürdüm." Karşısında durdum, gözlerimden âdeta öfke saçıyordum. "Cesara'yı da anlatmamı ister misin? Onunla yatağımı paylaştığımı? Evet, bunlar da doğru. Çünkü mecbur kaldım. İşim için, hayatım için. Diyorum ya, sen olsan sen de aynısını yapardın. Öğrenmek istediğin başka bir şey var mıydı?"

Victor ayağa kalktı ve bir adım geri çekildi.

"Nereye gidiyorsun?"

Ağır adımlarla yanımdan geçip kapıya yürüdü, geçerken askılıkta duran ceketini aldı.

"Victor!"

Durdu, dönüp bana baktı.

Yere yığılacak gibi oldum. Bütün vücudumu sanki tek bir düğüm bir arada tutuyordu ve Victor kapıdan çıkarken o düğümü çözüp beni de yere serecekti.

Ama buna izin vermeyecektim.

Fakat ona yalvarmayacaktım da. Beni terk etmemesi için hiçbir erkeğe yalvarmayacaktım. Victor Faust'a bile. Onu her şeyden çok seviyordum. Ama ona yal-var-ma-ya-cak-tım.

"Bana evlenme teklif ettiğin o gece söylediklerimle ilgili, değil mi?" Yanına gittim, dişlerimi sıktım,

kolundan tutup onu kendime çektim. "Her kelimesi doğruydu. Tek başıma yaşayacak zamana ihtiyacım vardı, *hâlâ* da öyle. Kendim olmak zorundayım, özgür olmak *istiyorum*. Beni terk etmekle tehdit ediyorsun diye bunu değiştiremem. Ama seni seviyorum, Victor ve birlikte olmamızı istiyorum. Bu hiçbir zaman değişmeyecek."

Hâlâ bir şey söylemiyordu.

Bana karşı koy, lanet olasıca! Savaş benimle!

Sesimi daha da yükselttim. "Sen de beni aldattın!" diye bağırdım. "Beni Niklas'a paslamayı düşünüp içimi paramparça ettin! Ruhumda hiç iyileşmeyecek bir yara açtın..." Gözlerim göğsüne takıldı, ağzım inanılmaz derecede kurumuştu ama o geceden beri içimde kalanları söyleyecektim artık. "İş için bile olsa, başka biriyle asla yatamayacak olan yanımı öldürdün," diye devam ettim bu yüzden, ama bunu söylediğime inanamıyordum. Daha doğrusu kendime itiraf ettiğime de.

Bana bak Victor!

Yumruklarımı sıktım.

Ama bakmadı.

Bir dakika sonra, "İntikam için yapmadım. Bunu bil," dedim. Sakinleştim, anlamasını sağlamaya çalışıyordum. "Evet, her seferinde bunu kendime anlatmaya çalıştım, kendimi bunu intikam almak için

yaptığıma, yaptığın şey yüzünden senin bunu hak ettiğine inandırmaya çalıştım, ancak böyle üstesinden gelebilirdim. Ama kalbimin derinlerinde, bunu mecbur kaldığım için yaptığımı biliyordum. Rol yapmasaydım, oradan asla sağ çıkamazdım. Oraya bir gerekçeyle, yani Vonnegut'ı bulmak için gittim. Çünkü o gece söylediklerini de hatırlıyorum, Victor. Haklıydın. Birlik'in kaderi, hepimizin kaderi konusunda haklıydın. Tüm bu özgürlüğün, bu hayatın sona ermesi sadece an meselesi demiştin. Vonnegut ölene ve sen kontrolü eline alana dek hiçbirimizin tam anlamıyla kurtulamayacağını..."

Mağlup olduğumu hissederek geri çekildim ve başımı eğdim. "Her şeyin bittiği noktanın bir nefes uzağındayız işte..." diyerek sözlerini yüksek sesle tekrarladım. Fakat bu sözler kalbimde farklı bir anlama kavuşmuştu ve buna dayanamıyordum.

"Bu yükü omuzlarında taşıma, Izabel," dedi. Başımı kaldırdım. "Bu da işin bir parçası. Bu yüzden seni suçlamıyoruz. Ama sana bir şey sormama izin ver."

"Sor."

"Eğer ben olsaydım, başka bir kadınla yattığım için beni affedebilir miydin?"

Yutkundum.

Dürüstçe, "Evet," dedim, "tabii nefret eder, deliye dönerdim. Ama seni affederdim çünkü... çünkü bu

tür işlere girmenin sıradan insanların hayatlarında yaşananlarla aynı şeyleri getirmeyeceğini biliyorum."

Victor başını sallayarak onayladı.

"O zaman senin bir parçanı yok etmedim, Izabel," dedi. "Sadece seni daha güçlü kıldım."

Konuşmaya başlayacaktım ki sözümü kesti.

"Sana ve Niklas'a bunları yapmamış olsaydım, kendine Cesara'yla yatmak için yine de izin verir miydin?"

Tereddütsüz, "Hayır," diye cevap verdim. "Asla olmazdı böyle bir şey. Ama dediğim gibi, bunu intikam için yapmadım, yapabildiğim için yaptım."

"O zaman bu seni güçlendirdi," diye tekrarladı. "Bu yüzden omuzlarına yük olmasına izin verme."

İsteksiz bir şekilde başımı sallayarak onayladım. Ama her zaman bu bir yük olacaktı.

"İlişkimiz hiçbir zaman sıradan olmadı," dedi. "Hiçbir zaman da sıradanlaşmayacaktık. Bunu ne kadar erken öğrenirsen o kadar iyiydi."

Gene yutkundum, duraksadım, endişeli bir sesle, "Yani sen..." dedim. Kahretsin, yüksek sesle bile soramamıştım.

"Hayır," dedi. "Asla... Ama bu iş gereği başka şansım yoksa yapmayacağım anlamına gelmez. Tıpkı senin yaptığın gibi."

Tanrım, boğazım sanki bir avuç arıyı yutmuşum gibi ağrıyordu ama güç de olsa yutkundum ve kıskançlığımı yenmeyi başardım. Çünkü bunu itiraf etmekle yanlış bir şey yapmıyordu, ben de yanlış bir şey yapmamıştım.

Bir saniye sonra, "Vonnegut'ı buldun mu?" dedi ama bulamadığımı zaten biliyordu ya da şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olmalıydı.

Pişmanlıkla, "Hayır," dedim, "orada değildi. Iosif Veselov adındaki adamın o olduğunu zannettim ama değilmiş." Bir an için başımı indirdim. "Ama Javier ben onu öldürmeden önce bana bilgi verdi. Lysandra Hollis. Bu kadının Vonnegut'la yakından çalıştığını söyledi. Onun peşine düşeceğim."

"Hayır," dedi, "Vonnegut'ın peşine düşmek falan yok. Artık... hiçbir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerime bakamıyordu.

"Ben... yoruldum Izabel," dedi ve kalbime daha da büyük bir ağırlık çöktü. "Denedim. Bu hayatı yaşamak adına içimde olan her şeyi denedim. Kendime yabancılaşmak bana için çok uğraştım. Sana evlenme bile teklif ettim. Hayatım boyunca bunu düşüneceğim aklımdan bile geçmezdi oysa ama ben o adam değilim, Izabel. Hiçbir zaman da *olmayacağım*."

"Ne diyorsun sen, Victor?" Ona doğru yürüdüm. Bana bakması için onu zorladım. Sonunda baktı.

Yorgun bir kalple, "Sen güçlenirken," dedi, "ben zayıflıyorum. Bildiğim tek hayattan da uzaklaştım, artık kendimi tanımıyorum. Zekâm artık eskisi kadar keskin değil. Yürürken tökezliyorum, etrafımdaki bariz tehlikeleri bile göremiyorum. Bu da benim gibi bir adam için ölümcül bir hatadır. Bu şekilde yaşamaya devam edemem. Seninle bir hayat sürmeyi ne kadar istesem de, bunun bana ait bir hayat olacağı numarasını sürdüremem."

Bakışlarımı yüzümdeki acıyı, gözlerime dolan yaşları saklamak için yere indirdim. Bir sonraki adımda neyin geleceğini bildiğim için değil ama... haklı olduğunu bildiğim için yaptım bunu. Victor'un benimle olmasına izin verirsem, bunu istersem, bencillik ederdim. Çünkü onu bırakmazsam, daha fazla geç olmadan kendini bulmasına izin vermezsem, benim yüzümden ölecekti.

Benim yüzümden ölecekti...

"Iosif Veselov'u sana göz kulak olması için Meksika'ya ben gönderdim," diye itiraf etti.

Şok oldum ama Fredrik ve Dante meselesindeki gibi çılgına dönmedim. Bu bilgi beni şok etmişti ama kızdırmamıştı.

Iosif'in bana neden tanıdık geldiğini şimdi anlıyordum. Victor'un bağlantılarının olduğu dosyada ismine rastlamış olmalıydım.

"Bunu yaptım, çünkü gücümü kaybediyorum. Kessler haklıydı. Her konuda. Onu göndermek zorundaydım çünkü seni seviyordum. Yaptığım her şey, seninle karşılaştığım ilk günden beri yaptığım her şey bir hataydı, Izabel."

Yutkundum. Gözlerim yaşarmaya ve acımaya başlamıştı ama duygularımı kontrol etmem gerekiyordu. Ona hem kızıyor, hem de sempati duyuyordum. İçimdeki zıt duygular taşıyamayacağım kadar çoktu.

Ben de yorulmuştum... O "kız" olmaktan bıkmıştım, "kız arkadaş" olmaktan da. Erkeklerin bana koruyan, kollayan bir erkek kardeş gibi bakmalarından da bıkmıştım, olmak istediğim kişi haline gelmek için izin istemekten de. Tek sorun Victor'u sevmekten asla yorulmayacak olmamdı. Onu sevmek içimden atıp kurtulmak istediğim her şeyle resmen iç içe geçmişti.

Son kez, "Bugün bitecek," dedi.

Arkasını dönüp odadan ayrıldı.

Olduğum yerde donakalmıştım. Acı verici bir dakika boyunca ayaklarımı hareket dahi ettiremedim. Arkasından koştuğumu, kolundan tutup onu durdurduğumu, hatta arkasından üstüne atlayıp sırtını yumrukladığımı, asla yapmayacağıma söz verdiğim

halde ona yalvardığımı hayal ettim. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Az önce çıkıp gittiği kapıya boş gözlerle bakıp kalbimin toprağın en derinlerine gömülüşünü izledim.

Nihayet kendimi toparladığımda peşinden gitmek için kapıya koştum ama Mozart odaya girdi. Elinde bir kağıt vardı. Onu bana uzattı.

Kağıdı parmaklarımın arasına alırken, "Bunu sana vermemi istedi," diye açıkladı.

Mozart beni mektupla baş başa bırakmadan önce, "Sana tavsiyem, onun peşinden gitme. Onu sevdiğini, onun da seni sevdiğini biliyorum ama onun gibi insanlar sevilmek için doğmazlar."

Sonra köşeyi dönen ayak seslerini duydum.

Mektubu açacak cesareti bulmam biraz zaman aldı. Okurken de ellerim tir tir titriyordu.

Izabel,

Tek başıma Vonnegut'ı bulma görevimin benim sonum olacağını biliyorum. Beni bir daha asla görmeyeceğinden de eminim. Fakat sana olan duygularımın ne kadar güçlü olduğunu söylemeden ölmek istemem.

Başıma gelen hem en güzel hem de en kötü şeysin sen. Seni seviyorum, ama seni istediğim gibi sevmem mümkün değil. Seni bırakamıyorum, kendimi senden kurtaramıyorum ama seni öldürmeyi de kendime

yediremiyorum. Sana olan aşkımın tüm bunlara sebep olacağını hiç düşünmezdim. Çünkü hep kötü sonlu senaryolara şartlamıştım kendimi ama aşk yine de kendine bir yol buldu işte. Aşkın her zaman bir yol bulduğunu da bu vesileyle anladım. Dünyadaki hiçbir eğitim, insanı buna hazırlayamaz, kimse bundan kaçamaz, bu gerçekten de hayattaki en büyük güç. Muhteşem ve yıkıcı... Eğitimlerimin bana öğrettiği bir şey varsa o da aşkın kimseye dost olmadığıdır. Aşk tehlikelidir ve asla son bulmayan, bizi bir gün paramparça edecek şeyler yaşatır insana. Çünkü hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Sen öleceksin. Ben de öyle. Seveceğin herkes ve her şey sonunda ölecek...

Lütfen beni arama, Izabel. Bunu tek başıma, sensiz, yanımda hiç kimse olmadan yapmam gerekiyor. Hiç kimse, hatta kardeşim bile, beni nerede bulacağını bilmiyor. Dün son birkaç yıldaki benzer sebeplerden dolayı Vonnegut'ı aradığımı söyleyebilirdim sana. Ama bugün beni bu hale getiren, daha küçük bir çocukken beni yıkıp yok eden adamı yok etmek için aradığımı itiraf ediyorum. Bunu yaparken öldürülmeyeceğimi düşünmekle de aptallık ederim sanırım. Bu nedenle beni arama. Ben artık senin arayıp bulacağın kişi değilim. Bugün bu iş bitecek. Vonnegut. Ben. Biz. Biz olduğunu sandığımız rüya. Bugün bitecek.

Benim yapamadığımı sen yap. Beni sevmekten vazgeç. Beni aklından çıkar. Hayatına kaldığın yerden devam et ve huzurlu, mutlu bir yaşam sür.

Benim yapamadığımı yap, Izabel...

Victor

Mektuptan başımı kaldırdığımda pencerenin yanındaki sandalyede oturduğumu fark ettim, ama oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Baş ve işaret parmağının arasında tuttuğum mektuba tekrar baktığımda kendimi daha önce hiç o anki kadar zayıf hissetmediğimi anladım. Yüzümü avuçlarıma gömüp hiç ağlamadığım kadar çok ağladım. Beni terk etmişti. Victor Faust, beni bir arada tutan düğümü çözmüş ve beni terk etmişti. Buna inanamıyordum.

Ben...

Hayır, hayır, neden inanmayayım ki? Kabullendim bile.

Çünkü zayıf değildim... Ve ağlamak istemiyordum artık.

Çünkü onun ölmesini istemiyordum.

Odadan çıktım, Mozart'ın yanından geçtim ve dışarı çıkmadan önce bir süre eşikte durdum.

"Eğer Victor'dan tekrar haber alırsan..."

"Almayacağım..."

"Eğer Victor'dan tekrar haber alırsan, ona benim için şunu söyle."

"Ondan haber almayacağım ama istiyorsan yine de söyleyebilirsin."

Bir an için durdum, çok da eski sayılmayan bir günü, bir tetikçinin arabasının arka koltuğuna saklandığım ve Meksika'dan kaçtığım o günü düşündüm. Onun arabasına beni çeken şey kader miydi, yoksa aşk mı? Belki de bambaşka bir şeydi.

Bakışlarımı kaldırıp Mozart'a baktım.

"Ona yanıldığını söyle. Bu iş bugün bitmeyecek. Çünkü yeni *başlıyor,*" dedim.

31

Izabel

İki hafta sonra...

Meksika'ya gittiğimde amaçladığım şeyi tam anlamıyla elde etmedim ama hiçbir zaman öngörmediğim bir şeyi yanımda getirmiştim; kendimi. Cesara ve Javier bütün hatalarına rağmen, gerçekte kim olduğumu ve kim olacağımı anlamama yardım etmişlerdi.

Erkeklerin gölgesinde yaşamaktan yoruldum.

Erkeklerden nefret eden bir Amazon kadını değildim, ama hayatımda tanıdığım bütün erkeklerden daha güçlü olduğumu, Victor'u sevdiğim kadar, onsuz da hayatıma devam edebileceğimi kabul etmiştim. Fakat Victor bana hiç şans vermemişti. Öyleyse devam etmekten başka ne yapabilirdim ki? Victor'un istediği gibi olmasa da, yaptığım buydu. Normal hayata döneceğimi, tipik bir Amerikalı gibi yaşayacağımı, evlenip çocuk doğuracağımı, köpek sahipleneceğimi

ve kaçırılıp işkence görmeyeceğim yerlere tatile gideceğimi umuyordu.

Victor üzülecek ama bunu yapamadım. Çünkü tetikçilik yapmaya devam edip beni doğrudan mezara postalayacak rolleri üstlendim. Çünkü bu hoşuma gidiyordu. Söz konusu tetikçilik olduğunda, her şey gözüme bambaşka görünüyordu. Atandığım görevler, taşıdığım farklı kimlikler, ölmeyi hak eden pisliklerin canını almanın yarattığı tatmin duygusu...

Belki müşterilere bile ihtiyacım yoktu. Gerçekten ihtiyaç duyduğum tek müşteri bendim. Çünkü bu işin benim için parayla ilgisi yoktu, tamamıyla öç almakla ilgiliydi. Bir de kan dökmekle... Sesleri ellerinden alınanların sesi olmakla ilintiliydi. Ve ölümü hak eden insan sayısının hiç de az olmadığı da bir başka gerçekti.

Elbette parayı da geri çevirmiyordum.

Javier haklıydı. Koyunlar içindeki kurttum ben. Fakat kendinden son derece emin bir şekilde yaptığı bu yakıştırmayı tekrar düşündüğümde olağanüstü bir şeyi anladım. Aynı şeyler Victor Faust için de geçerliydi.

Daha önce hiç farkına varmadığım kadar çok Victor'a benziyordum. Belki de bu yüzden ayrılığımızı bu kadar sakin karşılamış, belki de bu yüzden kabullenmiştim. Çünkü biz aynı kişilerdik. Mücadelemiz,

hatalarımız ve düşünce yapımız aynıydı. Güçlü ve zayıf yanlarımız da öyle, kana susamışlığımız da. Hem birbirimizi seviyor, hem de birbirimizden nefret ediyorduk. Yolumuza benzer engeller çıkıyordu. Yetmezmiş gibi birbirimizin de yüküydük. Biz aynıydık. Bu yüzden *ben* Izabel Faust'tum.

Bu fikir, Victor'un her şeyin son bulacağını söylediği gün geldi aklıma. Izabel Seyfried, Sarai Cohen'in yanında artık ölü biriydi. Seyfried çıraktı, Faust ise usta. Izabel benim şu an olduğum kişiydi.

Fakat önceliklerim değişmişti. Artık Vonnegut'ın peşine düşmeyecektim. O Victor'un avıydı ve onu dilediği şekilde avlayabilirdi.

O zamandan beri Fredrik'ten, hatta Niklas'tan bile tek bir haber almadım. Akıntıya ayak uydurmaktan ve değişimi kabul etmekten başka çarem yoktu.

Victor'un Birlik'i yıkılmıştı, dağılmıştı. Artık yoktu. Bütün gizli yerleri, hatta Güvenli Evleri bile kontrol ettim ama hepsi boşaltılmıştı. Birlik'in üyelerine de ulaşmaya çalıştım ama pek azını bulabildim.

Bunlardan biri de James Woodard idi. Ailesini alıp Oregon'a taşınmıştı.

Onu görmeye gittim.

Mavi çiçekli duvar kağıtlarıyla kaplı küçük salonunda otururken, "Victor'u en son en zaman gördün?" diye sordum.

"Uzun zaman oldu, Izabel," dedi, "senden de önce belki. Galiba ikiniz Venezuela'dan döndükten hemen sonraydı."

"Bir şey söylemiş miydi?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, ne olursa işte."

"Şu andaki yerini gösterecek bir şeyleri bana söylediğini düşünüyorsan, hayır, söylemedi."

Başımı salladım.

"Peki, çetenin devam edeceğini düşünüyor musun?"

"Yardıma ihtiyacı olursa ben her zaman buradayım," dedi. "Sadece doğu kıyısından uzaklaşmak zorundaydım. Ailem benim için önemlidir, orada ne kadar uzun kalırsam..." Sözlerini tamamlamasına gerek yoktu, demek istediğini anlamıştım.

Öte yandan o gün James Woodard'ı Victor'un yeriyle ilgili bilgi almayı umduğumdan görmeye gitmedim ama bir şeyler biliyor olsaydı dikkatimden kaçmazdı. Aslında James'e *benim* için çalışmak isteyip istemeyeceğini sormak istiyordum.

Fakat evden ayrılmadan önce fikrimi değiştirmiştim.

James Woodard, Victor Faust'a her zaman sadık kalmıştı ve muhtemelen de öyle kalacaktı. Bağlar bu denli kuvvetliyken planladığım şeyi yapamazdım.

Öte yandan Nora Kessler'ı hâlâ işe almaya niyetliydim. Bana hiçbir zaman "malum kız"mışım gibi

davranmamış, beni ölümle burun buruna geleceğim bir olayın içine sürüklememişti.

Fakat son anda, tıpkı James'te olduğu gibi, bu kararımdan da caydım.

Nora'yla ilgili sorun, onun Birlik'e girmesini sağlayan itici gücün Victor olmasıydı. Nora, Birlik'e kabul edilmek için hayatını tehlikeye atmıştı. Ve ben hâlâ aynı şeyi merak ediyordum. *Neden?*

Nora'yı takdir ediyordum ama ona hiç güvenmiyordum.

Geriye kim kalmıştı?

Hiç kimse.

Fredrik yoktu. Ölmüş bile olabilirdi, bilmiyordum ama onu aramayacaktım. Sarf ettiği son sözler beni yaralamıştı. Victor gibi ben de Fredrik'in söylediklerinin söylemek istedikleriyle aynı şeyler olduğunu kabullenmeyi öğrenmiştim. Üstelik Fredrik'in oldukça rahatsız edici, çözemediği sorunları vardı ve ona yardım etmek için nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Peki ya Niklas? Sebebini bilmesem de diğerlerinin arasında en çok Niklas'a güvenebileceğimi, tepemizde dikilen bir patron, önceden belirlenmiş kurallar ve talimatlar olmadan birlikte özgürce çalışma fırsatına balıklama dalacağını hissediyordum. Üst kattaki odada yaşadığı barda Niklas'ı aramaya gittiğimdeyse bir haftadan beri kimsenin onu görmediğini

öğrendim. Odasına daldığımda eşyaları hâlâ yerli yerindeydi. Görünüşe göre hiçbir şeye dokunulmamıştı. Komodinin üzerindeki eşyaların üzeriyse ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Çoktan kilidini kırdığım kapının anahtarlarıyla eşikte bekleyen bina sahibi, "Üç aylık kirayı peşin ödedi," diye açıkladı. "Ama süre üç gün önce doldu ama hâlâ ortalıkta yok. Adamı pek tanımıyorum ama bara uğramaması biraz tuhafıma gidiyor. Her zaman buralarda olurdu."

Odanın içinde biraz dolaştım ve nerede olduğuna dair bir ipucu aradım.

"Onu en son kiminle gördün?"

Bar sahibi "Jackie'yle tabii," dedi. "Burada hep beraber takılırlardı, sonunda da kadını odasına götürürdü." Durdu, bana kısa bir bakış atıp, "Eşi falan değilsin, değil mi?" diye sordu şüpheyle.

Küçük bir kahkaha attım. "Hayır, kesinlikle *hayır*."

Adam başını salladı, Niklas'ı ele vermediği için rahatlamıştı.

"Bu Jackie'yle ilgili ne biliyorsun peki?"

Bar sahibi bana onu tarif etti, bir karavan parkında yaşadığını ama neresi olduğunu bilmediğini söyledi.

Oradan ayrılmadan önce bana kırık kilidi sorup, "Parasını ödeyecek misin?" dedi.

Kilidin parasını nakit verdim ve her ihtimale karşı Niklas'ın önümüzdeki üç aylık kirasını da ödedim ve evime dönmek üzere oradan ayrıldım.

Niklas'ın gidişi beni huzursuz etmişti, elbette ilk defa kimselere haber vermeden ortadan kaybolmuyordu ve kendi başının çaresine bakabilirdi. Ayrıca onu işe almak için oraya gidişimin hiç iyi bir fikir olmadığını da anlamaya başlamıştım. Beni göreve gönderme konusunda Victor'dan daha kötüydü ve sürekli benim için endişelenip dururdu. Derken aklıma bir şey geldi.

Eğer Fredrik Dante'yi, Victor da Iosif'i gönderdiyse Niklas da birini Meksika'ya göndermiş olabilirdi.

Evimin salonunda kendi kendime konuşarak bir aşağı bir yukarı yürüdüm ve olanları düşündüm.

Parçalar birleşmeye başlarken ansızın durdum. Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarımın yanına gittim ve Lockhart Ailesi'ni araştırmaya başladım. Bay Lockhart'ın kızı Frances'in bir kolej etkinliğinde babasının yanında çekilmiş bir fotoğrafını görünce yüzümde bilgiç bir gülümseme belirdi. Müzayedelerde gördüğüm Frances Lockhart kesinlikle bu değildi. Belli ki Cesara yeterince dikkat etmemişti, yoksa yirmi küsur sayfalık Google resimlerinin arasında yer alan bu fotoğrafı muhakkak bulurdu. Belki de az kalsın benim de yapacağım gibi o da on dokuzuncu sayfada arama yapmaktan vazgeçmişti.

Müzayedede gördüğüm ve Frances rolü yapan kadını Niklas'ın yolladığı sonucuna da böyle vardım. Dante gibi ona da üzülmemin sebebi buydu. Gizemli Jackie, belki de o kızdı. Bunu asla öğrenemeyecektim. Çünkü Fredrik ve Victor gibi ben de Niklas'ı bir daha hiç göremeyebilirdim.

En azından şimdi kendi başınaydım ve işlerin çoğunu ben halledecektim. Belki de başından beri böyle olması gerekiyordu. Victor'un arabasına saklandığım günden beri kaderin beni yönlendirdiği yer burasıydı. Kader beni yalnızca bir adamın kollarına değil, yeni bir hayatın, *kendi* hayatımın başlangıcına, yaşamak için *doğduğum* hayata geri getirmişti. Ve bunu da bana yalnızca Victor gösterebilirdi.

Victor...

Onu hep sevecektim ve benden yapmamı istediği şeye rağmen onu sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyecek, onu hep hatırlayacaktım.

Çünkü bir gün karşılaşacağımıza inanıyordum.

Sevgili olarak mı, dost olarak mı, yoksa düşman olarak mı?

En çok korktuğum ve en çok istediğim şey buydu. Onu tekrar görmek, ellerini üzerimde hissetmek, beni yaratan adamın... benim zaten kim olduğumu anlayan o adamın gözlerinin içine yeniden bakabilmek...

Victor...